

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1941 - 1942

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 3](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 4](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 5](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 6](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 7](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 8](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 9](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 10](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 11](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 12](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 13](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 14](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 15](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 16](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 17](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 18](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 19](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 20](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 21](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 22](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 23](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 24](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 25](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 26](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 27](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 28](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 29](#)

[Menigmands Ven : Organ for Samfundspartiet : Nr. 1 - 7 30](#)

„Menigmands Ven“

Danmarks mest nationale Ugeblad med de nye Ideer Organ for Samfundspartiet

Nr. 1 December 1941

Som de andre -

Vær som andre. For alt i Verden opfer dig som de andre. Tank, tal og handel som andre. Saadn er det Parolen lyder, som enhver, der ikke vil risikere at blive betragtet som sær og aparte, maa værgsig at respektere. I en disciplineret Hær taales der ikke Sværson af nogen Art. Næmrene skal være ensartede. Ingen over eller under den en Gang vedtagne Længde og Bredde — ellers klip en Hæl, skær en Taa, — i Prokuratørstængen med enhver, der ikke fra Naturrens Haand er som de andre. — Det særegne og udprægede er det mest ualtdige i den kunstige Verden, som Mennesker i Vankundighed har skabt. Den Mand, der har en Anelse om, at der kan skaffes fremkommelig Vej gennem noget hådt ubrydeligt i Aandens eller Haandens Verden, maa ofte finde sig i at blive kaldt en uklog Svæmer, der ikke har boger. Ben paa Jorden. Der hæder Tro til at leve og være dem, man er. Hver er nu en Gang noget for sig, og det er af det onde, naar man har tagt Troen paa Retten til netop at være dem, man er, hvad enten man er noget i Retning af Kong Salomon, eller man er hen efter fattig Per Enk-

son. Tro i det hele og store giver Vovermod.

Er Menneske lever ved at tro noget bestemt, ikke ved at spekulere og disputere om alle Ting. Skepticisme er en intellektuel Sygdom. Alt det store i Verden, alt det skaldrende er udrettet af Mennesker, der gik deres egne Veje i Taa paa, at de netop havde Ret og Flugt til at gaa dem. De store Læser i Vandalhistorien er trukket op af Mænd — uanset om de var gode eller slætte — som var fyldte af Tro. Den geniale Mand vover sig til at springe ud af Rækkerne og skabe en Stig gennem et tilsynsfuldt ugenomsætteligt Vilnis, mens Hoben ler ham ud og hamner ham; men den Dag, Stien er skabt, gaar en og anden den efter, jævnret og retter lidt paa den, saa den snart bliver Allarvej. „De andre“ har for længst glemt, at de haandede den „sære“ og „aparte“ Mand.

Vi, som af Frygt for „de andre“ Dem var for smaa, for lidt troende til at sove os ud fra Rækkerne, vi, som ingen nye Veje har skabt, men som i rigt Maal brytter os af Genierens eller de „sære“ Mænds, skulde dog lære dette ene smaaordige ikke at raabe Ve og kaste Spot over den ellet de, der havde Tro nok til at gaa der, hvor de gaa.

K. A. i „Fyns Venstreblad“.

Fremtidens Statsminister!

Naar en Landmand søger en Kærlig en Berger i Byen en Pige, ser vi ofte i Bladets Annoncepæler, at der foretages Afsølgninger til disse Pæder; man vil sikre sig, at man faar den rette Arbejdskraft, forestavik det kan lade sig gøre.

Men hvor langt vagnere er ikke en Statsminister Sliking, og til denne Plads Indeslæver man der stilles Krav, der er større end til en Embedsmænd, fordi Landets øverste Minister maa staa paa et højt Trin, maa være personlig uanset, være et Hoved højest end al Folket, maa altid have Samfundets Tavs for Øje og ikke først og fremmest være Talsmand for sit Partis Interesser. En Statsminister maa have en opdragende Indflydelse paa Landets Ungdom; dem Døse maa tænke af Glæde og Anerkendelse, selv paa de unge som ikke politisk er enige med ham, naar de ser hans med samfundens Hensigt udfærdte ugunstige Handlinger. Befolkningens Lykkeløselte maa blive større, dens Ansvarfølelse overfor Samfundet skærpet, dens Interesser for Landets offentlige Anliggender stige med en saadan Mand i Statsministerstolen.

En Statsminister maa ikke favorisere sin Slægt, sine Venner eller sit Partis Medlemmer ved Embeds-

bestærelser, og han maa være sin Indflydelse gældende overfor sine Ministerkolleger, at de gør det samme. Er Kvalifikationerne lige mellem 2 Ansøgere til et offentligt Embede eller en lænnet Silling, maa den Mand vælges, som står Ministeren fjernt; det maa ikke være at Plads for en Mand til at stå saa lille Embede, at han er Partifide med eller Slægtning af Ministeren, men det medtætte.

En Statsminister maa være varsom, naar de gælder offentlige Penges. Han maa være den første til at gaa ned i Løn, naar Samfundets Interesser og Tidernes kræver det; han maa foregaa Embedsmændene med et godt Eksempel. En Politiker er ikke kvalificeret til at blive Statsminister, selv om han har været en udmærket Partileder og Partiets haandganger, trofaste Mand i de mange svære Aar, indtil dette voksende frim til det store Parti. Han maa føle sig kaldet dertil med den indre Overbevisnings Stemme og den klippede Tro paa, at der ikke er Spor af Tvivl om, at han og kun han alene er den eneste rette Mand i Landet til denne Stilling paa det Tidspunkt han træder til, og at han kan gøre sit Fædreland mere Gavn ved sit Arbejde end sine Konkurrenter til Statsministerstillingen. Det

sker ofte i det daglige Liv, at det trofaste Tysende bliver fæstet i en Flod, længe før end den skul tiltrædes. Men lige som det var i Kejser Wilhelmens Tid, at den mange Soldat kunde sværere til kommanderende General i den tyske Hær og andre høje Embedstillinger i Kejserriget uden kunsthare Eksaminat som her i Danmark, men blot ved sin Dydighed, saa oplær jeg herved Sillingen som fremtidig Statsminister, naar Samfundspartiet bliver stærk nok til at overtage den Post, til kvalificerede Ansøgere med lige Adgang og under lige Vilkaar for alle dets Medlemmer, som har tjent Partiet trofast og Samfundet med det rette Tysende i vor fælles Gaard: Danmark.

Oversættelsen og Eventyrta Tid maa ikke være forbi; det sker af og til, at et trofast Tysende, som har tjent i en Gaard i mange Aar, arver den som Belønning for sit Tysende. Det lysse lige som op i mange Menneskers Sind, naar det bliver offentlig bekendtgjort. Skulde det saa ikke siges i denne Artikel, at Statsministerpladsens Mærkeløse findes i Brynet af enhver Mand og Kvinde, som har tjent Partiet og vort Fædreland med det rette Samfundssind, naar Dagen oprindst, da Samfundspartiet griber Regeringens Tøjler for at gennemføre sit Program. Til Lykke for vort fælles Fædreland og dets Tilværelse af Hjem! Væjen er aaben! Kom!

N. L.

National Samling sker kun om Samfundspartiet!

Den 9. April er en Dato, som stadig nægtsinde vil blive glemt af selvomste danske Mænd og Kvinder og af de Slægter, der i de kommende Aarhundreder talet vort Medlemsmaal i Sorg og Glæde. Denne Dag brød mange, mange Mænds og Kvinders militærpolitiske Anskaelser sammen, da de stod overfor den haarde og barske Virkelighed og skulde staa deres Prøve.

Som ung Mand omkring 20 Aar Alderen sad jeg paa Folketingets Tilhørsplads i Frederiksborg i København — det var i 90'erne — og hørte I. C. Christensen, da han som ung Folketingsmand og som Venstres Ordfører gjorde sig til Talsmand for den Ansæelse, at vi ikke skulde værne, men kun konstatere vort Neutralitet — den Politiik, som han siden forlod. Jeg udgav i 1910 en antimilitaristisk Ræson »Blanke Vaabene. De Anskaelser, jeg dengi gjorde gældende, sejrede den 9. April. Vi maa være vor Konge og Regering taknemlig for, at de kapitalerede overfor Tyskland denne Dag, laaned vi havde bragt flere nytteløse Ofre. Havde Danmark oprustet over Evne, og var det opstillet 30—40—50.000 Soldater ved Grænsen for at forsvare den, vilde Resultatet være blevet det samme, men hvilken Jævnret og Elmslighed vilde det ikke have været, om vor Hær og vore Byer var blevet bombarderet fra Luftan, indtil vi havde strakt Giver. Vore Sierhedsomme om, at Danmark skul være en krigsførende Magt, maa vi lægge paa Hylden. De Dage er uigenkaldelig forbi og kommer ikke mere igen som selvstændig Stat.

De Hundrede Millioner af Kroner, som i Aarstir er givet ud til vort Militærvæsen, kunde have faaet en bedre Anvendelse og gjort mere Nytt i Folket sammen med de mange, mange Millioner Arbejdsdage, vor Ungdom har spildt. Og

aa begynder man allerede nu at staa i en Agitation i Befolkningen for at rejse og styrke Forsvarsviljen i Folket ved blanke Vaabene. Hølet Varvid er det ikke —! Denne Krig faar vil bringe Ende, og Danmark bliver igen et selvstændigt Land, hvor vi faar Lov til at være os selv og leve vort Liv, som vi vil. Da er der ingen som helte Udsligt til, at vort Fædreland kommer i Krig med Norge, Finland, Svejts og Portugal eller andre smaa Riger, hvori vi maaske kunde have nogle Chancer for at bringe Sejren hjem for de danske Farver, men overfor en krigførende Stormagt med tusindvis af Flyvemaskiner er det idiotiske Spil paa Forhaand afgjort, naar man vil bruge sin sunde Fornuft. — Kan vi forsvare at lade de Mænd, der i mange Aar i Regering og Rigsdag har styret Land og Rige, men tog saa grundig Fejl, som den 9. April komstærrede, vndblivende fortsatte det samme vilde Spil og lade som der ingenting er sket med Hensyn til vort Militærvæsen. Kraver vort Fædrelands sande Interesser ikke, at de bliver sat paa Panten som udsælgte Tjenerne.

Vi har faaet en Samlingsregjering, men alle de Partiers Mænd, der sidder i den, har en Bredde at søge overfor vort Fædreland fordi de, lod det staa til den 9. April, hvorved Hjem og Slægt i Dage og Uger maaske begynde deres Samers Død og livsliditet, derfor maa Regeringen erstattes med Mænd, hvis Aarskander sejrede den sørgelige April-dag, saa at Danmark ikke skal værne men kun konstatere sin Neutralitet.

Det er de fælles Farer, der har kittet den neværende Regerings Medlemmer sammen. Men naar de fremmede Tropper har forladt Landet, har vi det samme politiske Spil gældende som før Besættelsen. Denne Regerings Chef taler om et vist Samfundssind, men hvorledes har

man selv praktiseret disse smukke Ord. Man har skæret i tusindvis af Arbejders ugentlige Timestal med og derved formindsket deres Løn, medens man samtidig bibeholder højtlønnede Dobbeltslilinger i Landet uden at gøre det mindste Forsøg paa at forandre det. Man spørger, ligesom man altid har gjort, stadigvæk over det, hvor Gærdet er lavest uden Hensyn til Regjeringens politiske Farver.

Ingen af de gamle Partier med deres Program kan kende til national Samling med et fyldtgesunds Resultat og blive det store Folkeflertal, som kan føre den rette Samfundspolitik til Gavn for os alle, høje og lave; der skal mere til. — Venstre kan ikke nogensteds vænne at få ret mange Tysinde Stemmer fra Arbejderne ved et Føllestingsvalg, fordi Partiet har skæret ned fra des forlorte Ende af Samfundet under Madson-Mygdals Forretning. — Socialdemokratiet får aldrig nogen stærk Tilslutning af Beboerstanden, fordi det svigtede Landbrøget under Krigen i begyndelsen af Trediveårene, da saa mange Tusende danske Landmænd maatte vandre fra Hjem og Hjem mere fattige, end da de kom til Verden. — Det konservative Folkeparti har ak for ofte gaaet Hoffjensens og Storindtægtsens Rinde i Modstrid med Befolkningens og Samfundets Interesser. — Det radikale Venstre har ikke gjort noget særligt værdigt for at gennemføre sit Program, men dens Repræsentanter har ofte i Rigsdagen stemt imod det og trasket i Hælene paa Socialdemokratiet uden at give en selvstændig Oprørd.

Men for alle disse Partier gælder det, at de omtrøst i skattet Flok

stemte for den uøkonomiske Lønningslov i Trediveårene, der gav de største Tilgæng til de højeste Embetslønninger paa et Tidspunkt, hvor de kunde købe alle Foderstoffer; Saar, Flaa, Æg og Kalk af den fattige Hæsmænd langt under Produktionsprisen.

Om National-Socialismen skal jeg kun sige, at de opnaar aldrig Flertal blandt danske Vælgere; deres Program er for ringe og deres Arbejdsmåade og Oprørdet stemmer ikke med dansk Tanke og Sindelag.

Det meste af Verden vander sig under denne Verdenskrigs Ulykker og Rørdler, og kunde Høchevisman blive nedkæmpet, saa Europas Civilisation og Kultur ikke havde noget at frygte af denne asiatiske Pest, kunde det saa ikke tænkes, at der kunde komme en anden Aand ud i Verden, naar Frøden er skåret og Vandensaaet koldt, og Europas Genrejsning kunde begynde, at der da findes et Land, som kunde være et Mønsterland til Efterlignelse, ved sin Lovgivning var langt forud for de andre Lande, at det var i Stand til at vinde det fortabte kommunistiske Partis Valg ved sin Forsøning og Samfundspolitik for det borgertlige Samfund. — Vilde vi da ikke være glade som danske Mænd og Kvinder, at der fandtes en saadan Regjering i dette Land, som kunde give saa stort et Bidrag til Europas Genrejsning. Den og kun den alene kan samle det splittede danske Folk til national Samling om Samfundspartiets Politik, vor Køge og vort Flag.

Læsere og Læserinder giv da eders Bidrag til, at det kan ske. Vi skal tjene vort Land.

N. L.

Samfundspartiets foreløbige Program:

Edkammeret, Valgret og Valgbarhed for Mand og Kvinde over 21-Aars Alderen. Ministrene vælges paa Tid og efter Forholdstilsvalgsmaaden blandt Vælgere af de politiske Partier. Vælgernes Ret til at tilbagekalde deres Rigsdagsmand i den valgte Periode indføres tilligemed Folkestemningsprincipet om vigtige Love.

Folkeskolen gælder for alle Landets Børn. Alle private Børneskoler forbydes ved Lov, dog er det frit tilladt Forældrene at undervise deres Børn i Hjemmene. De bedst bogviede Børn indtilles af Skolekommissionen uden Hensyn til Forældrenes Stand og Stilling, til gratis Uddannelse og vederlagsfrit Ophold ved Statens Læreranstalter. Al offentlig Uddannelse enkel- og billiggøres. Fag, som ikke kan komme den store Befolkning til gode, slættes af de højere Skolers Undervisningsplan som Samfundet uvedkommende.

Et Skoledistrikts Beboeres Ret til at antage og afskedige deres Børns Lærere indføres.

Alle ved offentlig Foranstaltning uddannede Mænd og Kvinder, Sagførere, Læger, Ingeniører, Dyrægtere o. s. v. forbydes at praktisere privat. Det ordnes nærmere

ved Lov, hvorledes de nuværende Sagførere, Læger o. s. v. skal overgaa til at blive Statsumbejlsmand, hvorved Befolkningen kan spares for Milkmøddinger.

Al Hensyn til Almenvellets Interesser og de enkelte Menneskers nuværende Liv bibeholdes Religionen som Fag i Skolen. Uden Religion vilde Forbyrdselernes Antal stige nye i Samfundet, og Lykkefølelsen vilde være betydelig mindre hos Befolkningen end den er i Øjeblikket.

Kirkens Adskillelse fra Staten man afvises i Øjeblikket, derimod gives der et hvert Kirkesamfund Indtænder og Forældre med umyndige Børn Ret til at få refunderet af Statskassen de Bekøb, de har bidraget igennem offentlig Skatter til de lørløbe Udgifter.

Alle Dagblade indlægges under Staten med Estatsnaag. Dagbladene indskrænkes til ca. 1/3 af det nuværende Antal. Folkevalgte Redaktører vælges i Bladenes Op-land. Fri Ordskifte i Dagbladene indføres ved Lov tilligemed Litteraturnaad.

Arbejdsloshedsloven afskaffes. Retten til Arbejde garanteres med Betaling efter Værdiansættelsen. Hemmelige Finsataler forbydes saavel Arbejdsgivere som Arbej-

dere. Alle Strejker og Lock-out'er ved Samfundsvirksomheder, som Jernbaner, Post- og Telegrafvæsen o. s. v. forbydes.

Alle Stovvirksomheder, som udbyrte Befolkningen ved Hjulpe af Ringe, Kapital o. s. v., overtages af Samfundet, og de arbejdsløses Arbejdskraft anvendes der med Betaling efter Værdiansættelsen. Statsvirksomheder, som vedblivende drives med Underskud, sælges eller bortforpagtes.

Der fastsættes ved Lov den højeste tilladte Udlånsrente og en lav Grænsen mellem Præmie-sisternes Ind- og Udlånsrente. Banker og Sparekasser bliver der- ved ogsaa interesseret i en lav Rentefod tilligemed den overvejende Del af Befolkningen.

Alle Monopoler og samfundsskade Værdier inddrages i Statskassen.

Retten til Fædrelandets Jord mærkendes, og Arbejdet for at udvikle det saa i første Række komme Byarbejderbefolkningen til Gode i Form af rigelig Jord til Byggegrunde, Haver o. s. v., til en Pris, der ligger tæt i Nærheden af Jordens Værdi som Landbrugsjord og paa gode Pengevilkår.

Grundværdiskat indføres med lige Skat paa lige Jord i Forbindelse med en Formue- og Indkomstskat med stigende Skala. Al Finans- og Beskæftigelsesstødt, alle offentlige Skatter og Afgifter, som ikke kan begrændes i det almene Vels Interesser, afskaffes. Ekstra Skat paa Ikke-Forsørgere udenfor Landbrøget indføres til Afhjælpning af Arbejdslosheden og Bølgendens.

Forbudsspengemalet løses ved almindelig Folkeafstemning, og indtil det bliver gennemført, vandskæmmes Produktion og Salg af Spiritus som Nydelsesmiddel ved alle lovlige Midler.

Afrustningen gennemføres i Forholdet overfor Udlandet, hvor vi ikke kan værne, men kun konstatere vor Neutralitet. Af Hensyn til Landets indre Ro og Sikkerhed beholdes en mindre Militærstyrke, som udtages ved almindelig Lottrækning og som lønnes ordentlig af Staten.

Al Pensionsvæsen afskaffes efterhaanden og Aldersrentesystemet udstrekket til at gælde alle, uden Hensyn til Stand, Stilling og Formue.

Rigsdagsmedlemmernes Antal indskrænkes til ca. 80 Mandater. Di- aterne nedskræres til 2400 Kr. aarlig og fri Rejse. Ingen Ministre eller Lovgivere kan have Diæter af mere end et offentligt Hverv, som de er Indehavere af.

For at lette Skattertrykket og afvikle den offentlige Gæld, fastsættes ved Lov den højeste Løn til 6000 Kroner, som nogen Enkeltperson kan erholde i Stats, Amts og Kommunens Tjeneste og 8000 Kr. som højste Løn i private Virksomheder, som han ikke er Indehaver af.

Streng Sparommelighed i Administrationen indføres.

Alle Stipendier og Understøttelser af en hvilken som helst Art, der ikke kan begrændes i det al-

mene Vels Interesser, ophæves.

Alle Forretninger, der knytter sig til Stand, Stilling og Formue, afskaffes.

6 Timers Arbejdsdag indføres i Vinterhalvaaret i Fabrikker med Døgndrift. Pristallet afskaffes. Grundløn indføres med lige Andel i Udbyttet for Funktionærerne i Samfundsvirksomhederne efter at en almindelig Nedskæring har fundet Sted, saaledes i de højere lønrede Embedsklasser.

Redningsnadsstyret indføres i Stovfabrikvirksomhedene med Andel i Udbytte og Underskud. Statens Omsorg for gamle, fattige, syge og Invalidt udsendes.

Statstilp til Børneopdragelsen. Retsplejen, som vænner det enkelte Menneskes Retigheder ved Domstolene, styrkes og udvikles.

Paa denne Plads vilde jeg gerne rette en personlig Opfordring til alle Mænd og Kvinder, som føler sig kaldet til Førere til Gennemførelse af Samfundspartiets mange- faldige Program, om at stille deres Evner til Raadighed for Partiet, da mine tildelede Gaver ikke slaar til, selv om de synes saa. Jeg skal med Glæde vide for Mand og Kvinde med rigere Aandsøver og jeg.

N. L.

Blanke Vaaben!

Romus af N. Lauritzen.

I.

Hun sad ved Pigekammerbordet og læste tilsyneladende i en Bog, som hun oplaaet foran hende verdens Tankerne hurtigt for frem og tilbage. Hun blev mere og mere urolig, eftersom Tiden gik. Hun lod sit Blik glide hen over de to af de tre Sænge, der var i Værelset, og folte sig overbevist om, at de, der laa i dem, begge sov en fredelig Søvn. Saa hængte hun sin Kjole og og fremtog fra sit Bryr et lille Brev, som hun havde faaet af Sønnen samme Eftermiddag, og som havde fyldt hende med en Stemning, hun ikke tidligere havde kendt.

„Kære Rosa!

Jeg rejste i Morgen til Fredericia som Soldat. Jeg har noget jeg vil tale med dig om, hvorfor jeg beder dig komme ned i Haven Kl. 10^{1/2} i Aften.

William Skovgaard.”

Dise faa Ord havde paa samme Tid fyldt hende med Glæde og Ængstelse, saa ofte hun hele den lange Eftermiddag havde haft Lejlighed til at læse dem, og det havde været mange Gange. Hun havde gjort sig Maaned ind i Fige, kommenteret og alene med det Formaal at læse hans Ord til hende. Hun vidste, at de betød noget, og at det vilde ske noget mellem dem, naar hun fulgte hans Opfordring og kom ned i den store Have til hana.

Hun rejste sig stille og listede sig paa Stovspejlfoder henover det hvide Bræddelag hen til sin

Samfundspartiet

Hovedkontor: Frederiks St.
Postkassa Nr. 81043.
Bliv Medlem. Aarsbidrag Kr. 1,00
Send Anmeldelse i Dag.

lille Kasse og fremtog saa lystest som muligt af den øverste Skuffe en lille Kasse, som hun først sømmede, da hun igen havde taget Sande paa Stolen ved Bordet.

Hun fandt et Brev frem og lod sit Blik Gang paa Gang glide hen over dets Slutningsled:

„Sag altid, saavidt dine Evner rækker, at være dine Plejeforældre en god Pige, saa de kan have Glæde og Nytte af dig, og at de aldrig skal komme til at fortryde, hvad de har gjort mod dig ved at give dig et Hjern, hvad jeg ikke har kunnet gøre. Helst dem derfor aldrig med Uforskylthed. Min Velsignelse følger dig altid. Og jeg tror, at du ikke vil bringe dine Plejeforældre Sorg til Tak for alt, hvad de har gjort for dig og mig.

Din Moder.“

En Tvivl, om hun skulde indfinde sig i Haven, gik et Øjeblik igennem hende for atter straks at svide for Hjertets søgende Magt.

Hun lagde lystest alt paa Plads igen i Kasseoden og satte sig atter ved Bordet. I det hun hvilede Altsaa paa det Yderkant, stattede hun sin Hovede paa Hænderne. Øjnene stærfede daanende Gulvet, og Taakene arbejdede uroligt og planløst, medens Hjertet hængede heftigt i hende.

Han tog sit Ur frem. Det var forlangst over det fastsatte Tidspunkt, men hun fulte ingen Uro derved. Langsomt end sandvædig floste hun sig det tilstrækkelige Toj og saabede forsigtigt Døren til Bøygenset for derfra at begynde sig videre. Sagte kom Fødderne til Jorden, men det focokom hende dog, at den Støj, hun gjorde, maatte kunne høres over hele Huset.

Han havde nogen Tid gaaet frem og tilbage i Havens Gange, ventende utaalmodig paa, at hun skulde komme til Syde. Hans Tanker gik tilbage i Tiden — for sluttelig at standse ved hende.

Han huskede hende, da hun som Barn kom der til Gaarden, og hvorledes hans Forældre igjennem Aarene havde taget sig af hendes Opdragelse sammen med hans egne Søskende. For fire Aar siden lige efter hendes Konfirmation, havde han været ude at lære Landvæsnet, og Vinteren efter havde han været Elev paa en Landbrugsskole paa Fyn. Hver Gang, han havde været hjemme, havde han glædet sig over hendes indtagende Vans og blide Karakter og over at mærke, hvorledes han gennem Læsning af Bøger fra Sognets Læseforening havde tilegnet sig en Aandsdannelse og en Tankemaade, der var ualmindelig for hendes Alder. Han havde glædet sig over at se, at hun klædte sig jævnt og ligefremt og dog smagfuldt, saaledes at hun

allerede derved havde sig betydeligt over de Piger, han ellers havde kendt. Dertil kom hendes milde, Blaa Øjne, som lyste af Godhed, hendes røde Kinder og de snevide Tænder, der fortalte om legemlig Sundhed, og det tydelige, blonde Haar, der brodelkede hendes Hoved, og som i lange Fletninger hang ned ad hendes Ryg. Alt det gjorde, at hans Beundring efterhaanden var steget til en betydelig Højde for til Slut at gaa over til Kærlighed, uden at han kunde gøre sig selv Røde for hvorledes.

Og i de fem Dage, han havde været hjemme, havde det forkommet ham, at han, naar han havde ladet sit Blik hvile paa hende, ofte havde skæret Øjnene ned, medens der var gaaet en dyb Rødme over hendes Ansigt. Og tit blev hun ganske tavst og fandt et eller andet interressende Paaskud til at komme bort fra hans Nærhed. Han havde taget det som Bevis for, at han ikke var hende helt ligegyldig, og saa havde han taget Mod til sig og Aftenen i Forvejen skrevet nogle få Ord til hende. Han havde lagt Brevet i en Postkasse inde i Byen, hende det egenhændigt, selv om han havde kunnet finde en passende Lejlighed dertil.

Ja, nu ventede han kun paa hendes Svar, hvad enten det var mundtligt eller skriftligt.

Hvor det dog varede længe! Han tog sit Ur frem. Ved Maaens svage Skin opdagede han til sin Forbavselse, at Klokken ikke var mere end elleve. Hvor den Time, han havde opholdt sig i Haven, dog havde været lang!

(Forts.)

Menigmands Ven.

Alting har en Begyndelse i Verden, saaledes ogsaa med Samfundspartiets Politik og dets klart udformede Program. Fra den ganske ringe Begyndelse, saaledes som det er udviklet i „Karen“ i 1908, motivet i „En ny Politik“ 1910, stættet af „Blanke Vaaben 1911“ og yderligere forsvaret i „Skolepøngsmaalets Løsning“ 1925, er der jo gaaet en Række af Aar. Ligesom med Sødekoret, der bliver snart i Jorden, spiser, skyder Blade og frembringer Aks, saaledes maatte der Tid og Udvikling til, hvor der paa saa mange Omraader fuldstændig skulde bygges paa bar Bund, Falste og usunde Programpunkter i de andre Partiers Programmer nives nu for det Flitterstads og Gøgløshedsbegreb det var, for Samfundspartiets Program kunde træde frem, klart og stærkt, som det er, forkynder de store Samfundssandheder, som Menigmand kan fatte og forstå.

De andre Partier har gjort deres Gavn og Nytte for Befolkningen i den Tid, der er gaaet, men hvilken Velsignelse vilde det ikke være for vort Land og Folk, dersom de pludselig kunde synke i Jorden med deres Forer, nu da Samfundspartiet marcherer frem paa Skuepladsen med det bedste og stærkeste Program, det danske Folk nogensinde har set, og melder sig til Arbejdet. De gamle Partiers Mission er omme, hvilken Vildfarelse har de ikke gjort sig skyldig i. I en Række store Samfundspøngmaal har deres Handling skåret væsentlige dele af det rette, det behøver man ikke to Øjne for at kunne se. Naar de engang stedes til Hvile, for eller senere, da vil Plagene i Menigmands Hjem stige til Tops, og Kirkeklokkerne vil have en festlig Klang, og det vil ikke blive Sergetoner, der høres. Vel fortjent vilde det være, fordi de har manglet Forsyelsens Evne og alt for ofte ladet Partiets Interesse være den førstefødte og Samfundets Sag forsvare uden Husly og Ret. Derfor vil de falde, fordi Livet fornyer sig selv overalt og til alle Tider.

Livet skifter, Dag og Nat udfylder hinanden, Nyaarsaften og Nyaarsmorgen mødes ved Midnatstide. Det gamle og det nye, saaledes ogsaa med Samfundspartiet og de andre Partier, de sidste maa vige, fordi de ikke ejer Livets Ret, ikke har brudt med det kapitalistiske System, som de gav sig ud for at bekæmpe, og forbeholdt Befolkningen den fulde Sundhed, naar det ikke passede i Partiets Kram.

Ligesom en Kunstner ikke kan strejpe kan trække Hovedkæderne op i et Billede, for stærkt at fuldfore det, saaledes er ogsaa Samfundspartiets Program fuldstændiggjort, de store Retningslinier er optrukket i „Karen“. Der

maatte skabes noget værdifuldt af intet for senere at samle til det store Billede, som Samfundspartiets Program er i Dag, og som kan holde igjennem Slagfled, fordi det er den eneste rigtige Politik.

„København Amtstidende“'s Anmeldelse af „Karen“ har den Dag i Dag fuld Gyldighed og er ikke afløbet, tværtimod.

Side 264 staar der ordret i Bogen:

Der vil komme et nyt Parti engang, det vil tage de gode Tanker, som er i Socialismen, og de nye Tanker, som kommer frem i Tiden, i Besiddelse, og saa vil det i Fagt med Tiden og Livet tage de Opgaver op, som Socialdemokratiet har ladet ligge paa sin Vej. Og det vil ikke staa hundrede i Vejen for Fremtiden, fordi det vil være Fremtidens politiske Parti i Nutiden.

Saaledes opfyldes Profeterne om det, som skulde komme, da det endnu var ufødt, kun dømmende i det fjerne som et Lys en tidlig Morgen før Dagen bryder frem. Det er Samfundspartiet, som vi ser det i Dag og i Morgen, men har fuld Gyldighed igjennem mange Tider. Saaledes belefter Historiens Vidson paany i Folkens tusindaar gamle Livsførelse, at Herskerstatener maa bukke under, betale sin Skyld, lide sin Straf i det lange Løb. Genældelses retfærdige Lov følger som Skyggen den enkelte Borger og Samfundet, ingen slipper udenom, medens Tjenestindet nu som altid beholder sin Løn, og som det evigt blivende, fordi det har Livets Kraft, som det gode Sædskorn, som Bønden saar i Jorden, der spiser og bærer Frugt til Hostens Dag. Det er det sikre og uforanderlige som Klippen ved Havets Bred, naar taarnhøje Bølger, hvide af Skum ustandselig pusker mod det. Overfor de andre Partier er Samfundspartiet længe mindre i Dag end David i sin Tid overfor Goliat og dog vil vi seje i Kraft af vort stærke og overlegne Program, hvor himmelhøjt hæver det sig ikke over de andre Partiers, der hvor de giver op, hverken kan finde Vej eller St, der løser Samfundspartiet de store Spørgsmaal simpelt og ligeilt uden Udgift for den enkelte Borger og Samfundet. Der er intet Nyt under Solen, alting er saa jævnt og ligefremt, ingen uløselige Gaader i Samfundspartiets Program.

Samfundspartiet er revolutionært og konservativt paa samme Tid. Konservativt i Bevarelsen af det gode, gamle, nedbravede fra Fædrene og dog bygger Bro imellem Nutiden og Fremtiden, naar den daarlige, kapitalistiske Lovgivning skal opbræves, maa give for revolutionær Tankeløshed, for Eksempel ved Præstevæsenets Afskaffelse. Er det ikke Kapitalisme i Renkultur at tænke sig, at Folk, der har haft den høieste Arbejdsdag i en lang Aarrække, det letteste Arbejde og den højeste Løn, og tilmed ved en lille Smule Sparommelighed, kunde have lagt lidt til Side til deres

Blanke Vaaben. 1911.

»Høring Folkeløbet:

»Denne Bog, der kaldes ROMER, begynder meget godt haade fra Formens og Indholdets Side. Den unge Bondens William Skovgaard og hans Plejefæder Rasmus Stevnsø og Priorat er smukt og forstående skildret, og senere kommer der i Bogen nogle kære Kærlighedsbrev imellem de to — — —.

»Viborg Stifts Folkeblade:

»Mange af Figurene og Situationerne er rigtig godt set og skildret — — —.

»Silkeborg Avis:

»Denne Hr. Lauritsens nye Bog falder i to Dele, en forskellig som Nat og Dag. I første Del skildrer Forfatteren en jysk Folkeingsmands Hjem og dets Væner. Enkelte Træk, navnlig tvungen borgelig Værd, viser, at det er et Fremtidsbillede, der oprulles; men iøvrigt kan Fortællingen godt passe til vore Tider og viser Hr. Lauritsens Evne til at forfatte og heligt at udmale Hjem og Forhold, hvor Arbejde, Oplysning og Kærlighed lever — — —.

»Aarhus Amtstidende:

»Mange gode og sunde Tanker rummer Hr. Lauritsens Roman, der sikkert vil finde en stor og taknemlig Læsere.

gamle Dage, at den Slags Folk skal have en 6—8—10,000 Kr. i Pension aarlig, medens Arbejdsmænd, der har arbejdet i en længere Arbejdsalder ved det tungeste Arbejde, som har gjort Ryggen bøjet for Tiden og Haanden haard og barket og erholdt et langt mindre Vederlag derfor, skal nøjes med en tarvelig Aldersrente, naar Kærlighe svigter og Haarene bliver hvide af Ækle. Og dog kan jeg saa indmærket godt tænke mig, at naar Samfundspartiets fremtidige Rigsdagsmand gennemfører Afskaffelse af Pensionsvæsenet og Indførelse af Aldersrente for alle uden Hensyn til Stand, Sælling og Formue, saa vil det ske paa den Maade, at tage 1/2 af Pensionen hvert 5. Aar, og samtidig tillægge 1/4 af Aldersrenten, og i Løbet af 20 Aar vilde det være gennemført. Og de Pensionister, der ikke vilde gaa med til en saadan Ordning, skulde have frit Valg, om de vilde have de Penge, de havde indbetalt i deres Pensionsskasse og straks gaa over til at have Aldersrente paa samme Villkaar, som den øvrige Befolkning. Skulde det udemokratiske Pensionsvæsen opretholdes, saa skulde det selvfølgelig være paa den Maade, at de højstkomne Embedsmænd og afgaaende Mini- stre kom ned paa den laveste Pension, der gives i Landet, og de gamle Mennesker, som aldrig har haft Overskud, men altid den laveste Løn for det haardeste Slid, saa fik den højeste Pension, som Staten ydede sine veljefte Borgere, saa der ogsaa for disse kunde blive Raad til en enkelt Udenlandsrejse. Paa den Maade vilde Partiet skilte Vin og Sol lige, bringe Arbejde og Ydelse i det rette Forhold til hinanden.

Som her, saa der, vil Samfundspartiets fore konservative, men dog revolutionære Politik for Oje i det lange Lob og dermed styrke det borgerlige Samfund. Et der nogen, der kan forklare mig, hvorfor ikke alle i det frie Eghver skal have Aldersrente. Men jeg spørger er det i Almindeligheds Interesse at udelukke de Folk, der ved Spønsommeleg og Fjåd har foragtet den Formue, de modtog i Fædrenes arv med 20—25,000 Kr. Samfundspartiets Program siger nej. Det skal ikke være en Straf at spare til de gamle Dage, og dermed fremme Qdselligheden, den er stor nok i Føvejen, man skal ikke præmiere den og sætte Landets gode Borgere, der i et langt Liv har været trofaste Værgere af vort Folks gamle Dyder, i 2den Klasse, det er dog saa simpelt og ligetil. Spønsommelegshynderne er spændt haardt nok paa Finehaaken i Manddonsaarene i Samfundet, og mange bukker under og giver og derfor. De gode, flittige, nøjsomme Borgere burde være fritaget derfor i Alderdommen. Det vilde være god Politik og betale og for Samfundet i det lange Lob.

Det vilde være en Glædes Dag for vort Folks Hundrede tusinde Hjem, naar for første Gang Sam-

fundspartiets Oudfører træder frem i det danske Folketing og fremsætter Forslag til en helt ny Skoleordning, som gælder alle, høje og lave, rige og fattige, saa Pengenes Magt bliver spærret for at betragte Universitetets Lærerstatter, hvor Aandevenerne saa vilde blive det eneste Adgangsbevis, da vil tusinde Hjertes banker i forventningsfuld Glæde frem mod den Time, da det blev Virkelighed i vort Samfund, da vil de mange forstaa, at det er en ny Tid i Nationen og naar Samfundspartiet er Talmand for og som vil styrke det borgerlige Samfund.

Det staar i hver enkelt Valgrets Haand, om de vil være med til at fremskynde denne Dag, hvor Fattigfalks og Pengemands Bort faar lige Ret og lige Adgang til at udvilde deres Evne og gøre en Gerning i Samfundets Tjeneste.

Ethvert Barn, som har rige Aandskræfter, og som er født nok saa fattig til Verden, skal ikke af denne Grund forhindres i at nyttiggøre disse for Samfundet.

Ingen af de andre Partiers Programmer er paa Højde med Samfundspartiets i Skoleopgangsmaal, og derfor vil det sejre.

Saadrig med at det bliver bedre for de mange, og der øves Ret og Skol, saa bringer det Befolkningen en økonomisk Gevinst paa maaske over hundrede Millioner Kroner aarlig, og det er dog Tidens Løsning, som vort Folk og Samfund trænger til.

Samfundspartiet kræver, at Rigsdagsmændenes Diæter nedskæres betydeligt, det er ingen Formular eller Bluff, Samfundspartiets Program er ingen Harmonika, som kan trækkes ud og ind efter Behag for at tælle Vælgere for Valgdagen og siden kan danne efter falske Melodier i Rigsdagen, det forpligtes det enkelte Rigsdagsmedlem og derfor maaske det kræves, at de ogsaa følger Programmet baade i Ordlyd og Aandel, hellere for lidt end for meget i Løn.

Samfundspartiet skal svare til sit Navn, og har ikke Raad til at have politiske Levebudsmand i Rigsdagen, som de andre Partier, derfor maaske der holdes Jussits i Tide, og Tilgang af Folk, der kunde tænkes at blive Partiets Rigsdagsmand for Levebudslets Skyld maaske frabedes.

Saa længe jeg er dette Blads Redaktør, vil det blive krævet, at Partiets Rigsdagsmand maaske følge Programmet, ogsaa med Hensyn til Løn af offentlige Midler, og svigter de, vil de ikke blive skaa-

net. Det har været en Ulykke for vort Folk, at Rigsdagsmændenes Lønsninger har liget alt for højt i Forhold til Arbejdet og derfor bragt mange Levebudsmand ind i den danske Rigsdag, derfor gaar det, som det gaar derinde, mange af Medlemmerne betragter deres Viltsomhed noget mere som en Markandiserforretning, som det gælder nu at bringe saa meget ud af som vel muligt. Derfor

maa der røres ud, og det billigste og sikreste Middel dertil er at nedskære Diæterne med haard Haand og uden Personsaarselse. Der trænges til andre Mænd og til at lyde andre Toner i den danske Rigsdag.

Det er kun en lille Begyndelse med dette Blad, men med Tiden vil det vokse sig stort og indflydelsesrigt. Det vil blive Dagblad, et Millionforetagende, der vil give stort Overskud, som kan bruges til at give Samfundspartiet en stærk Presse.

Samfundspartiet ønsker at alle Ansøkkere kan komme til Orde i sit Ordskifte i Dagbladens Spalter, den Dag vil komme, da det vil ske i »Menigmands Ven's» Spalter, naar det bliver større end det er i Dag.

Ligesom det er en Lære, der er den rette paa mange Omraader, maaske der vel ogsaa være en Politik, der er den rette. Og hvad er det sikre og ufejlslige Kendetegn paa den rette Politik? Det ganske simple, at den kan slaa alle de andre Partiers Politik, under lige Villkaar, saa almindelige Folk kan se Forskellen paa den sande og falske Politik, saa ligetil, som den lille Dreng, der straks var klar over, at Kejseren ingenting havde paa. Husk denne Lærdom.

De andre Partiers bedste Penneførere og Føvere i Rigsdagen indbyder jeg herved, naar det bliver Plads i »Menigmands Ven's» Spalter, til at slaa Samfundspartiets Politik, og kan de gøre det, ophører jeg med at være dens Redaktør. Alle Partiers Penneførere vil blive slaaet afgørende, alle uden Undtagelse.

Det er det gode Budskab til det danske Folk, at den rette Politik nu er funden, som gør Ret og Skol til alle, ejer sikre Løgsmedler for det syge Samfund.

»Menigmands Ven's», gaar saa da ud i Verden, gør din Gerning og tal Sandhedens Sprog uden Hensyn til Stand og Sælling. — Og som den gode Moder der ændrer sin føreløfte Søn ud i Verden og giver ham gode Formaninger med paa Vejen, glem saa ikke den Slagt, hvortil du er runden, og hvis Blod flyder i dine Aarer, naar Du plejer af kærilige Hænder og tripper paa bonede Gulve, naar Du bliver stor og mægtig. Og saa til alle sidst man Ben om af Du aldrig maaske glemme det rette Tjenestind overfor det Land og Folk, hvortil Du er kaldet til at gøre en Livsgering for dets Lykke baade i Nutiden og Fremtiden. Fred være med Dig.
N. L.

De Vises Land

Roman af N. Lauritzen.
Som det har været fra Tidernes Morgen, vil det være i al Eghed, naar et Menneske har været ved at drømme, saa griber det efter et hvort lille Strøg i Haab om derved at berge Livet.

Landbrugslosten i Danmark omkring 1931 var haard ved de fleste Landhøjen. Smør, Flæsk, Æg og andre Fødemidler var billige, saa langt ned i Pris, at de Folk, der producerede Værdene, næsten ikke havde Raad til at spise disse, da alt, hvad der kunde undværes, skulde selges for at klare de store Udgifter til Renter, Skatter, Folkeløn, som langfra gik ned i samme Forhold, som Indtægternes svigtede.

Det var derfor intet Under, at Hærsvet var sløjt i de tusinde Hjem, som dyrkede den danske Jord, og at saa mange for Fremtiden, thi maaske som det gik, kunde det ikke blive ved at gaa. Man kunde ikke vedblivende sige sine Værd for ca. Halvdelen af Produktionsprisen. Særlig gik det for de Landmænd, som havde købt Ejendomme under Verdenskrigens sidste Halvdel og Aarstredere.

Blandt disse Mænd var Gud. Poul Kjær, som havde købt sin Bøndergaard paa Mols i det dyreste Aar, som det danske Landbrug har oplevet i dette Aarhundrede, nemlig 1920, for en Pris af 70,000 Kr. med Besætning og Avl. Gaarden var paa 40 Tdr. Land middelgod Jord, som han mente var almindelig billig, da han købte Gaarden, kørtes han indbetalt 10,000 Kr., hvortil han havde tjent de fleste Penge ved en lille Ejendom paa Aarhusegn, som han havde købt ved Krigenes Begyndelse 1914, og som han havde solgt, lige Jæved han havde købt sin nuværende velbeliggende Gaard i Roskilde.

(Fortsættelse)

Danmark fri for Arbejdsløse!

For denne eneetaende Pjece har Hans Majestæt Kong Christian den Tredde sendt Forfatteren et Takkebrev den 31. December 1928: »Silkeborg Social-Demokratis skriver med Hensyn til foranstaaende: Det er intet Under, at Majestæten er blevet behageligt overrasket, thi Pjece giver Anvisning paa intet mindre end at løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet, simpelt og ligetil, uden en Oms Udgift for den enkelte Borger og Staten.

Silkeborgs Aftas skriver den 21. December 1929: »I Andelen: Fabrikant N. Lauritzen, Engesvang, var i Møddags i Audens hos Kongen, og efter hvad Hr. Lauritzen udtaler, blev han modtaget meget høfligt af Majestæten. Denne Pjece vil blive offentliggjort i »Menigmands Ven's» Nr. 2 1942 og følgende Numre.

»Menigmands Ven's»
Organ for Samfundspartiet.

Udgiver og ansvarshavende Redaktør overfor Presseloven: N. Lauritzen.
Redaktions: Frederiks St.
Postkonto Nr.: 17012.
Abonnementpris: Kr. 2.00 pr. Kvartal.
Dette Blad indholdt bliver publiceret som intet nummer i Nr. 1 Januar Kvartal 1942.
Tryk: Ekspresstrykkeri, Bost.

„Menigmands Ven“

Danmarks mest nationale Ugeblad med de nye Ideer Organ for Samfundspartiet

Nr. 2

December

1941

Danmark kalder paa sine Børn!

Det er ligegyldigt, hvilken af Stormagterne der sejrer i denne forfærdelige Krig, saa vil de gamle Tider for Danmarks Vedkommende med dets Handelsforbindelser ikke vende tilbage i samme Forhold som før den 9. April. Værdet bliver en anden, vort Hovederhverv kan ikke, naar Verden kommer ind i rolligere Tilstande, loftsætte, hvor det slap for Besættelsen, hvor Danmark solgte Hovedparten af sit Smøge til England til omkring 2 Kr. 60 Øre pr. kg. Danmark kan ikke med de store offentlige Udgifter, den ubyre Rentebyrde osv. konkurrere paa lig Fod med Australien, Canada og andre Lande paa det engelske Marked der maaske endring til den er søleklar. Den tekniske Udvikling, der har fundet Sted i de nævnte Lande, har muliggjort en billig Produktion af Fødemidler, hvor det danske Landbrug maaske strække Gevinst, maaske indrette sig paa en anden Plaat, det tyske Marked, hvis det vil opnaa nogenlunde gode Arbejdsvilkår, men i disse sydlige Lande vil det blive haardt traaget, dersom det ikke faar de nødvendige Udgifter bragt betydelig ned, det gælder ikke mindst det lille Hjemlandsbrug, man kan være overbevist om, at selv om Fødemidlet falder 25—30 pCt. efter dette Ragnarok, saa vil alle Erhverv uden for Landbruget søge at opretholde sin hidtidige Fortjeneste med Henvisning til de fatige Forhold under Krigen og med, at de ikke kan leve af mindre end de har, for at føre en nogenlunde økonomisk Tilværelse, da deres Udgifter ikke er gaaet ned med Hensyn til Husleje, Skatter osv. og med, at de er kommet langt tilbage med Forsyning af nødvendige Ting, som de havde opnaaet længe tidligere. Saa dan var det efter Verdenskrigen 1914—18 og det vil sandsynligvis gentage sig nogenlunde det samme igen efter denne, dersom der ikke gribes ind i Tide, og det sker ved en Forandring af Lovgivningen, som griber saa dybt ind i det enkelte Menneskes og Samfundets Liv, den har ikke været paa Højde med den tekniske Udvikling i Landbrug, Haandværk og Industri osv., den har svigtet i en forfærdelig Grad, men det har ikke været gratis i Aarene 1920—40, men har kostet Tusinde af danske Hjem deres Livslykke med de Kaar, som Samfundet bød dem, fordi den Babelsforvirring i Erhvervslivet i det store og hele skulde trække sig selv til Lave, da Lovgiverne ikke var deres Opgave

voksen, men lod staa til det længst mulige og satte Kikkerten for det blinde Øje for ikke at se Virkeligheden, som den var.

Men de skabesvanger Fejlgrub efter forrige Krig skulde være en alvorlig Advarsel efter denne i

Danmarks Færdselsled, hvor Millioner af vore Folk angstes for, hvordan det vil gaa os i Fremtiden, det er ikke nok, at der synges Alsang og der tales om at vise Samfundsind og saa forresten lode fem være lige, der maaske mere til, dersom det skal gaa vort Fædreland vel i den alvorlige Tid, vi gaar ind i, det maaske vi gøre os klart, der skal intet mindre end en anden Regeringspolitik til end der hidtil er ført fra Kristiansborg, (Fortsættes Side 2).

ner, at de gik ned og og hjem færdig de kom til Magten og fik anrettet Ulykke i Lobet af hære tre Maaned. Jeg ser ikke rettere, end at Arne Sorensen ogsaa er med til at holde en Slags politisk Ligtale over sig selv, og det politiske Parti han var med til at starte for nogle Aar siden, og gik til Valg med som en af dets Førere, idet han fik en socialdemokratiske Folketingsmand til at anmelde Partiet, hvorved man blev fritaget for at skaffe de 10.000 Valgerunderskriver, der skal til for at anmelde et politisk Parti for at faa Del i Tilleggsmandaterne, dersom det faar Stemmer nok dertil. Jeg har haft Lejlighed til i Vinteren 1939—40 at læse Arne Sorensens politiske Blad, og var da allerede klar over, at han aldrig vendt frem i den danske Befuldmægtigede de Anskuelser, han gjorde sig til Talemand for. Jeg betragter, at han ikke har de politiske Meninger, som Menigmands Ven forsvaret, da jeg har hørt, at han er en udmærket Tale, hvor meget kunde han saa ikke udvære for Samfundspartiet og det danske Folk; nu spiller han sin Kraft paa en politisk Ager til lidet Nytte for det borgerlige Samfund. Maaske kan Menigmands Ven omvende ham til den rigtige Politik, saa vi endog kan se ham i Samfundspartiets Rækker, han skal være hjertelig velkommen.

Arne Sorensen skriver: En kort Tid efter den 9. April saa det ud til, at Genrejserne skulde faa

(Fortsættes Side 2).

Genrejsernes Saga er ude!

— Under denne Overskrift har Forfatteren Arne Sorensen i Tidsskriftet „Vest Væst“ anmeldt Lindskov Hansens Roman „Genrejser“ i en længere Artikel, og i denne folder han en meget haard Dom over alle de nye politiske Partier, der forsøgte at vinde frem med deres Anskuelse i Kriseaarene 1930—40 til Gavn

for det danske Folk, og Arne Sorensen priser Landet lykkeligt, at det ikke kom af med de gamle Partiers Politikere og fik disse erstattet af „Genrejser“. Venstrepressen har ikke været sen til at oplykke Forfatterens Ord, og tage disse til Indtægt, at det var et Hækl for gamle Danmark, at alle de mange Genrejningspar-

Danmarks tusind Hjem Dig fryder,

Solen stiger op paa Jord.

:: Klunne Taaget, Vinter lange ser vi aldrig mer i Nord.

Danmarks tusind Hjem dig fryder,

tenne har i mange Aar.

:: Nu er læst de store Gaader: Langt har vort Folk paa Jord. ::

Danmarks tusind Hjem dig fryder,

Skolens Lys det skinner klart.

:: Tusind Moderhøjter banker: Ret faar en hvort Fattigheds. ::

Danmarks tusind Hjem dig fryder,

manges Tanker hæver Frukt.

:: Arbejde er der til de mange, Ogser her og Solens Lys. ::

Danmarks tusind Hjem dig fryder,

Ret er ikke mer som før.

:: Vindene er mere blaae, Saaledes Ord med gylden Skrift. ::

Danmarks tusind Hjem dig fryder,

du og jeg og hver en én.

:: Sogerne og mer saa tunge i den unge, nye Tid. ::

Danmarks tusind Hjem dig fryder,

Haabet flyver Verden rundt.

:: Danmark, du, ja du er Boudes, Glæden smiler paa din Kind. ::

Danmarks tusind Hjem dig fryder,

dine Børn har brugt dig Guld.

:: Danmark, du ser gamle Moder i de gamle tusind Aar.

N. L.

Af Døgnets Debat.

Mr. Redaktør E. Black, »Billedbladet«:

Jeg taler Dem, fordi De har givet Plads for Hr. Jørgen Glentbojs skarpe Kritik af Billedbladets Virksomhed, som De ikke formår i Deres Svar at røkke net meget ned. Det er rigtig, som De skriver, vi har bragt interessante og oplysende Hovedserier, men der for kan det godt være af nødbøddende Art, jeg skal blot minde om Bladets Billeder fra Moskva. Jeg finder, det er uværdigt for et dansk Blad at bringe den Slags Billeder, som i Nr. 45 for den 28. Oktober, som er optaget i Propagandakomité af Ruslands Regering, og med en Tekst, som sandsynligvis er skrevet af russiske Kommunistler, for at hverse Tilhængere i andre Lande, og det paa et Tidspunkt, da Danmark havde afbejdet den diplomatiske

Forbindelse med Sovjet-Rusland og forbudt det kommunistiske Parti her i Landet. Havde det været England, som Billedbladet havde høvet til Skynde, havde jeg ikke gjort Indsigelse derimod, men når man véd, hvorledes Rusland paa det grænsestrøge har optraadt overfor Finland og de tre smaa Randstater og dets Befolkning, og at store Dele af dets egne Folk lever i den yderste Fattigdom og Uselighed, saa synes jeg ikke, at Billedbladet, som et nationalt dansk Blad, skulde være med til at forbitre russiske Følelser, saaledes som det er sket. Det gæver ikke Danmark og vor Kultur, det maa De, Hr. Redaktør vel ogsaa kunne indse og handle derafter, og saa er Glentehøjs varme og fædrelandskærlige Indlæg ikke skrevet forgæves.

Bledes optaget.
En Gespart af denne Artikel er sendt til Billedbladet med mit Navn og Adresse under, den 5. December, om den bliver optaget, véd jeg ikke, men den gengives her for at vise at selv et borgerligt Blad uden det mindste Samvittighedsang har Bolkbevægens Årinde.

Genrejsernes Saga er ude.

(Fortsat fra Side 1).

store Chancen, der optat endda flere nye Grupper, hvoraf enkelte kunde samle noget store Sale i København stuvende fulde, men nu er de forsvundne. Forfatteren opkaster Spørgsmaalet, hvad var Grunden dertil, og besværet det selv, det var ikke manglende Videns, Kritik, Særlighed osv. der kvælte disse nye Partier saa hurtigt, men deres Uklarhed i Forholdet til Tyskland og Nationalsozialismen, og at de havde bærer alle deres væsentlige Grundsaatninger fra Nationalsozialismens almindelige Grundsætninger. Raceteori, Antisemitisme osv. Saa uryddede en ublid Skabne disse Sneseris af nye Initiativer, og ingen vil sænne dem, saa er alt det dørlige nye kvælt, og vi, det gamle politiske Partiseen, sidder ganske uanfægtet tilbage. Ikke lykkedes det for Hundelvalpe at sætte Rundetaarn. Det er Arne Sørensens egne Ord, men overfor Samfundspartiet har han ikke Spor af Ret, det vil ikke falde over disse Ben, lute Ord i Programmet er importeret fra det nationalsozialistiske Parti; det er udtænkt i en dansk Mands Hjerne, som det bedste for vort Folk naar det blev gennemført. Programmet blev offentliggjort i et Blad 1926; først i Vinteren 1911 læste jeg en Bog, som var udgivet om Tysklands Fører, Adolf Hitler, hvori der blev offentliggjort de 25 Punkter, som han oplæste paa det første store Møde, som Partiet afholdt i München i Tyskland, og fik vedtaget der. Og nu efter dette Tidrum er de fleste af disse

Punkter gennemført. Er det ikke underligt at tænke sig, at 2 Mænd i forskellige Lande, naar de skal skrive et politisk Program for et nyt Parti, der skal gaae deres Land og Folk, saa er deres Anskuelser omtrent ens paa mange Punkter, det gælder blandt andet Skoleopgangsmaalet. Samfundspartiets Program er 100 % dansk, hverken mere eller mindre.

Arne Sørensen kommer ind paa, og vedkender sig, at Landet trænger til Genrejsning, men at det var de forkerte Folk, der satte sig i Spidsen derfor i Krisesærene fra 1920 til 40, og derfor blev det ikke til noget med deres Program, der var ulamk paa nogle Punkter, og paa andre ikke fyldstøgende nok. De kunde derfor ikke samle det store brede Lag om deres Fane, med Begjæretrigens hellige Ild, med forkåret Glans i Øjnene, og med den klippede Tro i Hjertene paa, at Genrejsepartiet var i Stand til at føre Landet til det jordiske Paradis, hvor der var Velstand og Lykke at hente for alle danske Mænd og Kvinder, naar de selv vilde hjælpe til dermed.

Naar min ærde Modpart mener, at ingen af de nye Partiers Mænd har fostret fornuftige Tanker, saa maa der siges stop. Jeg skrev den 27. Februar 1940 en ca. 3 Spalter lang Artikel i „Aarhus Amtstidende“, de ledende Mænd gik ind paa de Krav, jeg krævede af Hersyn til Landbruget, i Radioen ved Titiden om Aftener samme Dag. Og Udviklingen i de følgende Uger viste, at jeg havde fuldkommen Ret. Jeg fik senere Lejlighed til i Bladet at komme ind paa samme Emne, men mit sidste Indlæg, hvori jeg tilkæde Hr. Redaktør Martin, fordi han gjorde Møds for mine Artikler, kom ikke offentlig frem, men jeg gør det herved, fordi i de Dage blev Landet besat af de tyske Tropper, og saa var der jo andet at tale og skrive om. Og i Februar kom jeg lejlighedsvis ind paa andet, og skrev, at ingen vidste, hvornaar eller hvorledes Krigen sluttede, disse Ord har i Dag mere end 99 % Gyldighed. Bring Tyskland Sejren Fæst hjem, da vil Danmarks Stilling være stærkere over for denne Stormagt, dersom vi saa har en anden Regering, der kan henvise til, at noget af det, den nationalsozialistiske Verdenmagt har gennemført, har vi gjort endnu bedre i vor Lovgivning, men som national Nation efter dansk Mønster.

Og sejer England, kan vi med Styrke minde dette Land om, at vi som Nation ikke har deltaget i Diskussionen, hvilket Land, der er Hovedsagen til Krigen, der har vi holdt os neutral, men at den Vending, som Krigen tog, ved at England allierede sig med Sovjet-Rusland, og derved støttede Verdensrevolutionens kulturjendelige Ideer, som vil lægge alt ude i den gode Samfundsbygning, som vi med Møje og store Ofre har bygget op igennem Aarene, saa følte vi det ikke alene som en Ret som Nation, men og

saa som en Pligt at støtte os til Antikomintern-Begreb sammen med andre Lande for at bekæmpe den fælles Fare, men at vi er et mere demokratisk Land og med en bedre social Lovgivning end nogen anden Stat i Verden, men at vi først og sidst føler os som danske Mænd og Kvinder, med Arvsret overfor Danmark, vort Modernmaal, dyrebare Flag og kjoetskede Konge, og handlede derafter i Kongens Åre, men at vi desuagtet vilde være villig til Sannarbejde som for under lige Villkaar, og efter Evns bidrag til at helbrede de mange smertevalde Saar, som de bitte Kampe slog i Aarenes Løb.

Danmark skal være et selvstændigt Land, og med en Lovgivning, der er forud for alle andre Stater, saa Nationen kan være stolt detal, og dets Borger- og Borgerinder glade og tilfredse dermed, saa vi kan give et stort Bidrag til Europas og Verdens Genrejsning efter denne ødelæggende Krig. Men det sker kun ved at gennemføre Samfundspartiets Program; men saa er alligevel Genrejsernes Saga ikke ude, og Forfatteren Arne Sørensen har ogsaa bidraget med sin Skriv dertil, ved at have givet mig en god Anledning til denne Artikel, som vil styrke Menigmands Vens Stilling, hvor min Røst naar frem i vort fælles Fædreland. Min Tak derfor paa Partiets og Landets Vegne.

N. L.

Danmark kalder paa sine Børn

(Fortsat fra Side 1).

dersom vi skal komme frelet igen den Skarsild og blive en samlet og eeg Nation om vor Fædres Politik, men hertil kan de gamle Partier med deres Samlingsregering ikke gøre an, dertil har de for mange og store Synder paa deres Samvittighed. Det kommunistiske Parti er opløst og med Rette, en politisk Organisation, der vil gennemføre deres Anskuelser og overtage Regeringens Tøjler ved Vold, hører ikke hjemme i et Kultursamfund lige saa lidt som en haard Frostbit ved Midsommertid over den danske Jord, men dermed er Sagen ikke klar, det skal siges og siges saa højt, at det kan høres af hele det danske Folk, man kan ikke lide en stor Del af vor Nation, ca. 100,000 Mennesker, som det opløste kommunistiske Parti repræsenterer, være politisk retsløse, lade dem sejle deres egen Se, uden at det svækter vort Folk som Nation, det gør man ikke ustraffet, de maa vinder tilbage for det borgerlige Samfund, og alle berettigede Krav maa anerkendes og opfyldes, men ingen af de gamle politiske Partier magter denne Opgave, fordi deres Programmet ikke er fyldstøgende nok, omfatter hele det danske Folk ikke er nationalt nok, saa alle Samfundsklasser har lige Ad-

gang til Samfundets Embeder og Stillinger, saa ingen nok saa fattig sættes ude, men over disse Ben vil Samfundspartiet ikke falde, fordi det er Danmarks mest nationale og demokratiske Parti, og i store Flokke vil Kommunisterne vende tilbage til vor Havn som gode nationale Borgere og Borgerinder og tjene vort Land.

Nu hviler der Mærke over Land, og ingen kan med Sikkerhed sige, hvad Fremtiden vil bringe, men ligesom den lille svage Plante, der om Vinteren synes hjælpeløst fortabt i Frost og dækket af Sne, indtil Solen om Foråret gør sin Pligt, og ad udviker sig, som det skal, indtil Høsten bringes i Hus, saaledes kan det ogsaa ske i vort Fædreland, naar endevr dansk Mænd og Kvinder vil tjene det i sin Trængselsid ud sin Svig, men det gør man ikke, dersom man sætter sit gamle Paris Interesses over Danmarks vil tjene det i politiske Valg, fordi man altid har været saaledes igennem Aarene, endskønt man i sit Indre kan se, at det ikke er rigtig at stramme saaledes, den Mænd er ikke dansk, har ingen Ret til at tale om sit nationale Sind og Samfundssind, naar han strammer mod sin Overbevisning, det kan ikke siges højt og alvorligt nok i en Tid som denne.

Ligesom Strak og store Ord og Fædrelandskærlighed ikke længe slag til den 9. April, da man stod overfor den hårde Virkelighed og store Overmagt, men brod sammen, saaledes vil ogsaa de gamle Partiers Politik bryde sammen, lide deres Nederlag overfor Samfundspartiet, fordi det i de offentlige Møder og i Pressen er de svage under lige Villkaar ikke nationale nok, Fædrelandskærlighed består ikke i store Ord og Sang, men i Arbejde og Tjenerstad, og i samme Forhold som de gamle Partier gaae tilbage i Fremtiden og Samfundspartiet frem, vil Nationen blive stærkere baade indadtil og ud mod den evrige Verden, fordi alle, der sparer, og arbejder vil faa Bøtgestør for at ogsaa almindelig Velstand og at kunne hjælpe sine Børn i Vej, hvad de ikke kan nu. For et sandt Samfund vil „Menigmands Ven“ ploje den danske Jord og saa den gode Sæd, som vil give et stort og rigt Udbytte for det danske Folk paa Høstens Dag. Danmark venter af sine Sønnen og Døtre i denne tunge Tid, at de vil tjene det med det rette Tjenerind, alle som har lært vort Modernmaal paa vor Moders Skole.

N. L.

Virk for „Menigmands Ven“s Udbredelse . . .

og styrk dens Indflydelse ved at tjene Abonnement og faa dine Venner og Bekendte til at gøre det samme. Naar Bladet har gaaet for nærmeste Omgangsreds rundt, send det saa til Igenboende Familie, for at det ogsaa der kan gøre en Tjener Gavnig for vort Folk og Fædreland.

Gør Danmark til et rigt Land.

Da Krigen brød ud blev det mere vanskeligt og dyrere at få Tilførsel af Raamaterialer til den danske Industri, men efter den 9. April standtse England Transporten over Nordsøen på Skibe fra U. S. A. og andre Lande. Denne Materialerangel var vi forberedt på vilde skabe en stor Arbejdsløshed i mange Fabrikker, naar deres Værelager efterhaanden slap op, som ogsaa er sket. For at bøde og afværge den nationale Ulykke, som en uhyre stor Arbejdsløshed vilde være for de Hundrede tusinde danske Hjem, i Forbindelse med de meget forhøjede Priser på Fødevarer og andre nødvendige Ting til en Families Forbrug, satte Regeringen en Række Love i Kraft med Beskæftigelsesforanstaltninger, som er rigtig og samfundsnødvendig, men naar man ser paa hvorledes disse mange Millioner er anvendt, saa kan man ikke sige, at Regeringen altid har haft en holdig Haand, tværtimod, der er sket uhyre Føjteb. Menigmands Vens Politik, ogsaa som Oppositionsleder, vil altid være at sætte Landets og Samfundets Interesse som Nr. 1, ogsaa naar den derved kommer til at støtte Regeringen, viser, at den er en Modstæning til langt de fleste af de Oppositionsledere, der hidtil har set Lyset i Danmark. Jeg udgav allerede i 1908 en Biese "En ny Politik", i denne anbefalende jeg, at vi skulde plante den danske Jord, for at Kvæget kunde give mere Mælk og Kød, som ikke paa den gammeldags Maade med de store Skove, men med Labakter og aabne Marker, saa der, hver Jordty eggede sig dertil kunde oprettes Tjæsnandsbrug, efterhaanden som Træerne voksende til. Var mit Raad blevet fulgt siden i alle disse Aar, var Danmark rigere end det er i Dag, og kunde bedre komme igennem den svære Tid, vi er inde i nu.

Staar man paa Amtslandevejen Viborg—Vejle ved Kløde Mølle i Engsvang Kommune, og lader sig Blik glide mod Øst og Vest, da ser man store Mosarealer, som med noget Udbytte kunde kultiveres og opdyrkes til Korn og Græs, og mange Bakkeskræninger, hvor ingen Plov kan gaa, og hvor Jorden er af en saa ringe Kvalitet, at selv om den havde en jævn Overflade ikke var for god til at plante, og vil man tage med Rutebilen til Skive og cykle tilbage over Karup, da vil man se det samme Syn øst og vest, og vil man tage med Toget fra Helsing til Skern, og langs Banerne paa Jyllands Vostkyst, og fra Trødkilde—Stakroge og videre efter Grindsted og længere mod Syd, da vil man se milevisde Arealer, saa store, at det vilde være mange, mange Aar at få opdyrket og plantet, ligesom Jorden

eggede sig dertil, hvorved Danmark efterhaanden, som Tiden gik, fik tilførsel store Rigmomme. Og saa taler man endda om at skaffe Arbejde, hvilket Vanvid har det ikke været i 20—30 Aar at saa Millioner i Hundrevis ud til Understøttelse paa en Tid, hvor der saa haardt traages til Arbejdskraft paa den danske Jord. Nu er Ulykken over os, nu sætter Regeringen ind, men ofte fra den forkerte Ende med sine Beskæftigelseslove. Cirka 175 Millioner Kr. er sidste Aar givet ud i Arbejdsløshedsunderstøttelse, og naar Staten vil anvende henved 600 Millioner for at skaffe Arbejde i Aar, og faar maaske ikke virkelige Værdier for mere end 200 Millioner Kr., er det, saa til at undres over at store Dele af Befolkningen bliver fattig, da disse Penge ikke er gratis, men skal forrentes og tilbagebetales hvorfor der maa udskrives store Skatter. Den tungeste Ende vender nu, som den altid har gjort, nedad mod den fattigste Del af Befolkningen med de mange Bøen. Naar en privat Mand har 2 forskellige Jordarealer af lige stor Størrelse, men updyrket, og naar de bliver sat i ydelysting Stand vil være lige store Afgøder, men den ene Jordlod kræver dobbelt saa mange Arbejdsdage for at få det fuldført, som den anden, og han har en bestemt Sum Penge, han har Raad til at anvende dertil, hvad gaa den formågtige Privatmand, selvstændig at opdyrke den Jordlod, som kun kræver det halve Antal Arbejdsdage for at opnaa den samme Værdi, gjorde han det modsatte, vilde han af sine Naboer og andre Medborgere blive betragtet som en stor Idiot, som maatte fejle noget i den overste Etage. Men kan man ikke med samme Ret sætte det Stempel paa Samfundet med mange af sine Beskæftigelseslove, hvor det gælder om at få mange Arbejdsdage uden nævneværdig Hensyn til deres Værdi. Har vi ikke i den sidste Tid set i Dagbladene, naar store offentlige Arbejder skal udføres, saa og saa mange Arbejdsdage mener man det kan beløbe sig til, jo mere det kan koste i Penge, jo bedre er det næsten for Samfundet, man spørger sjældnere om dens Værdi, det er underordnet i Forhold til det andet. Herimod er L. A. B., som har gjort et stort samfundstyngt Arbejde for at formindske Arbejdsløsheden, rigtig indfaldet, idet den søger at få Arbejdet til, saa vidt muligt at svare sig ved Spild, indsamling og Støoptagning osv. L. A. B. har jo heller ikke det Motival at kunne udskrive eller laane ubegrænsede Midler til at dække sit Underkast med, som Staten har. Landbrugsministeren har i Aar løbt en Del Hode og andre Arealer til Plantering, det

skal anerkendes og er paaskønnelsesværdigt. Men man skulde gaa en anden Vej for at få al den Jord, der ikke er for god dertil, plantet. Staten skulde tilbyde at plante Arealerne, men de skulde blive, som hidtil, de svarende Ejerens Ejendom, og efter 20—25 Aars Forløb skulde der begynde at afdrage de Summer, som Arbejdet havde kostet at udføre, samt noget som 2—3 % Renter i disse Aar. For at fremskynde Plantningen skulde Husmænd og smaa Gaardmænd have Ret til at udføre mindst 10 % Arbejde af det samlede Areal, som de skulde have den samme Betaling for, som de tilrørende Arbejdere, men skulde til Gengæld forpligtige sig til at have en Del af disse i Indkøringen paa rimelige Vilkaar.

For at skaffe Beskæftigelse til nogle Hundrede Mand, bygges der for Tiden en Vejdæmning over Vadehavet til Røme. Hele Arbejdet er anslaaet til at koste den uhyre Sum af 8.000.000 Kr.

N. L.

En Redaktørs Pligt.

En Redaktørs første Pligt er at skrive Sandhed i et Sprog, saa at almindelige Folk kan fatte og forstå det. Der skal ikke daskes over roget eller læses imellem Linjerne, saa kan et Mindretal af Læsere og Læserinder kan gætte sig til, hvad Meningen er med den Linie eller den Sætning i Bladet, for saa gaar det over Hovedet paa Folk, og gør ikke Indtryk i det menneskelige Sind, frembringer ingen Resultater, er som de tunge, mørke Regnskyer en Sommerdag, naar Jorden tørster efter Væde, enkelte Draaber falder, saa skilles Skyerne, det hele bliver til ingenting i det virkelige Liv.

Hvad er Sandhed?

Det, som en Redaktør føler dybest ind, er ret det bedste at sig selv, det virkelige Liv uden at bryde sig Spar om Folks Dom, Haan eller Bifald. Det er Sandhed.

En Redaktør maa ikke være en Lejesvend ligesom Regeringen og Jordarbejderen med Skovl og Spade, der graver en Grøft paa Bondens Ager, og er Arbejdet fuldført, Daglønnes tjent naar Solen synker paa den vestlige Himmel, og han tager Værktøjet paa Nakken, og vandrer til sit Hjem.

En Redaktørs Arbejde naar noget længere ud, har et større Formaal, en videre Synskreds end Daglejerens med sin Beskæftigelse; thi han maa ikke rette sig, som Svenden efter sin Mesters Vilje og Befaling. Han maa uden Hensyn til Abonnenternes Onsker optræde, som Arbejderen, der søger at påvirke sin Arbejdsgivers Anskuelse, forandre ham Tankegang og Håndsmaade, altsaa i det ovennævnte Forhold af, hvad der praktiseres i det daglige Liv mellem Tyendet og Husbonden.

Dette Staaupunkt maa en Re-

Og for at få det til at blive saa mange Arbejdsdage som muligt, er det forbudt det Firma, som har Arbejdet i Entreprise at benytte Gevænsmaskine, dette kostbare Jordarbejde er isærnet for at gøre en lille Klint hvis Befolkning, som det er oplyst offentlig, ikke overranger Tusinde Mennesker, landstam by Jylland. Jeg føler mig overbevist om, at langt de fleste af mine mange Tusinde Læsere og Læserinder er rigtig med mig i, at disse mange Millioner Kr. kunde have faaet en mere samfundstyngt Anvendelse, dersom de var blevet brugt til at beplante store Strøklunger af den jydsk Albede, eller kultivere afgravede Moser til frugtbar Græs- og Kornarealer, istedet for at samle disse i Vadehavet. Man tjener ikke sit Fædreland ved saaledes at misbruge de offentlige Midler, som de Folk der frembringer Værdierne maa skaffe tilveje, det kan ikke siges for tit.

daktør fastholde under de skiftende Forhold, han maa ikke være en Vredeskabe, der vender Ryggen til, der ikke vil kæmpe, naar det gælder, men vil følge Strømmen den Vej, Vinden blæser, for at få det behageligt, sikre sig et sorgfrit økonomisk Udform, og ofre derfor sin Overbevisning, sviger sig selv personlig, sit Blads Læsere, og dermed vort Folk og Fædreland. Og foruden, hvad han taber indadtil, i sin Sjæl inderste, sin Personlighed, mister han Evnen til at kunde skrive offentlig, dersom den har været ham tilfaldt i Vuggegeve. Og bekræfter Erfaringen det ikke fuldrud. Mange danske Redaktører har maattet bøde hændt, fordi deres Samfundstyngsindelse er saa store. De har i deres unge Aar flakket fra det ene Blad til det andet med forskelligt politisk Standpunkt. Og de gav Alkald paa deres politiske Mening for at støtte Bladet, i hvis Tjeneste de var, som Journalister. Disse stadige Taptryk har til sidst uddulet Steen, taget Kraftens og Marven af deres Pen, den Dag de sad paa en Redaktionsstol. De har ikke taget deres Livsgenning alvorligt nok, de har betragtet det som et andet Eshverv, et Levebød, som man skulde have sit Udform ved, derfor er Straffen kommet, det er Gengældelsens retfærdige uskrevne Lov, som fuldførelses, ingen slipper udenom. Det er en Redaktørs Pligt, naar han nærer Tvivl om de stærke Ord Sandhed og Usandhed, at medføre sine Udform for at være paa den rigtige Side af Plankværket. En Redaktør maa ikke tage personlige Hensyn til sine Skrivere, men være villig til at rive Venskabsforbindelser og Slægtskab bånd itu for at tjene den Sag, hvis Talmand han er. Er det nødvendigt, maa en Redaktør sætte

sin Person ind for sine Aaskuelser, og i de tilhørende Øjeblikke ikke vilge tilbage for at sætte en Sag paa Spidsen, for at skaffe sig Ørenhøj, væns som det flammende Lyd, der rører den fælle offentlige Samfundsluft.

Og saa til aller sidst, maa en Redaktør ikke glemme, naar han trods alt har saa lidt Frugter af sin Arbejde, saa liden Paaskonst af sin Virksomhed, at det gode Ord, han har saaret er ligesom Sædelkornet, som Bonden saar paa sin Ager, det spæder, og der kommer en Dag, da den rigt Høst er der, men maaske i den Tid, hvor Sæden skulde udvikles, skyder Aka, og de enkelte Karner modnes i Sulakken, er Sædemanden vændret til andre Egne, hvorfra der ikke gives Retur. Saaledes er ogsaa en Redaktørs Livsgerning, de aarlige Frugter af hans Virke kommer maaske først senere; thi Tidens Hjul gaar uafslutligt, den Slægt, som da er i Verden, og de som fødes senere, modtager med Taknemlighed den gode Sæd, som er saet i Folkengen, som nu bærer Frugt. Det er Evangeliets Sandhed, Verdensordningens Fuldkommenhed, som Menneskenes mindeligtste Erfaringer bekræfter fuldst, som det pureste Guld.

N. L.

Et lille Skrig af Forskrikkelser undslap hende, da hun traadte frem fra sit Skjul.

»Gudsbens, kom det sagde fru hør.

Hun varrede ikke, saa stor havde Overraskelsen været.

Han strakte sin høje Haand frem imod hende, og hun lagde sin deri. Han kunde ikke undgaa at mærke, hvor varm den var, og at den skulde veed let.

Hun slog bly og usædvanlig Øjnene ned og gispede en Bærgelse, som hun fik sin Haand fri igen.

»Du blev søk bange?»

»Ja», kom det sagte fra hendes Læber.

Der gik et halvt Minut. Ingen talte.

Saa tog hun Mod til sig og sagde stille og usædvanlig, som om hun var bange for sin egen Stemme og frygtede Udfaldet af sine Ord:

»Stal vi gaa ned til Lyshøjen?» (Fortsættelse).

De rette Ministre.

Naar engang Samfundspartiet skal danne Regering, vil mange af dens Medlemmer sikkert komme fra det brede Lag af Befolkningen uden nogen stor Uddannelse, og man vil opnaa at se det Særsyn at Ministrene vil ligge betydelig lavere end Departementcheferne; thi man kan ikke med et Slag sikre en Løn paa 11-16.000 Kr. eller mere ned til under 6000 Kr., det maa ske gradvis.

Og naar Samfundspartiets Ministre træder fra, vil de gaa tilbage til deres tidligere Erhverv uden Pension og Sportler af nogen som helst Art.

N. L.

Blanke Vaaben.

Roman af N. Lauritsen.

Fortsat fra Nr. 1.

Han stod stille. Det forekom ham, at han hørte en sagte Lyd inde fra Gaarden. Men det var hende? Lyden kom bestandig nærmere. Han stod med tilbageholdt Aandedraet og følte en Usi i sin Indre. Hjertet slog stærkere end sædvanlig, men han hørte det ikke. Han rettede sine Øjne mod den Laage, paa hvilken hvilken han kunde ventes at komme. Nu var hun der. Hun stod stille et Øjeblik, som om hun betænkte sig paa, om hun skulde gaa videre. Saa forts hun sin Haand over paa den modsatte Side af Laagen, lodrede Haagen op af sit Løje og trak Laagen tilbage. Den peb i Haengselene. Det virkede ubehageligt paa hende. Hun blev naesten forskrækket over sit Forbavende. Men det varede kun et Øjeblik. Hun

lukkede ikke Laagen igen, skønt hun ellers aldrig undlod det til daglig.

Han gik forsigtig hen ad Havens Hovedgang, men da hun kom dfr, hvor der gik Sidegange fra standsede hun og saa sig om til alle Sider, idet hun var tvivlsom om hun skulde gaa videre.

Som hun stod der i den mørke Kjøle mod det søslidende Forklede for og mod det alene, strikkede Tæklæde om Hovedet, synes han, at hun aldrig havde følt sig saa tiltrukket af hende som nuop i dette Øjeblik.

Et lille Skrig af Forskrikkelser undslap hende, da hun traadte frem fra sit Skjul.

»Gudsbens, kom det sagde fru hør.

Hun varrede ikke, saa stor havde Overraskelsen været.

Han strakte sin høje Haand frem imod hende, og hun lagde sin deri. Han kunde ikke undgaa at mærke, hvor varm den var, og at den skulde veed let.

Hun slog bly og usædvanlig Øjnene ned og gispede en Bærgelse, som hun fik sin Haand fri igen.

»Du blev søk bange?»

»Ja», kom det sagte fra hendes Læber.

Der gik et halvt Minut. Ingen talte.

Saa tog hun Mod til sig og sagde stille og usædvanlig, som om hun var bange for sin egen Stemme og frygtede Udfaldet af sine Ord:

»Stal vi gaa ned til Lyshøjen?» (Fortsættelse).

Udfrag af Pressens Udtalelser om »Blanke Vaaben«:

Aalborg Stiftstidende:

I denne Bog er første Halvdel ideel Idyl, hvor der leges og elsker, og hvor man efter god gammal Skik faar hinanden og bliver lykkelige.

Nationaltidende:

— — — Denne ret anseelige Bog der tillydende fremtræder som et skønlitterært Arbejde, i Virkeligheden er et antimilitarisk Stridskrift, hvis Hensigt er at vise det forberedende og odelæggende for Folk og Land en Kamp for »Blanke Vaaben« at vilke væge vor Neutralitet vilde være.

Politikon:

— — — Det Udflytte, man faar af Samværet med Lauritsens Bog, er nogle fornuftige Tanker, et Par livlige og fuldst naturlige Dialoger samt Indtrykket af en erlig og alsidig Færdtætte.

Nogle af de mange Takkeskrivelser, som Forfatteren uden Opfordring har modtaget i Aarstet eller »Blanke Vaabens« Udsendelse:

Fortæller H. L. Lærkosen:

— — — vilde jeg gerne sige Dem hjertelig Tak for denne Bog. Den er et udmærket og blødt Vaaben i Kampen mod de vanvittige Rustninger.

S. P. Hønsen, Rudkøbing:

Det er med megen Interesse og udelt Glæde, jeg har læst Deres Bog »Blanke Vaaben«. Hvor er det

en fortinlig Ide af Dem at skrive en saa fin, tiltalende Roman, hvis første Lyd, glædelige Halvdel nok skal »stækkes«, snarledes at den anden Halvdel med de alvorlige Sandheder faar Lov at glæde sig — da det er helt igennem en udmærket Bog, som jeg vil ønske Dem megen Glæde af, og som jeg vil ønske maa opleve flere Oplag med Titusinder af Eksemplarer.

Cand. phil. Værter A. Henriques, Landsdelgaard pr. Stege:

— — — Det var en saadan Bog, vi trængte til.

Sognepræst C. Jul Mørck, Nr. Kræm pr. Skamby:

Tak for Deres gode Bog om Tidens brendende Spørgsmaal.

Sognepræst Møllbye, Raabjerg, Aalborg:

»Blanke Vaabens« vil sikkert kunne gæve en god Gæmning med Militærismen — en Fortælling virker i Grunden bedre end mange Avistitler — den er mere levende og kommer maaske ind paa Livet af Folk.

Gaardfører Jørgen Goertsen, Gaarslev pr. Børkop:

Tak for Bogen »Blanke Vaaben«, jeg vil kun ønske, at Bogen maa finde Indgang i hvert Hjem, som faar Bladet »Vort Væns«. Bogen har sin styrke i, at den holder sig til Sandheden.

De vises Land.

Roman af N. Lauritsen.

Fortsat fra Nr. 1.

Post Kjer var nu en Mand paa godt 45 Aar, og hans Hustru var lidt yngre. — De havde 5 Børn, 7 Drænge og 2 Piger, den ældste Son var nu godt 20 Aar og den yngste 12 Aar og de øvrige Alder dertil.

Ellerhaanden som Børnene var blevet konfirmeret, var de kommet ud at tjene for Kost og Løn, hvorved de selv kunde erhverve sig Tøj og andre Fornødenheder, og Resten af deres samværsparade Løn overlod de til Forældrene, som stod haardt i det for at komme igennem med Renten, Skatter og det særlige Adfærd paa 1000 Kr. paa Gaarden som de ikke syntes var for meget at regne, da de avareg den, men som trykkede overordentlig haardt, og det var mere end en Gang sket, at de havde maattet benævde sig til Væms og Slægtninge om Hjælp i Form af kontante Penges eller som Kautionsletter paa Veksler, og det varede var næsten, at de 10.000 Kr., som var udbetalt paa Gaarden og de særlige Adfærd i over en halv Sæst Aar ligesom var smidt i Kattag; thi Gaardens Værdi var siden 1920 sunken mere end 20.000 Kr. som Følge af de lavere Priser paa Landbrugsproduktene, til trods for at der ikke var efter saa lidt paa Bygningerne i disse Aar, og Jorden var bleven mere yderlig ved Dræning og andre Kultiveringstønder.

Det var sent paa Eftermiddagen først i Septemder 1933. Solen var ved at forsvinde i Vest; det var

stille Vej efter en varm solfjed Dag. I »Røstehøveds« Gæsteværelse luv en ung Mand i Sengen; han havde et ærligt, sømst Amigt, der lyst af Arbhjertmod og Vilje. Det var Sønnen Peter Kjer, der efter en ret sberligt Sygdom nu var saa vidt bedbetet, at han havde faaet Legens Tilrådelse til at komme op Dagen efter. Han havde længe bedt om, at dette maatte ske, saa han kunde komme til at virke ved Arbejdet med sine kraftige Arme i Støttet for at være sømfliggende, men først nu kunde det lade sig gøre. Fra Svinesien hørte han tydeligt, at Grisen skreg om at faa noget i Trugst, og nogle Næse i Kostalden luv ogsaa deres Rost høre. Han havde i flere Aar været ude at tjene tilligemed sine Søskende, skønt der var god Brug for en Brodar og Søster dørbørnene, men det var der ikke Raad til, eftersom Hjemmets økonomiske Forhold var.

(Fortsættelse).

Til »Menigmands Vens« Læsere:

I første Halvdel af November underskrev jeg en Blanket udsendt af Postvæsenet, hvori »Menigmands Ven« blev anmeldt som Ugeblad igennem Postvæsenet fra 8. Januar 1942. Dette skives den 15. December, men endnu kan Bladet ikke bestilles ved Landposten. Hvornaar det bliver ordnet, ved jeg ikke. — Der bliver for Jul sandsk en 2000 Eksemplarer af »Menigmands Ven« Nr. 1 og 2 gratis over hele Landet, blandt andet til alle Højskoler og Landbrugsiskoler, mange Dagblade, Alhøveds og Missionshøveds og Restaurationer og til mange Hundrede private Mænd i alle Stænder. De Folk, der vil bestille Bladet, og ikke kan gøre det hos Postvæsenet, kan sende Beløbet — Kr. 2,75 — pr. Postanvisning til min Adresse, Virklund pr. Silkeborg, eller til »Menigmands Vens«, Frederiks St., Postboks 83042, som bliver »Menigmands Vens« sendt i Korbånd til Abonnementerne.

Samfundspartiet

Hovedkontor: Frederiks St. Postboks Nr. 83043.

Hvis Medlem. Aarsbidrag Kr. 1,00

Sønd Anmeldelse i Dag.

»Menigmands Ven«

Organ for Samfundspartiet.

Udgiver og ansvarshavende Redaktør svarer for Presseloven: N. Lauritsen, Vedhøved, Silkeborg.

Redaktion: Frederiks St. Telefon 47

Postboks Nr. 83042.

Abonnementpris: Kr. 3,00 pr. Kvartal.

Dette maaske bedst betalt paa gældende ordret sendt til: 2 Februar Kvartal 1942.

Tryk: Ekspresstrykkeriet, Rand.

Menigmands Ven

Danmarks mest nationale Ugeblad med de nye Ideer Organ for Samfundspartiet

Nr. 3

15. Januar 1942

25 Øre

Ministerpensionerne!

Der ruges med stor Hjemmelighed over, hvad de forskellige Ministre faar i Pension, men det i mange Retninger udmærkede Blad "Skatteborgeren" saa sig dog i Stand til i April 1925 at bringe følgende Liste:

Pension efter Pensionloven fik følgende Ministre:

Lensbaron Reedtz Thott	3600 Kr.
Lensgreve Raben-Ledet	2400 Kr.
Godefrøje Hannibal Sehested	1200 Kr.
Skibsfører Joh. Hansen	1200 Kr.
Direktør Vejmann	2866 Kr.
Godefrøje Rothalle, u. Postef.	1200 Kr.
I. C. Christensen	9000 Kr.
J. J. Jensen	1200 Kr.

Pension i Henhold til særlig

lgl. Resolution tog:	
Gedr. Ole Hansen	6000 Kr.
Provst Nielsen	6000 Kr.
Højesteretsadv. Bülow	6000 Kr.
Thomas Larsen	6000 Kr.
Dir. Jensen Sønderup	6000 Kr.
Godefrøje Grev Ahlefeldt Laurvig	6000 Kr.
Redaktør H. P. Hansen u. Postef.	9000 Kr.
Pastor Provisen	9000 Kr.
Redaktør Ove Rode	9000 Kr.
Pastor Kejser Nielsen	9000 Kr.
Gdr. Chr. Petersen	9000 Kr.
P. Munch	9000 Kr.
Gross. Christoffer Hage	9000 Kr.
Edvard Brandes	9000 Kr.
Dir. Høising Jørgensen	9000 Kr.
Stamning u. Postef.	9000 Kr.
Bisk Scavenius	9000 Kr.
Zahle	9000 Kr.

Ved Ministerløber 1924 fik bl. a. følgende Mænd Pension:

Brønsen	2400 Kr.
Jørgen Christensen	2400 Kr.
Appel	7200 Kr.
Kragh	9000 Kr.
Rytter	9000 Kr.
Slebsager	9000 Kr.
Madsen-Mygdal	9000 Kr.

De to sidstnævnte har ved særlig lgl. Resolution sikret sig den højeste Pension, og for hver Ministerpension paa 9000 Kr. udgjorde de forskellige Tillæg ved herved 2000 Kr.

Under de ænevældige Konger i gamle Dage fastsætte disse Ministerpensionerne ligesom for deres andre Embedsmænd ved særlig lgl. Resolution i hvert enkelt Tilfælde. Faktisk er denne Ret ikke hos Kongen mere. Virkeligheden er nærmest den, at Ministerne i Majoritetens Navn tillægger sig selv Pension efter deres eget Skøn og Forøgelsesfindende. Det er en nem Maade at komme til Penge paa, naar man selv maa bestemme, hvor meget man maa faa af de offentlige fæl-

les Kasser. De fleste af disse Mænd har ikke vist os noget godt Eksempel til Efterfølgelse. Er der Spor at seund Fornuft eller Mening i, at mange Tusinde Arbejdere og Husmænd skal spinke og spare og ofte mangle det nødvendige for at skaffe disse mange Penge til Veje. Det er det glade Vanvid. Madsen-Mygdal opfandt Slagordet "Sparad Livrenoma aind!" men han glæmte at demonstrere sin Opfindelse, naar han hævde sin Ministerpension. Mon de thv. socialdemokratiske Ministre aldrig har erindret deres Ungdoms Lærdom, og som de saa mange Gange har faaet op-

frisket paa de politiske Møder, naar de har hævet deres Ministerpension; at Arbejdet er Kilden til al Rigdom, og at Udbyttet bør tilfalde, dem som arbejder.

Ministrens kunde ved lidt Sparommelighed lægge meget til Side af deres store Løn til deres senere Liv, og kunde det ikke slaa til paa deres gamle Dage, kunde de faa deres Aldersrente lige som andre Folk. Her gaar den lige Samfundsvej, som Samfundspartiet vil brokke, og som fører til det jordiske Paradis, og hvor Lovgivningsarbejdet er præget af den Aand, at vi alle er født med lige Ret til Samfundets fælles Goder uden Hensyn til Stand og Stilling.

N. L.

Landinspektør Kristiansen som Statsminister.

I det Program for Samfundspartiet, som findes i "Menigmands Ven" Nr. 1, findes intet Punkt om et nyt Pengesystem, fordi det er lige overført uden mindste Forandring, saaledes som det er offentliggjort i 1927, og dengang var Landinspektør Kristiansen jo ikke fremkommet med sit nye gamle Pengesystem, som han er Opfinder af, saa af denne gode Grund kunde det jo ikke komme med, men det kan jo tilføjes, saaledes som jeg forstaar det, simpelt og ligtill og retfærdigt. Maa jeg i denne Forbindelse oplyse, at i den Periode, da Kristiansens Ideer havde Vind i Solens, var jeg Medlem af en Forening, som støttede Landinspektørens Ansøgelse og skrev en meget lang Artikel om det nye Pengesystem til Optagelse i et Dagblad, men den kom ikke frem, og ved sidste Folketingsvalg stemte jeg paa Gartner Kristiansen, en Broder til det nye Pengesystems Stifter, i Viborg Amt. Disse Ord maa vel være tilstrækkeligt for min Stilling til det nye Pengesystem overfor Offentligheden.

Maa det være mig tilladt som en Tjener af det borgerlige Samfund at avisere Hr. Kristiansen den Stilling, han skulde indtage, ikke alene for at bringe det nye Pengesystem til Syn, men ogsaa for at støtte Nationen i den Stilling det indtager under Besættelsen og i Fremtiden.

Landinspektørens har talt ved store offentlige Møder, hvor hans Ansøgelse har bragt Sejren hjem, men hvad hjælper det, naar Tilhængerne ved de politiske Valg løber med deres gamle Partier og stemmer mod hinanden.

Det er tvilsomt, at Hr. Kristiansen sammen med en Folketingsmand vil gaa til Valg med det nye Rentesystem som Hovedprogram, men han opsaar aldrig ad denne Vej at gennemføre det, som han har gennemtenkt og arbejdet for i de mange Aar. Maa jeg erindre om, at edvært nyt Parti, der ikke kan samle Stemmer fra Smaalok, paa Forhaand er dødsdømt; den sulme Mave kræver Mad i Dag og ikke om 10-20 Aar ud i Fremtiden. De gamle Partiers Fæstninger kan ikke stormes fra et Verdenshjørne, de maa omringes og indesluttet, førend de overgiver sig af Sult og Stemmenangel. De smaa Partier maa være de gamle overlegen i Kæmpe, som maa ramme, hvor de skal i Kampen om Massernes Stemmer, ellers nyttet det hele ikke noget.

Hr. Kristiansen skulde nødtigt spille sin store Agitationskraft for et politisk Parti, som ingen Fremtid har, fordi det ikke kan samle Massernes Stemmer; det forstod Foreren Hitler tilfælde, da han ved "De tyske Arbejderes Partimøde" i München, hvor han blev Medlem Nr. 8, og senere i Februar 1920 offentliggjorde og fik vedtaget Partiets Program i 25 Punkter og der siges, at de i det væsentlige er gennemført i Dag udtrogen Rentes Afskaffelse. Disse faa Stemmer voksede i ca. 15 Aar til over 13,000,000 til Tysklands største Parti inden Nationalsozialisternes Fører dannede Regering i 1933. Hr. Landinspektør Kristiansen sag Læro deraf! Ligesom Jordbunden i Tyskland var god for et nyt Samfundssystem, som var bedre end det gamle, kan det samme ikke siges om

Forholdene i Danmark i Dag, men det nyttet ikke med kun en Streg paa Bøen, der ved falder Jerikus Mure ikke, der maa gaa frem over en bred Front, et nyt politisk Parti, der vil være stærkt nok til at tage Regeringens Tøjler og i Løbet af faa Aar maa kunne samle Stemmer fra Husvildebørskerne og op i Indre Missions Overklasse og fra alle de mellem-liggede Led, her paa Vejen og ingen andre Steder, og den heder det Samfundspartiets Program, og kan De slutte Dem til Partiet, lyse Ståttaministerstønnen i det fjerne nærmere ved, end De og måske Hundrede Tusende i Dag tænker. Og kan De ikke følge Partiets Program, dan saa et nyt politisk Parti, og tag saa meget af Programmet med, som De kan anerkende er rigtigt, og som er til Held og Lykke at faa gennemført for vort Fædreland, førend det maaske bliver for sildt. Tiden haester, og De skal ikke komme til at mangle "Menigmands Ven's" Støtte i det, som er rigtigt, den som De ikke kan undvære, da De ikke har faaet den Evne i Vugge-gave at skrive for Masserne, saa Øjnene tånder af Glæde og Hjertens banker forventningsfuldt frem mod den Dag og Time, da de store Ideer og Reformers skulde virkeliggøres. Danmark venter at sine store Sonner og Døtre, og har Ret til at kræve, at de ikke svigter det i Nødens Time.

N. L.

Redaktør Schultz og Samfundet!

Den første Anmeldelse af "Menigmands Vens" kom hurtigt frem i Silkeborg Social-Demokrat; det gjaldt jo om at staa til i Tide overfor den nye Partikonkurrence for at undvise den, førend den havde vokset sig stor og stærk. Slutningen af Anmeldelsen lyder saaledes: I de foreløbige udkomne to Numre af "Menigmands Vens" har han dels naaet at afskaffe al Arbejdsloshed, dels at påbegynde to af ham selv forfattede forsaatte Romane — det er da nitid noget.

Lørdag den 29. December 1925 sendte jeg to Brev, det ene til da værende Statsminister Madsen-Mygdal, det andet til Hans Majestæt Kong Kristian den Tjende indlagte Pjæns "Danmark for Arbejdsløse" samt en Skrivelse til Kongen, hvori der blandt andet stod, at naar Pjæns Ansøgelse blev gennemført, vilde det styrke det borgerlige Samfund. Mødens jeg ikke hørte et Ord fra Madsen-Mygdal, imidlertid jeg et Telegram fra Kongen Nytaarsdag saalydende:

Hr. N. Lauritsen, Engesvang.
Maag Tak. Christiani Rev.

Dette Telegram blev offentliggjort i Silkeborg Social-Demokrat den 2. Januar 1929, og Bladet blev samtidig med Hensyn til foranstående: Det er intet Under, at Majestæten er blevet behageligt overrasket, thi Pæson giver Anvisning paa intet mindre end at løse Arbejdsloshedsproblemer, sirpelt og ligetil, uden som Oms Lidigt for den enkelte Borger og Staten.

I »Menigmands Ven« Nr. 1, hvoraf Hr. Redaktør Schultz giver et Afstnit ordret i sin Anmeldelse, findes disse foranstaaende Ord, saa man kan ikke sige, at Hr. Redaktør Schultz bliver uskyldigt bragt paa Folketoret til Stræk og Advarsel for læssede Redaktører. Den store Redaktør af Silkeborg Social-Demokrat med Afleggende truede, at det var en let Sag for ham at knuse det lille »Menigmands Ven« og dets Redaktør, man husk, at man ikke kan knuse tør Høll Munden og saa vedblivende blæse Fortællingen om den lille David, der sørgede over den store Gøllat, det bekræfter Livets Virkelighed atter og atter, og det er godt saaledes. Det lyser lidt op i den grus Tilværelse i mange Menneskers Liv, det skulde Redaktør Schultz glæde sig over som Socialdemokrat, selv om det gaar ud over ham selv som Talamand for Frihed, Lighed og Broderskab. Han forlanger vel ingen Forrettinger for sig selv og sit Blad overfor det lille »Menigmands Ven« og dets Redaktør, Hr. Redaktør Schultz, men se sig for, naar han vil løbe paa Skøjter og ikke begynde sig nejstødt ud paa en Sæ, hvor isen er tynd, saa bliver hans Klæder let vaade, og mange af hans Partifæller vil ikke yoke ham eller prise ham for hans Yvermod.

Jeg var i Aarhus hos Kongen ind under Jul 1929. Jeg havde et besættigt Kuv at stille til Majestæten, som han opstaa anerkendte; jeg erfarede ved den Lejlighed, at Hans Majestæt Kongen er bedre underrettet om, hvad der sker i Landet af vigtige Begivenheder, end Folk i Almindelighed tror, og det er godt, at vi har en Konge, som ogsaa for Besættelsen havde en Konegørring bag sig, og som vi trygt kan henvende os til, naar der er over hans Undersætter Uret. — Jeg vil til Slut i dette Afstnit sige noget, som Hr. Redaktør Schultz og hans Gæster har Gavn af at høre kommer. Hans Majestæt gik mig i Møde i Audienssalen med noget hurtige Skridt og med et saa straalende og glad Ansigt, som jeg ikke mindst at have set paa noget Fotografi af Majestæten før eller senere. Jeg følte, at jeg var som en klar Gøst, som Majestæten længe havde ventet paa vilde møde til Audien.

**„Blanke Vaaben“
og Socialdemokratiet.**

I sin Anmeldelse fremhæver Redaktør Schultz, at der i »Menigmands Ven« er paabegyndt to forskellige Romaner, men han nævner ingen Navne paa disse Romaner —

det er ligesom hvis ikke ender, at de Anmeldelser, disse Romaner gør sig til Talamand for, skal vinde Udbrøelse i det danske Folk. Den ene af disse Romaner er den antimilitaristiske »Blanke Vaabens«, som udkom i 1911, to Aar før Verdenskrigen. Ved den Tid var Socialdemokratiet et kæmpende antimilitaristisk Oppositionsparti, saa man skulde dog mene, at en saadan Bog vilde Socialdemokratiets Pæson anbefale paa det varmeste, densaars Bogens Indhold ikke var det rene Vaas — og som er den sørgelige Sandhed dog, saavelst jeg ved, at dens Navn aldrig er blevet nævnt i Partiets Presse, til Trods for, at der foreligger en meget lang Række Takskrivelse fra fremtrædende Mænd, som var med til at stifte det radikale Venstre i 1905, og mange gode Udtalelser fra den forsvarende Presse fra den Tid, den udkom, Og den er ikke blevet ringere med Aarene; den er kommen Begivenhederne nær ind paa Livet. Allerede i de første Aarindags i 1914 gik det saa godt som uden i Opfyldelse, som jeg skildrede i Blanke Vaaben paa Side 138—141, at Socialdemokratiet med Begering gik med i Krigen og sluttede op om den tyske Kejser. Paa Side 139 laves: Alle blev rovet med af Strømmen, som gik til Keperens forplænde sig paa et Øjeblik fra Øre til Øre og fra Sind til Sind. Det var, ligesom alle havde kendt hinanden i Aarstid, saa fortroligt tætte de til hinanden. Den samme Stemning og Følelse gennemtrængte alle, Kærlighed til det tyske Sprog og Folk gav sig hejlydt Ikkende overfor o. s. v. Og »Blanke Vaabens« slutter med, at Krigen endnu rasede, og at den engelske Flaade bombarderede Eibjerg, som brænder, for at der kunde landsettes engelske Tropper til at fordru den tyske Besættelse fra Byen —. Saa nær er »Blanke Vaabens« inda paa Virkeligheden i Dag efter mere end 30 Aars Forløb. Kan man med Rimelighed forlange mere af en Roman? »Blanke Vaabens« er lige saa virkningsfuld i Dag, som den var udkom, den overer endnu Folk til Træter Gang efter Gang, den er bedre antimilitaristisk Agitationsstoff end 1000 Foredrag og lige saa mange Avisartikler i Dagbladene. For Danmarks Vedkommende er den mere virkningsfuld end den verdensberømte Roman »Ned med Vaabnene«, fordi den skildrer danske Mennesker og vore hjemlige Forhold, og man kan vist sige uden at overdribe op til Dagen i Dag. Jeg tilbyder hermed den socialdemokratiske og den radikale Venstres Pressebureau og bedt begge om at gøre deres Blade Landets over opmærksomme paa Deres Artikel.

Venlig Hilsen.
Deres C. Trautmann.
I de følgende Dage og Uger blev min Artikel optaget i et meget betydeligt Antal Dagblade, min Livestredes laa sikkert over 1.000.000 Læstere og Læserinder.
I Vinteren 1939 var Sveineproduktionen kommet ind i et forkert Spor med Hensyn til Pro-

duktion og Afslætning, væsentlig forårsaget af den voldsomme Mund- og Klovsyge, som da hærgede Landet. Jeg skrev et Brev til Andelslagsternes Formand, Hr. Byriel, samme Dag, som det blev offentliggjort en Samtale, som han havde med »Jyllandsposten«, hvori han udtalte sig modst mine Anskuelser i mit Brev til ham. Et Par Dage efter fik jeg Brev fra Hr. Byriel, hvori han takkede mig for mit Brev. Jeg sendte ham paa ny Svar, hvori jeg forføjede mine Anskuelser om den Vej, Slagterierne skulde gaa for at faa Sveineproduktionerne til at stige, da de var meget for smaa. Dette Brev svarede Hr. Byriel ikke paa, hvad heller ikke var ventet, men den følgende Mandag svarede nu altsede Sekretær C. Trautmann, Axelsborg, i Radioen, og han gik omtrunt ordret ind paa mine Anskuelser. Jeg har oplyst i »Menigmands Ven«, Nr. 2, at jeg i en cirka 3 Spalter lang Artikel i »Aarhus Amtstidende« bragte et Resultat ind 24 Timer for Sveineproduktionen, som nu var blevet for stor til Afslætningen i England, da Flaenket var blevet raseret der m. lidt o. 1/2 kg opstilling er. Familie paa 5 Personer, men den engelske Arbejderbefolkning var blevet saa fattig efter knap 5 Måneders Krig, at den ikke havde Raad til at købe den lilleste Kation Flaesk, saa Lagrene habede sig op i saa store Mængder, at det danske Landbrug ved Besættelsen den 9. April havde 20 Millioner Kr. til Gode i England, som de har endnu, og som det er meget usikkert, om de nogensinde faar. Jeg ser ikke rettere, end at jeg ved min Indflydelse paa de rigtige Steder og Tider har gaaet det danske Landbrug og Samfund for store Formoer, maaske Millioner af Kr., uden at jeg har haft andet end økonomisk Tak derved.

Jeg skrev en meget lang Artikel »Nyttaestanker« i de sidste Dage i 1940, som jeg lod Redaktør Svend Sørensen, »Silkeborg Avis« læse. Jeg var paa Forhaand saa nøgelsunde sikker paa, at han ikke vilde optage den, saa blev den sendt op til Redaktør C. Christiansen, »Folket«, Aalborg, med Spotte af Bladets lokale Redaktør, Sørensen, i Silkeborg 2 Gange; men det lykkedes mig heller ikke at faa den optaget i dette Blad. Jeg kom ind paa mange Samfundsspørgsmaal i mine »Nyttaestanker«. Jeg kritiserede Nazisternes Opførsel i Hadenslev og Samlingstrængens Tilhængernes Overfald paa Nazistene i København ved Mindespejlen og paa Marchen til den lille Hornblæser, som var i fuldstændig Snid med Kongens Ord den 9. April om Ro og Orden, og det kunde jo ikke blive ved at gaa saaledes uden at udrette stort Færdland for en meget alvorlig Fare.

Da jeg derefter ikke ventede, at min Artikel kunde blive optaget i et eneste Blad i Danmark, Nu kommer jeg til det sidste Afstnit i denne Artikel, selv om Hr. Redaktør Schultz mener, at den er mere end lang nok, saa føler jeg mig at Samfundshensyn forpligtet til at gøre den længere. Det kan min Modpart talke sig selv for, om han falder i den Grav, han har tiltenkt mig ved den Kirkegaet, hvorved han omfatter min Person og Samfundspartiet i sin Anmeldelse. Som man naaber i Skoven, faar man Svar, det kommer Hr. Schultz til at erkende i fuldt Maal, uden at jeg behøver at sænke Fanen eller bruge Ord, som er under Livsmålet i en offentlig Diskussion. Jeg skrev i »Frys Tidende« i Juli 1938 en Artikel som Svar paa et Indlæg af Godsjeer Junker, Avnsogaard, i samme Blad. Jeg sendte »Frys Tidende« over til Sekretær C. Trautmann, Axelsborg, København, og modtog omgaaende følgende Svar: »De samvirkende danske Andelslagsternes Fælleskontor, Axelsborg, København, den 16. Juli 1938.
Hr. N. Lauritsen, Engesvang Station.
Jeg anerkender med Tak Modtagelsen af Deres Postkort og havde allerede med Interesse læst Deres Artikel.
I Dag har jeg talt med Venstres Pressebureau og Det radikale Venstres Pressebureau og bedt begge om at gøre deres Blade Landets over opmærksomme paa Deres Artikel.
Venlig Hilsen.
Deres C. Trautmann.
I de følgende Dage og Uger blev min Artikel optaget i et meget betydeligt Antal Dagblade, min Livestredes laa sikkert over 1.000.000 Læstere og Læserinder.
I Vinteren 1939 var Sveineproduktionen kommet ind i et forkert Spor med Hensyn til Pro-

duktion og Afslætning, væsentlig forårsaget af den voldsomme Mund- og Klovsyge, som da hærgede Landet. Jeg skrev et Brev til Andelslagsternes Formand, Hr. Byriel, samme Dag, som det blev offentliggjort en Samtale, som han havde med »Jyllandsposten«, hvori han udtalte sig modst mine Anskuelser i mit Brev til ham. Et Par Dage efter fik jeg Brev fra Hr. Byriel, hvori han takkede mig for mit Brev. Jeg sendte ham paa ny Svar, hvori jeg forføjede mine Anskuelser om den Vej, Slagterierne skulde gaa for at faa Sveineproduktionerne til at stige, da de var meget for smaa. Dette Brev svarede Hr. Byriel ikke paa, hvad heller ikke var ventet, men den følgende Mandag svarede nu altsede Sekretær C. Trautmann, Axelsborg, i Radioen, og han gik omtrunt ordret ind paa mine Anskuelser. Jeg har oplyst i »Menigmands Ven«, Nr. 2, at jeg i en cirka 3 Spalter lang Artikel i »Aarhus Amtstidende« bragte et Resultat ind 24 Timer for Sveineproduktionen, som nu var blevet for stor til Afslætningen i England, da Flaenket var blevet raseret der m. lidt o. 1/2 kg opstilling er. Familie paa 5 Personer, men den engelske Arbejderbefolkning var blevet saa fattig efter knap 5 Måneders Krig, at den ikke havde Raad til at købe den lilleste Kation Flaesk, saa Lagrene habede sig op i saa store Mængder, at det danske Landbrug ved Besættelsen den 9. April havde 20 Millioner Kr. til Gode i England, som de har endnu, og som det er meget usikkert, om de nogensinde faar. Jeg ser ikke rettere, end at jeg ved min Indflydelse paa de rigtige Steder og Tider har gaaet det danske Landbrug og Samfund for store Formoer, maaske Millioner af Kr., uden at jeg har haft andet end økonomisk Tak derved.

Jeg skrev en meget lang Artikel »Nyttaestanker« i de sidste Dage i 1940, som jeg lod Redaktør Svend Sørensen, »Silkeborg Avis« læse. Jeg var paa Forhaand saa nøgelsunde sikker paa, at han ikke vilde optage den, saa blev den sendt op til Redaktør C. Christiansen, »Folket«, Aalborg, med Spotte af Bladets lokale Redaktør, Sørensen, i Silkeborg 2 Gange; men det lykkedes mig heller ikke at faa den optaget i dette Blad. Jeg kom ind paa mange Samfundsspørgsmaal i mine »Nyttaestanker«. Jeg kritiserede Nazisternes Opførsel i Hadenslev og Samlingstrængens Tilhængernes Overfald paa Nazistene i København ved Mindespejlen og paa Marchen til den lille Hornblæser, som var i fuldstændig Snid med Kongens Ord den 9. April om Ro og Orden, og det kunde jo ikke blive ved at gaa saaledes uden at udrette stort Færdland for en meget alvorlig Fare.

Da jeg derefter ikke ventede, at min Artikel kunde blive optaget i et eneste Blad i Danmark,

blev den sendt til Hans Majestæt Kongen i et anbefalet Brev med en lille Skrivelse indeni omkring Midten af Januar 1941. Der gik ikke ret lang Tid, saa blev der saa underlig stille i Dagspressen, det var næsten, som begge Parter havde faaet Mundkur paa. Vi hørte heller aldrig i Bladene noget om, hvorledes det gik de Maaned, som blev arresteret i Haderslev, den Søndag, Oprøjerne fandt Sted. Jeg ved det ikke, men jeg kunde tænke mig, at Kongen har gjort sin Indflydelse gældende i Tilslutning til mine Anskuelser i Artiklen til ham og derved skaffede Ro og Orden til Veje i Landet.

Jeg har sagt Hr. Redaktør Schultz og Socialdemokraterne nogle drøje Sandheder. Og saa indfører »Silkeborg Socialdemokrat's Læsekreds« vil mange af mine Udtalelser vinde Tilslutning som rigtige og paa sin Plads. Redaktøren har sagt at gøre mig til en ubetydelig Mand og »Menigmands Ven« til et Blad, der ikke skulde tages Hørsom til, og har efter Evne forsøgt at spænde Ben for Bladets Fremtid, og gøre mig til en Nedslagsmand, der ikke havde stor Fødsel paa de Ting, jeg skrev om som Redaktør.

Jeg har nu talt ud om de Tænder, jeg har bærst, og det er godt saaledes. Jeg vil derfor slutte med at bringe Hr. Redaktør Schultz min Tak paa Partiets og vort Fædrelands Vegne, fordi han ved sin Anmeldelse af Bladet har givet mig en god Anledning til denne Artikel, som vil blive læst med Interesse overalt, hvor den naar frem, og vil styrke »Menigmands Ven's« Indflydelse.

N. L.

NB: »Menigmands Ven« er ikke stor nok i det store og hele til frit Ordskifte, men fordi Redaktør Schultz har været søg en god Mand, giver jeg ham berøvet Tilbedelse til at faa optaget indtil en 2 Spalter lang saglig Artikel som sit Svar paa mit Angreb paa hans Anmeldelse af »Menigmands Ven« Nr. 1 og 2.

Den rette Maalestok.

I Tiden for Systemskiftet var Sparvenemligheden langt større i Administrationen i Stat og Kommune, end det nu er Tilfældet. Der er en Længsel i Folkets store Flertal efter at se de gamle Dyder påny blive sat i Højsædet. Men en af Betingelserne for at dette kan ske er, at Vælgerne med et vaagomt Øje følger Begivenhederne i de offentlige Forsamlinger, og vejer deres Mænd og Kvinder paa Sparvenemlighedsens Guldvægt. De er vist snart talte, som kan staa for denne Prøve.

Der sidder i Rigsdag, Amt- og Kommunestyre i Hundredevis af valgte Repræsentanter, som er med til at oddes Menigmands sammensværede Pengesummer bort uden Spor af Skræpser og

Ansvarsfølelse, men som i deres private Liv er Gaierpinde, naar det gælder deres egne erhvervede Tilkomster.

Lad Tilslutningsmændenes Syn paa mangt og meget være nok saa forskelligt, naar det gælder Samfundsforskelene i al Almindelighed, men der findes kun en Vej, som er den rette, og det er den, at Sogneraadmedlemmer lige til Ministeren ikke i højere Grad maa staa ud med offentlige Midler, end af disse som findes i Teenibogen, og som er hans private Ejendom. Det er den rette Maalestok, og det var ønskeligt, at den blev anvendt af Vælgerne uden Personansæelse og Partibymyri, og de Tilslutningsmænd, der svulder grovest mod disse Anskuelser, kom til at springe først over Klingen ved Valgene uden Spor af Medlidenhed.

Men det er for tidligt at faa bevidt?

Af Dagens Debat:

Et nationalt Blads Kampagne.

København K.

Hr. Redaktør N. Lauritsen, Virklund, Silkeborg.

Idealet vi takker for Deres Brevkort af 3. de, og for de to tilsendte Nr. af Bladet »Menigmands Ven« meddeles beklægt, at vi ikke kan optage Annoncer for dette Blad.

Med Højagtelse »Lænd« (et altsigigt Nøst)

Saa er vi altsaa kommet saa langt fra Od og Handling, at et meget udførelt Blad og med næsten ubegriperede Pengemidler til Rædselighed og stadigvæk fra de Kredse, der støtter det og egentlig gaar ind for national Samling, nægter at optage en Annonce for et lille Blad, der er 100 pCt. nationalt dansk og af et godt Hjerte vil være med til at avle det, fordi Ugebladet »Lænd« ikke er nationalt nok, er det bange for det lille »Menigmands Ven«, der med de rigtige Toner og Trumpetord kalder til national Samling i vort Folk, fordi det ikke selv har de Evner, der kan gøre det; jeg kan ikke se andet, end at undsk at gøre med til at forbindes, at andre gør det. Landet kan sammendrage gerne faa en Annonce optaget paa samme Villkaar i »Menigmands Ven«, som jeg har forlangt et saadan optaget i dette Blad. »Menigmands Ven« frygter ikke at optage Kampen paa lige Villkaar med et hvilket som helst Blad i Landet, det tvivler ikke det mindste om, at Sjænen overlegen vil tilfælde det Blad, som er 100 pCt. dansk og stad sandfærdigt Ord kan staa: Her er Danmark. Er det ikke et fulgyldigt Vidnesbyrd, at »Menigmands Ven« er et godt Blad, som er værd at støtte, fordi det forkynder os ny Tid i vort Fædreland bedre end den nuværende for langt det største Flertal, som taler det danske Sprog baade i Sprog og Glæde.

N. L.

Danmark fri for Arbejdsløse.

Aarsagerne til Arbejdsløsheden i vort nuværende Samfund er mange, den største er vel den planløse Produktion. Men ingen af os vil opleve at se, at Udviklingen bliver ført saa langt frem, at der produceres efter Behovet og ikke som nu for Fortjenestens Skyld. Det gælder da om at mildne Følgerne baade for den enkelte og Samfundet og den bedste Maade, det sker paa, er at gøre den Arbejdsløse Arbejde.

Arbejdsløsheden er en frygtelig Svøbe for Samfundet, den udløgger Tusinder af Hjems baade økonomisk og moralsk, som man for en Menneskealder siden ikke gjorde sig nogen Forestilling om.

I de Aar, der gik forud for Verdenskrigen, var de økonomiske Forhold langt bedre end de er i Dag baade for Arbejderne og Middelstanden. Da var der ikke nogen videre Arbejdsløshed mod den nuværende Arbejdsløshed. Hvoraf kommer det da, at denne Sygdom er bleven saa stor i Samfundet? Aarsagerne dertil kan være mange, men en Ting er sikkert, der er ingen som helst Sandsynlighed for, at de Samfundsforskel, som vi havde for 15—20 Aar siden, nogenstunde frivilligt vender tilbage igen. Der skal andre Midler til, end det til Dato er anvendt for at faa Samfundsvognen paa ret Kol ind paa den rigtige Vej. Men vil man Maalest, maa man ogsaa stille Midlerne, bruge den rette Medicin, hvor læns og kraftig den end er, for at bibræde det vækbrædede Samfund, faa det paa Benene, op af Syggevognen.

Mange af mine tilhørende Læsere og Læserinder vil sikkert endna kunne erindre, hvorledes de økonomiske Forhold laa i 1914 med Hensyn til Tindelønnen ved offentligt Arbejde. Da var den omkring 35—40 Øre. Dette havde til Følge, at der ikke var saa stærk Tilfød af unge til offentligt Arbejde som nu, hvor Tindelønnen er mere end fordoblet. Da var der ikke den drægende Magt bort fra det daglige Arbejde ved Landbruget, simpelthen fordi der ikke var nogen Gevinst derved, da skulde der arbejdes mange flere Timer ved offentligt Arbejde for at optaa samme Fortjeneste som i Aar i Forhold til fast Løn ved det danske Landbrug. Denne gunstige Udvikling for Landbruget ser vi nu Resultaterne af. Harde der været samme Forhold mellem Lønnen ved offentligt Arbejde og Landbruget i Aar som i 1914, saa var mange flere Ulag sysselsat ved Landbruget end der er, og dens Produktion var større, og Tusinde Hjems Forsørgere havde Arbejde, som nu er optaget af de rigtige, og som man havde Understøttelse af det offentlige, for at ikke Hjemsene skulde gaa til Græde.

Verdensmarkedets Pris paa Smør, Flæsk og Kød er maaske ikke højere i Dag, end den var i

1914, naar vi trækker de stærkt forhøjede kommunale og andre Skatter fra de nævnte Vaars Salgspris. Landbruget kan maaske ikke betale mere i Dagløn for at være ligestillet med sine økonomiske Kæer for den store Krig. Udenfor Landbruget en Arbejdsløsheden, der er mere end fordoblet. Det maa være sine dybe Spor i Samfundet og gør det i høj Grad. Der er ikke noget at sige til, at den enkelte Arbejder vil tjene saa stor en Dagløn som muligt paa Arbejdsmarkedet, som saa bliver opfyldt af Arbejdsløsheden udenfor Landbruget, derfor er Arbejdsløsheden en stor, og Arbejdsløshedsundersøttelsen gør sit til, at den holdes oppe længst muligt.

Dermed Rigsdagen vedtog en Lov, der traadte i Kraft 1. April 1929, hvorefter enhver Arbejdsgiver i Danmark alle de Dage, han udbetale Lønninger til sine agtige Arbejdere, som var time-uge- eller månedslønnede udenfor Landbruget, havde at fradrage 3 1/2 pCt. af Løningerne, og indbetale disse til Stedets Kommunekontor til lige Deilig mellem Staten og Kommunen, kom maaske Tusinder Familiefædre i Arbejde, som havde gaaet arbejdsløse i Maanedvis og en tusindtalig Hær af agtige vilde paany vende tilbage til Landbruget.

Grundværdsskat.

For ca. 60 Aar siden laa der kun nogle faa Gaarde, hvor Esbjerg nu ligger. Deres Jord havde en ubetydelig Værdi i Sammenligning med nu. Saa otrede Staten Millionbeløb ved at anlegge en ny Havn og bygge en Jerbanne derude, og straks steg Jordprisen med svindende Summer. Havde det nu været mere end ret og rimeligt, end at disse Millionformuer, som skyldtes disse Statsanstaltninger, var gaaet i Samfundets Fælledkasse, fordi de ene og alene Hæst til ved Statens Arbejde, men de gik den forkrævede Vej, i Lønnen paa Jordspekulantene og andre Mænd.

Grundværdsskat er det ganske simple, at Jord, som har lige stor Værdi i Hæst og Vandel, betales lige højt til Forfæl for Stat og Kommune. Kan en Herte-mand ikke svare lige saa stor Skat af 1 Td. Lend, som Husmanden maa svare af det samme Areal, som har den samme Værdi, saa staar den Udvej ham aaben ad sadle Jorden, ellers maa han selv beholde den. Der er ingen som helst Grund til, at Godsejere skal have Forrettigheder fremfor Smaafolk ved Beskatning af Jorden. Er der nogen, der skulde fejgenstiges, maatte det selvfølgelig (Fortsættelse).

Al Mangel paa Plads maa Romanen »Blanke Vaabene« udgaa, Til Gangald bringer vi en 2 Side af Romanen i Nr. 4.

Kærlighedens Vej.

Hvorfor er der så mange ulykkelige og utilfredse Mennesker til Trods for, at man paa mange forskellige Maader søger at bringe Tilværelsen? Er det fordi Naturen er fattig og ikke er i Stand til at frembringe de Stoffer, som der er Brug for, eller er det fordi, det ikke er muligt at faa de Stoffer, som Jorden bringer os, forarbejdet, saa de kan blive os til tilstrækkelig Nytte?

Svaret paa disse Spørgsmaal maa blive et algtort Nej. Af Pødemidler frembringer der en saadan Overflod, at der paa sine Steder odlægges store Mængder. Og saa Raastoffes til Fremstilling af Brugsgenstande og Luksusvarer er der foreløbig rigelig af, ligesom der ogsaa er rigelig med Arbejdskraft til at udaytte Jorden og frembringe de forskellige Varer.

Nej, det vi mangler, er mere Broderkad, mere Kærlighed, mere af Jesu Kristi Aand. Hvis Menneskene var opfyldte af en oprigtig Kærlighed til deres Medmennesker og Vilje til at hjælpe hverandre paa bedste Maade, da vilde Forholdene sikkert have været ganske anderledes.

Men hvad hjælper det, at Naturen er rig og skøn, naar Menneskene hader og forfølger hverandre? Hvad hjælper det, vi gaa frem i Videns og aandelige Evner, i Kendskab til Jordens Stoffer og Kræfter og i genial Evne til at udnytte dem, naar denne Fremgang stilles i det Ondes Tjeneste, fordi Menneskeheden er indhyllet i Materialismens og Egoismens kolde Taager; ja, ofte behæver det end en hjælpsom Ligegyldighed for andre.

Selv de største Bedrifter og aandelige Evner kan ikke gøre os, hvis ikke Kærlighedsaanden virker gennem dem og gør dem velsignelsesrige. „Taler jeg med Menneskers og Engles Tunger, men ikke har Kærlighed, da er jeg blevet et lydende Malm eller en klingende Bjælde. Og har jeg profetiske Gaver og kender alle Hemmeligheder og al Kundskaben, og har jeg alt Troen, saa jeg kan flytte Bjerge, men ikke har Kærlighed, da er jeg intet. Og uddeler jeg alt, hvad jeg ejer, til de fattige og giver mit Legeme hen til at brænde, men ikke har Kærlighed, da gæver det mig intet.“

„Kærligheden bortfalder aldrig; men enten det er profetiske Gaver, de skulde forgaar, eller Tungetale, den skal ophøre, eller Kundskab, den skal forgaar; thi vi kender stykkevis og profetiser stykkevis; men naar det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forgaar.“ — Saa bliver da Tro, Haab og Kærlighed disse tre; men størst iblandt disse er Kærligheden.

Det er Paulus, der med disse Ord i sit Brev til Korinthensaa

stærkt har fremhævet Betydningen og Vigtigheden af det kærlige Sindelag. Nu er det jo som oftest saadan, at vi Mennesker har en vis Tilbøjelighed til særlig at anbefalde det, der er vor „største Side“; men det havde Kærligheden dog ingenlunde været for Paulus. Da han nogen Tid før, han skrev ovennævnte Lister, søgte at få nogle saa mange som muligt af Jesu Disciple, da var hans Handlinger næppe dikteret af Kærlighedsaanden. Men ikke desto mindre blev han senere en af dem, som oftest og stærkest har formået sine Trofæller til at blive i Kærlighed.

Ikke alene i Brevet til Korinthensaa beregnes Kærligheden som det højeste Gode. Kristendommens Mesterværker stemmer overens paa dette Punkt. St. Pe-

ter siger f. Eks. et Sted: „Men hvis for alle Ting en indelig Kærlighed til hverandre.“

Men hvad der er bygget op med Vold og Tyvæg, det vil aldrig vare. Tænk blot paa, hvor da de gamle Kulturstater som Babylon, Kometstater og Assyrien er gaaet til Grunde. Eller tænk f. Eks. paa det spanske Verdensrige under Karl den V, om hvem man kunde sige, at Solen aldrig gik ned i hans Lande.

Men trok saa samtidig paa det aandelige Rige, som Kristus for snart to Tusende Aar siden stiftede med nogle faa fattige Disciple. Trods store Forfølgelser og ubere Modgang omspænder dette Rige nu hele Verden og er i Virkeligheden den eneste Magt, som er i Stand til at samle os, frelse os og gøre os lykkelige.

A. N.

Den milde Dom...

Hersend sender jeg „Menigmands Ven“, som De bedes anmelde i Deres næste Blad. Derom det skal gaa Danmark godt i Fremtiden, maa de politiske og nationale Ansættelser. Bladet gør sig til Talsmand for, blive de sejtende i vort Fædreland. Man tror ikke vort Fædreland ved at underrykke det.

I den Stilling, Danmark indtager i Dag, er det en Redaktørs Pligt mere end nogensinde at varetage Nationens Interesser frem for Partiets. Enhver dansk Mand og Kvinde har Krav paa og Ret til, at deres Røst høres i den offentlige Debat, naar de kan give et positiv Bidrag, der kan staa vort Folk baade i Nutiden og Fremtiden. Ogsaa jeg.

N. Lauritsen.

Denne Cirkulære blev sammen med „Menigmands Ven“ Nr. 1 og 2 udsendt nogle Dage før Jul til et lille Hundrede Uge- og Dagbladsredaktører. Det er vel ikke for meget sagt, at det aldrig tidligere er sket, at so maa Blade med saa rigt et politisk indhold er dumpet ned paa Dagbladsredaktionerne og vakt saa megen Opmærksomhed og været Ansag til saa mange Telefonsamtaler imellem Redaktørerne indbyrdes. Tænksomme Læsere maa indrømme, at disse 2 Numre kaldte til national Samling paa et nyt Grundlag med en fast og sikker Haand, hvor man ikke kunde pege paa 2 Linier i alle de politiske Artikler og sige, at det var Usandhed og ikke stemmede med Virkeligheden, som den var. Her klarlagdes Danmarks Stilling til vor sydlige Nabo paa den rigtige nationale Maade, som ikke tidligere er set, og samtidig stiftede Nationens Mod og Kraft i den Situation, hvori den befandt sig i Dag. Det er i „Menigmands Ven“ Nr. 2 en Artikel: „En Redaktørs Pligt“, som er skrevet for over 16 Aar siden, den taler endnu med samme Kraft og Sandhed, og i vore Børns og Børnebørns

Fremtid som i Dag vil den være ubørlig, og saa Cirkulærets Krav om, at i den Stilling, vort Fædreland er stredt i, var det Redaktørens Pligt mere end nogensinde at varetage Danmarks Interesser i Stedet for Partiets, og at ogsaa og havde en Ret til at tale med om offentlige Spørgsmaal. Jeg har sagt i kraftige Ord at gøre Redaktørerne begrundeligt, hvilket Ansvar de har overfor vort Folk i disse tunge Tider, det er selvfølgelig at trætte med, at de, sandsit det i Dag er mig bekendt, saa godt som alle har svigtet deres Pligt som danske Redaktører overfor vort Land, Konge og Høg ved at gaa uden om og undlade at gøre Danmarks Sæner og Døtre opmærksom paa, at et nyt Blad var kastet frem paa Bladets Køben, som forkyndte en ny Tid, men Befolkningen skulde selv vælge, om den vil følge de nye Samfundsveje, men Bladets Redaktør kunde ikke slutte sig til de nye Ansættelser, det havde der været Mening i. Man svigtede Demokratiet Grundrættigheder, det som man daglig talte og skrev om. Modermaalet, kort sagt alt det bedste, som vi har lært at elske som danske Mænd og Kvinder, skulde vi da bøje Kæbe for de Blade og Redaktører, som svigtede i de store Afgørelseres Tider og lod staa til som den 9. April, og lagde med Fædrelandets Fremtid, som om det helt var Hasardspil, men der vil komme en Regnskabsdag. Naar den Dag kommer under Samfundspartiets Regering, naar der skal vælges folkevalgte Redaktører i Bladets Opland, vil de Redaktører ikke kunne vælges til disse Pldser, som har svigtet vrd at undlade at anmelde Danmarks mest nationale Blad, „Menigmands Ven“, den som forkyndte den nye Tid, som stykkede Nationen og samlede vort splittede Folk. Det er vel saa ligetil, Demmod skal det ikke vedtæres dens noget ondt, naar Bladens Antal indskrænkes, nogen Uret

med Henvis til Erstatning af deres Blade. Men Redaktører, der har svigtet deres Landsmand i Næstens Tider af Henvis til Partiets Interesser, maa være glade og tilfredse under en ny Tingenes Tilstand, dersom de kan opnaa Stillingen som Kontorebet og Typografen ved deres tidligere Blade under lige Vilkaar med deres gamle Folk.

Med disse velovervejede Domspromissioner undager jeg høved paa Riddervin de Bladsredaktører, som ikke var sig deres Ansvar bevidst i Fædrelandets Skæbnestime, men svigtede fuldstændig og ikke forstod den nye Tid. Det kan vel gøre bittert endt, som jeg tilhånde forstaa. Mange velmenende Redaktører vil føle sig uskyldig domt ved at blive de-graderet og fundet overdrige til at indtage deres tidligere Stilling under de nye Forhold, hvor der ikke skal gøres Forskel paa King Salomon og Jørgen Høttemager. Skildene skal ikke flyttes, men sættes. De gamle Tiders Synder maa synes overfor Samfundet, der gælder ogsaa Redaktører. De vil ikke mere faa Forrettigheder, som de har haft mere end længe nok, til Skade for vor Nation og Folk.

Mænd og Kvinder, der sidder paa en Redaktionsstol, maa sige den fulde Sandhed til deres Folkeløder og varetage Samfundets Interesses som deres første og sidste Pligt overfor det Land og den Befolkning, de skal tjene baade i gode og onde Dage.

N. L.

Ængst Dem ikke

Saa mange som holdt for Dødsræk og Deres Herre Fremtid, nu er der letvindet endes, antinomien og mest nationale ligetide afværgnings Ven, som det eneste af alle Dage og Ugenlige viser den tilige Samfundstid og end Vær tale paa National Ven, kan Sællens hos Landstinget for 3 Kr. Kvartal. — Indholdet, der vil frembringe Bladet fra Dansk og Kærlig — og der kan leveres et meget stort salg — med alle Redaktører, kan få det ved Henvisning til offentlig Væns Engagiert. Prædika 2. 7. 47. Læsere, der ønsker Bladet afholdt, kan bestille og til Bladsforfatter og Kærlig og for disse til et forhøjet abonnements Ven, dersom de ikke allerede gør det.

N. L.

Virk for „Menigmands Ven's Udbredelse“

og styrk dens Indflydelse ved at tegne Abonnement og læs dine Venner og Bekendte til at gøre det samme. Naar Bladet har gaaet den nærmeste Omgangsreds rundt, send det sin til fremførende Familie, for at det ogsaa der kan gøre en Tjeners Gørling for vort Folk og Fædreland.

„Menigmands Ven“ Organ for Samfundspartiet.

Udgiver og ansvarshavende Redaktør overfor Partiet: N. Lauritsen. Virksom. Skolevej.

Redaktion: Frederik St. Telle. 6 Postboks No. 1 8002.

Abonnement kan tegnes hos Landsting og paa enhver Postkæbe i Danmark. 3 Kr. Kvartal.

Tryk: Ekspresstrykkeri, Bost.

Menigmands Ven

Danmarks mest nationale Ugeblad med de nye Ideer Organ for Samfundspartiet

Nr. 4

22. Januar 1942

25 Øre

Ugebladet „Fribytteren“s triste Skæbne.

Der udkom i 1927 et Ugeblad med ovennævnte Titel og med en Hr. Rasmussen, Maribo, som Redaktør og Udgiver. Det var et uafhængigt Blad, der ikke var tilknyttet noget politisk Parti, det sagde Sandheden til alle Sider, hvor der var noget at sætte, som ikke var, som det skulde være i Samfundet, der var derfor intet Under, at det var et Ugeblad, der i Løbet af cirka 3 Månedes var oppe paa et Oplag paa over 5000 opslag. Medens Bladet hos den almindelige Befolkning havde i Tusiendvis af Venner, saa blev det til Gengæld ikke modtaget med åbne Arme og Kys i den øverste Ende af Samfundet, fordi det bragte Oplysninger om forskellige Forhold, som Menigmand helst ikke maatte vide noget som helst om. Det, som maaske gjorde mest ondt i Redaktørkredsen, var maaske Bladets Oplysninger om, at danske Dagbladsredaktører kørte paa Frikort ikke alene paa De danske Statsbaner, men ogsaa paa Statsbanerne i Norge og Sverige og — saa vidt som jeg husker rigtig — ogsaa i Finland og helt op til Berlin paa Rigsbanerne der, og de pågældende Landes Dagbladsredaktører kørte saa til Gengæld gratis paa De danske Statsbaner. Der skulde jo være Mening i Tingene, jeg synes ogsaa, jeg kan minde mig om Aar siden, da Bilerne havde deres Glansperiode, og der var for Passagerer i Togene, var der påtaltende mængde af de Rejsende, der havde Frikort, saa man maatte næsten undres over, at Statsbanernes Underskud ikke var større i disse Aar, end det var, naar saa mange fine Mænd kørte gratis Landet rundt uden at betale en Øre derfor.

Redaktør Rasmussen var saa sikker paa sit Blads Fremtid i Mars 1927, at han nægtede at modtage en Annonce til 100 Kr., som han ikke syntes om, han vilde staa fri og uafhængig. Men hvor længe var Aden i Paradis? I Maj Måned fik Bladet pludselig indført et ikke engang Tid og Lejlighed til at meddele sine mange taknemlige Læsere og Læserinder om dets Skæbne, det var ligesom naar en Mand bliver kvalt bagfra, der ikke kan lade sig gøre at sige en Lyd fra sig for at påkalde Hjælp, som styrter ned ned, dræbt af Morderhaand i Mulo og Morke, ingen ved, hvemra Støp-morderen kom, eller hvor han flygtede hen efter sin Udaad, ingen laar mig til at tro, at et Ugeblad, der i nogle Månedes har arbejdet sig op til saa stort et Oplag i saa kort en Tid, pludselig skulde afgaa ved en pludselig naturlig Død, ved et Salget af „Fribytteren“ horte pludselig op, saa han tilbagebetale de fra Abonnenter, Bladet havde igennem Postvæsenet deres Penge, som de ikke fik Valuta for.

Jeg kunde tænke mig, at Aarsagen til „Fribytteren“'s pludselige og sørgelige Afslutning er især søgt at Mænd, som til daglig ynder at reklamere med deres demokratiske Skudslag, i al Stilhed har samlet nogle Tusiende Krone sammen, hvormed de har købt Hovedforbindelsen eller et Led længere nede af Bladhaandlere til at undlade at sende Bladet ud til Hundrede maaske Tusiende af Bladtilkøber og Kiosker i hele Landet, og saa fortalte, at Bladet var gaaet ind af Mangel paa Penge, Redaktøren og Udgiveren launde ikke mere.

Dansk Retspleje.

Et af de store Guder, der skulde være de enkelte Mennesker til Del, og som det var Meningen med Grundlovens Gyldelse, var, at ethvert Menneske skulde kunne faa deres Ret ved danske Domstole, det har i Aartierne Forlob glippet i en forfærdelig Grad, hvortil kommer da det, Grundene dertil er mange. For det første er det galt, at Sagførerne bliver uddannet paa den selv samme Måde, som de er bleven i Aar-hundredet under Frænklands Konger, at det skulde være et Erhverv som et hvert andet, hvor det først og fremmest gjaldt det gode Lesebød, langt mere end det gjaldt om at skaffe Folk deres Ret ved Domstolene; derfor har

vi set Gang efter Gang, at de største Kællinger var i Stand til at skaffe sig de største og bedste Sagførere til at føre deres Sag ved Retten uden de mindste Skrupler, naar blot de var i Stand til at betale med tilstrækkelig Guldmynt derfor, men det er jo galt, medens den fattige Mand, selv om han har den solklareste Ret ikke er i Stand dertil og derfor tit og ofte maatte bulke under, naar der afsiges Dom.

Thi kendes der Ret. Men der er ogsaa mere, der er galt. Den Paragraf i Grundloven, der gør Domstolene sageløse og ukendelige med Hensyn til Domsafgørelser, maaske forandres. En Domstol maaske ikke domme

mod almindelig Retsbevidsthed i Befolkningen, uden at der kan knæmmes et Haar paa hans Hoved derfor. De maaske stilles paa lige Fod med andre Folk, naar de gør noget forfærdeligt galt, maaske ogsaa staa til Ansvar derfor, da de derved svækker Retsbevidstheden i Befolkningen, undergraver Folkesælfskabet med de dybeste Rodder i vort Folk som Nation. Det var det, som skete, da den store Landmandsbanksag fandt sin Afgørelse ved Landets højeste Domstol. Det var ikke ubegrundet, men et saadt Ord i rette Tid, da den altfor tidlige afdøde Redaktør Coloman skrev i sit Blad: Det skal ikke være saadan her i Landet, at hvad Befolkningen kalder Svindel skal frikendes af Domstolene. Davaise og demokratiske Ord burde opslås med Guldbogstaver i enhver Domstol, saa Domstolene havde disse Ord for Øje i sin ansvarsfulde Gerning baade som Menneske og som Fædrelandets borgerlige Samfunds Tjener. Den nye Kong Salomon og Fattigsympiseren Jørgen Hattenager har ikke den samme Ret i vort Fædreland, hvor mange store Ord der end lyder derom, saa er det dog Sandhed alligevel overfor alle de mange, mange, der ved

danske Domstole ikke har kunnet faa deres Ret anerkendt i de Kampe, der gik forud for Republikkens Indførelse i Rusland, arresterede det russiske Polit i paa en Dag 400 Borgere i Lenin-grind og hangte dem inden 24 Timer. Saa sagde Soldaterne Stop og saa maatte Gaarddommet falde.

Der svinger i Dag mange i danske Galger, som ikke har kunnet faa deres Ret ved danske Domstole, fordi Domstolene ikke har benyttet den Ret, han har til at forlange Edsafleggelse af de Folk, der møder for Rettens Skæbne og afgiver Forklaring under Vidneansvar. Det skæder imellem Aar og Dag i Tusiendvis af falske Vidnesbyrd for danske Domstole i Tilfæld til, at det gaar nok, at Domstolene ikke forlanger Edsafleggelse bagved til Bekræftelse paa deres Sandhed. Dermed bliver i Tusiendvis uskyldigt dømt, da Domstolene tager deres Ord for guldne og ægte Værd.

Mange gør sig ikke nogen Forstilling om, hvad det vil sige ikke at kunne faa sin Ret ved en dansk Domstol, naar man har dem. Hvor mange Taarer har der ikke rindet Uge efter Uge i Maaedens nød af ærlige danske Mænd og Kvinders Kinder og hals gjort

Fortættes Side 4.

Førerne, der ventes paa...

I ethvert Folks Historie er der nogle store Markpæle der betegner den store Udvikling og de Fremskridt, der har fundet Sted med Aartier Mellemlig. Vi kan nævne Stavnbaandets Løsning 1788 og Grundloven af 5 Juni 1849. Men for at saadanne Begivenheder kan finde Sted, er der gaaet et stort Arbejde forud. Allerede i 1820 havde Dr. Stampe sat Frihedens Sag og søgt at vække Folket til at kræve en fri Forfatning. Han blev dømt til Fængsel og sad i mange og lange Aar paa Christianshavn, men Frihedens Time slog for ham og Landet. Det var Plooverne, der slog til Lyd for de nye og unge Tanker, som heller ikke dengang og ikke i Nutiden er velkomne hos Magthaverne. I den Henseende er Vredens vedbleven indtil stadig at være den evige Modstander af nye Ideer, der vil føre Udviklingen frem til Lykke for den Slægt, der træder paa Jorden, og for de Børn, der skal indes i Fremtiden. Nu staar en ny Tid for Døren, nye Tanker, der banker paa, vil ind i vort Samfundhos for at bringe vore Lykke og Ret for saa mange Mennesker, der er bleven skammelig forerettede af danske Politikere, der har givet sig ud for Folkeløvere, men kendte ikke den rigtige Samfundsvej selv. Og

Resultater og saa bleven drevet. I over 50 Aar har man søgt at bekæmpe Arbejdsløsheden med Statshjælp i Masser, og det har virket paa den Måde, at skal der fortsættes som hidtil, vil Arbejdsløsheden Hær i Fremtiden blive stor baade Vinter og Sommer. Og er det ikke saaledes, at jo højere Rigsdagsmandenes Løn er bleven, jo ringere er Kvaliteten af Mændene bleven derude. Ingen gode Lovforslag lægges frem derinde, som Befolkningen med vild Begejstring kan støtte sig til og er det almindelige Samtaleemne i Dage og Uger, i Hus og Gaard, i den tulleste Rønne og i Grevens fine Palads. Vi har faaet nye Statsbaner, som paa mange Omraader griber ind i det private Liv, uden at Almenvellets Interesser kræver det, naar man indrekte tvinger Folk til at arbejde i 12-14 Timer i Døgn for at spaa Arbejdsloen, for at kunne betale de store Renten, Skatter og Afgifter paa saa mange Omraader, som for en stor Del skyldes Udsigelsen, der findes Sted af Snytere i de nederste men mest udfordrende fra de øverste Samfundslag i Landet med de altfor høje Lønninger og de idiotiske Pensioner, og saa tæler man endda i disse Kredse i høje Toner om at vise

Fortættes Side 4.

Anmeldelser:

Afholdsbladet:

Forfatteren N. Lauritsen, Virklund pr. Sikkøbing, har stiftet et nyt Parti, Samfundspartiet, der har begyndt Udgivelsen af et Blad »Menigmands Ven«.

Om Alkoholoplysningens holdning det i det nye Partis Program; Forbudsprogrammet læses ved almindelig Folkekonferencen, og indtil det bliver gennemført, værdeløst Produktion og Salg af Spiritus som Nydelsesmiddel ved alle kglige Midler.

— Redaktør Larsen Ledet har læst »Menigmands Ven« tilfældigt sammen med det, Cirkulæret, som er sendt andre Redaktører, men har opfyldt sin Forpligtelse overfor det Ordlyd fuldtid. Den Maaned før som 5 Aars Dnsag, begyndte Udgivelsen af sin første Avis Farsøby-Posten, og da han treuen Aargang med Lik sin første Artikel optaget i Venudssynet Tilende d. 1. Juni 1895.

og indtil 6. Maj 1904, hvor han holdt Foredrag ved Journalistkursuset paa Aarhus Universitet, en Tale som jeg har glædet mig over at lese Gang efter Gang i hans Bog »Fyrrer Tøtter Hav«, som viare at Larsen-Ledet ikke har sat noget til af sine Redaktøriser i disse en, 40 Aar, Danske Redaktører har meget at lære af Larsen-Ledet. Vor Nation var rigere og lykkeligere, hvis den i disse Aar indtil nu var fulgt i hans Fodspor. Min Tak!

N. L.

„Aldrig mere Krig“:

Nyt Ugeblad — Under Redaktion af N. Lauritsen, Virklund pr. Sikkøbing, er udkommet et nyt Ugeblad med Titlen »Menigmands Ven«, Organ for Samfundspartiet. Bladet kan bestilles hos Postvesen for 3 Kr. pr. Kvartal. Redaktøren udgives i 1911 en antirealistisk Bog »Blanke Daaben«.

Almustringen gennemføres overfor Udfaldet, hvor vi ikke kan være, men kan konstateres vor Neutralitet.

Af Hensyn til Landets indre Ro og Sikkerhed bibeholdes en mindre Militærstyrke, som udgøres ved almindelig Luftvæbning, og som lægges ordentligt af Staten. — Det er Partis Program i Militærprogrammet. Jeg synes, at Mitroedsbladet »Aldrig mere Krig«s Redaktør skulde have offentliggjort dette Program som værende i Overensstemmelse med Bladets Formål; men det gjorde Hr. Mathiesen ikke, men anmeldte Lindskov-Hansens Roman »Gensjættelse« lige efter og med agiterende, og jeg har set i meget andet Blad, og den skulde kaldes: Denne Blyr man vi se at ha læst i Vinter, det styrker os i alle syge Fødsel paa et generose Danmark paa Forhaand er dæmt til Færd, enten Fødselstet gøres af denne eller hin — — —

Jeg ser ikke senere end, at Redaktør Mathiesen med disse taallose Ord lænder en meget hørd Døm over sig selv og det Arbejde, han udfører som Talamand for »Aldrig mere Krig« og udsigter som

det Redaktør, for det er jo nemlig Gensjættelse, den Fødsel vil, bert fra al Militærhæms, det som »Menigmands Ven« starter Folk fuldt ud; som bigvandt kan det blive her i Verden, man selv en overbevinsgjore Antimilitarist som Redaktør Mathiesen man gaa big ud af Danms og lide Nødsel til Fordelet for sit politiske Parti.

Hvilke Samfundsforshold man der havde tænkt i Danmark, dersom det ingen Maaned og Kvinder havde været, der vilde ofre sig for en generose den danske Nation, naar Udviklingen krævede af nyt System indend og det daværende, men de raadede og udførelse Tænk i Sløven man læst Ighens, for Jorden kan pløjes og bese den gyldne Frugt, som Menighedens Bær gerne vil spise i den jordiske Paradishave.

Redaktør Mathiesen har uendelig meget at lære af sin Kolliga Larsen-Ledets Bog »Fyrrer Tøtter Hav«. Han vilde gerne det danske Folk møde, dersom han vilde gaa i den Skole og følge dennes Lærdom, som har

Blanke Daaben.

Fortsat Roman af N. Lauritsen.

Han vendte sig halvt om for at gøre Vejen fri for hende og for at have hende ved sin Side. Hun gik langsomt et Skridt fremad og stod igen stille. Han lagde sin Haand let paa hendes Skulder, og han tog det ikke fortrydeligt op.

„Skal vi saa gaa?“ sagde han og gjorde Mine til at sætte sig i Bevægelse. Men endnu tvivlede hun.

„Rosse, jeg vil tale med dig.“ Kun da stille fra hant med en Stemmelse, hvori ha baade Haab og Frygt.

Uden at svare fulgte han saa stille med. Han tog hendes Haand, og han gjorde intet Forsøg paa at frigøre dem. Al og til lad han sine Øjne hvile paa hendes tiltrækkende Skikkelse, medens han paa sin Side fæstede sit Blik mod Jorden. Han følte en levende Usro i sig, en hellig Ill. som var tændt, og som krævede Næring for at vedligeholdes.

Hans Stemmelse lød, og hun røg sig los af sine Tanker. Han nævnte hendes Navn.

„Rosse, kom det atter.“
„Hvad vil du mig?“

„Kan du ikke tænke det?“
„Hun svarede ikke, at give noget Svar derpaa, men slog Øjnene ned for hans Blik.“

Han lagde sin ene Arm om hendes Skuldre.
„Lad mig nu gaa,“ bad han bønligt.
„Det mener du ikke.“

„Ja, jeg gør.“
„Det kan ikke være sandt.“
Hun tav.

„Har jeg taget fejl af dig?“
Hun tav igen.

„Holder du da slet ikke af mig? Var det hele da kun en ston Drem og intet andet — intet andet?“
Han gentog de sidste Ord for at give dem mere Vægt. Hans Stemmelse var kærligt bedende og blandet med Sorg. Og det undlod ikke at gøre sin Virkning.

Hendes Modstand var brudt. Han følte et Par bløde Hænder fælde sig om hans Hals, medens et blændende Ansigt med et Par milde blå Øjne, som lynte med en straalende, forklaret Glas, søgte hans.

Han lagde lysnært sine Hænder paa hendes Skuldre, bøjede sit Ansigt ned mod hendes og trykkede Gang paa Gang et Kys paa de rosende Læber. Ingen Tale, Øjnene fæste det tiltrækkelige Spog. De var lykkeligere, end Ord kunde udtrykke.

Han lagde sit Hoved til hans Bryst, og han lod sin Haand glide op og ned af hendes Kind.

Der gik nogle Minuter.
„Bliver du ikke træt af at staa op?“
„Nej“, svarede hun kærligt og blidt.

„Skal vi ikke sætte os paa Lystbaanbanken?“
„Det kan vi godt.“
„Jeg har saa meget at fortælle dig.“
„Har du?“
„Ja, jeg har.“

Saa lagde han sin Arm om hendes Liv, og viljeløse lod han sig føre den korte Stuekræng til Lystbanken. Men selv paa Vejrs dertil standede han

atter og atter. Han vilde se det smilende Ansigt og de straalende Øjne.

„Bliver du ikke træt af, at jeg sidder paa din Knæ?“
„Jeg kan jo ogsaa lige saa godt sidde paa Banken.“
Hun smilede mildt til ham.

„Jeg bliver aldrig træt af at bære dig.“
„Gør du ikke?“
„Nej.“

„Og jeg er endda saa tung.“
„Er du?“
„Ja.“

„Hvornår har sagt det?“
„Det har ingen.“
„Hvordan ved du det saa?“

„Jeg blev vræjet sidste Jul.“
„Hvor meget vejiede du da?“
„Gør angang!“
„Hvorfor det?“

„Lad mig høre, om du kan gætte rigtig.“
„50 Kilo.“
„Faar jeg saa det Kys?“

„Ja, dersom det er rigtig.“
„Jeg tænkte nok, det blev forkert.“
„Hvornæget vejiede du saa?“

„50 Kilo.“
„Saa meget?“
„Ja.“

„Giv mig saa det Kys.“
„Men du har jo ikke fortjent det.“
„Har jeg ikke?“
„Nej.“

„Maa jeg saa intet faa?“
„Ja, du maa.“
„Det vidste jeg jo nok.“
„Gjorde du?“

„Ja.“
Hun vendte sit Ansigt op imod ham, og han bøjede sit Hoved ned mod hendes.

„Hun smilede mildt. „Er det nu nok?“
„Er til.“
„Er du saa glad og tilfreds?“

„Er til.“
„Er du nu glad og tilfreds?“
„Ja, jeg er saa lykkelig, som jeg aldrig før har været!“

„Det er jeg ogsaa.“
„Er du?“
„I tvivler du?“ Hun vendte sine Øjne mod hans.

„Nej, de lyver ikke.“
„Men du vilde jo ikke tro mig.“
„Ja, jeg vilde.“

„Tak.“
Hun trykkede hendes Haand blidt.
„Skal jeg saa ikke flytte mig over paa det andet Knæ?“

„Det maa du godt. — Solder du nu saa godt som før?“
„Ja, jeg gør.“

Han lagde sin ene Arm blidt om hendes slanke Liv, medens han lod den anden Haand blidt og varsomt glide henover hendes fyldige, blonde Haar.

„Det maa du ikke.“
„Hvorfor ikke?“
„Tænkthedt gaar løs.“
„Ikke andet.“
„Er det ikke nok?“
„Det kan jeg selv binde igen.“
„Lad mig saa se.“

„Det hæster ikke.“
„Hvornæst saa?“

„Naar vi skal gaa.“
„Det skal vi ogsaa snart.“
„Nej, vi skal ikke.“

„Vi skal da ikke blive her.“
„Men der er da ogsaa længe nu varer det saa længe, ind sammen igen.“

„Ja“, sagde hun stille.
„Men saa kan vi jo drive.“
Hun svarede ikke, og begyndte at tale om det.

Hun brød Tavsheden med troer da, din Fader vilde sig sad før hos dig nu — tror du det?“

„Ja, hvorfor ikke?“
„Men husk dog paa, at din Zædes Gaard sit Naade.“

„Solder du og tænker paa er saa lykkelig og glad om mig.“

„Det falder mig lige i Tædet. — Var det ikke rigtig!“
„Nej, kære Ven, jeg er glimelig og vil have for mig elsker mig for min egen Sky.“

„Jeg har altid syntes saa jeg gik i Skole.“
„Hvorfor har du gjort det?“

„Fordi du ikke bandede, var saa stygt.“
„Er det derfor, du holder“

„Hvorfor sponger du om?“
„Jeg vilde gerne have det.“
„Det kan du faa en anden“

„Ja, som du vil.“
„Tror du, din Moder vil v som hun nu er, naar han har“

„Ja, det er jeg overbevist om.“
Hun rejste sig op og tog i Skulderne til at gaa?“

„Det hæster ikke, jeg har.“
Hun trak hende ned til sig, paa hans Knæ.

En lydelig Snorken forklaarede, at hun sov.

„Sigtred! — Sigtred!“
Der kom intet Svar.

Atter gentog hun hans Navn, ider hun samtidig tog ham i Haanden.

Han gjorde en Bevægelse, hans Stemmelse lød.
„Hvad er det i Vejen?“
„Klokken er snart fire.“

„Hvad saa?“
„Vi skal op. Villiam skal vil jo med det samme Tog t“

„Det er jo sandt.“ Han.
„Men det er jo meget ma vækkes?“
„Nej, det har det ikke, længe.“
„Hvordan ved du saa, at“
„Jeg saa efter det fœc en h“
„Har du været vægten sa“
„Ja. — Jeg har ligget og“

bestaat sin Præve og Levedygtighed i et langt større Tidens løb end fra 1895 til 1934.

»Menighands Ven»

Naar en Følelse skal staa en Fæstning mod en Hær, og denne kommer for langt frem fra en anden Hærsfædning, saa stopper den første op og hviler ud, indtil Hærsfædningen naar frem til den fælles Front, for at de med forenede Kræfter kan slaa den fælles Fjende. Naar Tiden kommer, da »Menighands Ven» maa støttes op med Nr. 4 og følgende Fremrykning sidst i Marts igen sammen med Bladet »Danmarks Fremtid», der er nødvendigt at seende som Talerblad for Samfundspartiet for at hverken bli til et storme Systemets Fæstninger. Sagen er nemlig den, at der er kommet uilfor fra Abonnenter ind gennem Postvæsenet, medens Læsningen i Byerne er næsten udfordret. Da jeg underskrev og anmeldte »Menighands Ven»

sidst i første Halvdel af November, gik jeg ind paa overfor Postvæsenet, at Bladet ikke maatte sælges i Løstalg af Piper og Drempa paa Landet, som andre Ugeblade gør, og det er blevet overholdt til Panki og Priks.

Sagen staa af »Menighands Ven» og kan benyttes af det nye Blad »Danmarks Fremtid», som skal have samme Formaat som »Menighands Ven» og altsaa regelmæssige nummer. Inthold, men det skal ikke anmeldes til Postvæsenet og skal i Februar udgaa i højest 2 Gange og altsaa fra April udgaa omtrind samtids med den 2 ugentlige Bladet, »Menighands Ven» skal ses kun bestilt og sælges gennem Postvæsenet og »Danmarks Fremtid» i Løstalg haade i By og paa Land eller omvendt.

Naar »Danmarks Fremtid» bliver solgt i Løstalg i Februar, skal de Folk, der har læst Nr. 1, 2, 3 og 4 af »Menighands Ven» ikke købe det — udsendende de vil sige Bladet og Partiet — for det er de bedst af Artiklerne, der kommer igen.

De Abonnenter, der har bestilt »Menighands Ven» og ikke ønsker at faa de udsendende 8 Numre sendt efter 1. April, kan sende mig en Opkrævning paa 3 Kr. + Porto til min Adresse: Virklund pr. Silkeborg, som sin skal blive indlagt.

Brugforeningsbladet

Jeg nægter at optage en lille Annonce for »Brugforeningsbladet» med den Motivering, at det ikke havde Plads, men det anmeldte dog senere Lindkv Hansen Roman »Gangvejene», men da jeg bad om, at »Menighands Ven» maatte nyde den samme Ret kunde det ikke ske. Brugforeningsbladet skal ikke være et politisk Organ for noget Part, men vil det være det, man det staa alle politiske Ansættelser lige nær eller fjern, sårs er det Stilling uholdbar, det naar Bladets Redaktør kunne forestaa, det er saa ligetil.

Artikler.

Føruden den Artikel af Hr. Forstander A. Nielsen, skolelærer pr. Ulfhøj, som »Menighands Ven»

bragte i Nr. 3, og flere andre Indlæg Hr. Forstander A. Nielsen har bragt, som senere vil blive optaget, har jeg ønsket fra Hr. Joh. Nielsen, Høstskolevej pr. Ballerup, medtaget 2 Artikler: »En dansk Produktionsplan» og »En socialøkonomisk Plan».

Der er liget et meget stort Arbejde i disse Artikler, som til sammen efter et løseligt Skan vil fylde 4 Spalter i Bladet. De indholdet mange nye Tanker og Ideer, som fortjener at komme offentligt frem, men jeg gaar ikke ind for alle de Ansættelser, Hr. Joh. Nielsen gør gjældende, men derfor har han alligevel Ret til at komme til Orde i Samfundspartiet Organ, fordi han bringer positive Forslag, der kan staa i Nationens bedste i Nutiden og Fremtiden.

Nogle Timer for Bladet gik i Trykken er der sket Henvendelse til mig fra »Det danske Frikerpe», Aarhus, der er en Ungdomsorganisation med ca. 3000 Medlemmer. — De er Målsigt for, at »Menighands Ven» kan blive Medlemsblad for dem Frikerpe, som er tilknyttet en Folkeetsgenstand. N. L.

re hele Natten.
 igt til i Mørgen tidlig, og
 en vi kommer til at tale
 il hinanden.
 jeg lidt i dybe Tanker,
 et er angstelig, Hvad
 e, hvis han vidste, at jeg
 a, han vilde være glad ved
 jeg kun er kommen paa
 og Børnehjertighed.
 saadan noget, medens jeg
 er at vide, at du elsker
 nkerne, og saa sagde jeg
 ? — Er du lod af det?
 id over at du ingen Hæng
 g — saa ved jeg, at du
 lid.
 i godt om dig, lige siden
 1911
 Jeg har altid syntes det
 af mig?
 det?
 at vide,
 i Gang.
 ere lige saa glad ved mig,
 i det at vide?
 om.
 bærns Haand.
 naameget at fortælle dig,
 og hun lod sig glide ned
 yndte, at han endnu sov
 ven og lidt høre end far,
 i den ene Haand.
 e habt i Sovne, medens
 rejse til Fredericia, og du
 til København.
 gned Sønnen af Øjnene,
 akt endnu. — Har Uret
 men det varer ikke ret
 Klokken er saa mange?
 alv Time siden,
 a længe?
 tænkt paa, hvor lykkelig

altig har føjet sig for os, siden vi blev gift. Vi har
 ligesom levet under en lykkelig Skygge.
 „Det skal du have Ret i.“
 „Ildet det måske være ved.“
 „Hvorfor skulle det ikke det?“
 „Jeg har ligesom en Anelse om, at der vil ske en
 Forandring. Vi har ikke fortjent saa megen Lykke. —
 Blot vi havde Vilham godt hjemme igen fra Fredericia.“
 „Hvor kan du dog komme paa saadanne Tanker?“
 „Jeg har engang læst i en Bog, at Militærvæsenet
 havde et utroligt Indflydelse paa de unge Karle, som
 blev Soldater.“
 „Det var i gamle Dage, saadan er det ikke mere.
 Nu er Hæren jo demokratisk og folkelig. Det skarpe
 Skel mellem Befalingsmændene og de menige er for
 længe siden ophævet. Nu er Tønnen en anden i Hæren.
 Endværs Befalingsmand, der ankommer Skolestedet over,
 for Skolens er lige saa sikker paa at faa sin Adked
 eller blive degraderet, som de tidligere var, naar de
 misbragte deres Myndighed og overanstrengte Mand-
 skabet. Hæren er bleven ligesom en anden Slags Hei-
 skole for Uddannelsen inden Spor af Frygt for,
 at deres aandelige Udvikling skal staa, eller at
 Karlsen skal træde i Stedet for. Du behøver ligesom
 saa lidt at være angstelig for Vilhams Karakter, naar
 han er Soldat i Fredericia, som naar han var i en
 hvulien som helst anden Stilling. For Resten saa vi
 jo være glade over, at han er sund og stærk og kan
 tjene Fædrelandet. Han bliver et Led i det levende
 Værn, som støtter landets Selvstændighed i det Fæl-
 hold til de andre Stater.“
 „Du har vel nærmest Ret som altid.“
 „Det var da ikke godt andet.“
 Kærligt og blødt strøg han hendes Haar, som var
 kommen i Uorden tilbage. Som Tak trykkede han
 hans Haand. En skingrende Ringen fra Værkømet
 overdovalde Osdene: „Min kære Hustru“, som kom
 fra hans Leder.
 „Nu er det bedst, at vi kommer op, saa at du og
 Vilham kan komme af Sted i rette Tid til Toget. Det
 gaar jo lidt før Kl. 7 fra Brømp Station.“
 „Na skal jeg tønde Lyset. Du kan jo godt blive i
 Søgen lidt endnu, saa skal jeg kalde paa Pigerne.“
 Kom efter gik han med en Lygte i Haanden over
 Gaarden til Udvæsnen. Træskoens klappede med
 Snebænen, og Lærkemanden fik gamle ud af sin
 flaa, men holdt straks op med at gå, da den kærte sit
 Navn »Troldet» nævnt, og med Logren gav den sin
 Gyde til Kende.
 Fra den vestlige Løng, hvor der var Hestestald
 og tillige Karlekammer, begav han sig atter over Gaar-
 den til den modsatte Side, hvor Kostalden og Sejne-
 huset var. Morgenluft var rask og lægt, og han
 følte derfor straks et Velbehagende ved at gaa inde
 i den varme Kostald mellem de to Rækker af Køer
 og Ungkreaturer, hvoraf enkelte havde rejst sig og
 saa smaa var begyndt at aade af den Halm, de havde
 levet fra den foregaaende Aften. Lænnen Kostaldens
 Vinduer kunde han se det ene Værelse i Stue-
 huset efter det andet blive oplyst. Fra Hestestalden
 hørte han en Stenme, der talte til Hestene. — Forkar-
 len var ved at foles.
 Straks efter hørte en Rasken med Spånde og Sten-
 mer i Gaarden. Pigerne var ved at gaa til Malkning,
 skønt det var langt tidligere end sædvanlig.
 Karlene var færdige med deres Davre og sad nu

blot og ventede paa at faa Besked om Arbejdet.
 Skovgaard kom ind fra Sovekammeret.
 „Hvilke Heste skal jeg køre til Stationen?“, spurgte
 Forkarlen, Anders, idet han rejste sig fra Bordet.
 „De tre unge. — Du kan vel godt køre dem, Char-
 len.“
 „Det kan jeg sagtens.“
 „Saa mas de godt komme for saa hurtig som muligt.
 Vi skulle gerne køre om tyve Minutter.“
 „Det skal ske.“
 „Og tag saa Kassejerdervognen. Vilham har en
 Koffert, som skal med, og den kan ikke godt være
 paa den lille Vogn. Og saa er det bedst, at du sam-
 bidt tag Grafen med hjem fra Stationen, saa spæ-
 res den Tur.“
 „Hvor skal vi have det?“
 „I Palleforeningen som sædvanlig.“
 Kaffen fremede sig hurtig. Lidt efter hørtes i Gaar-
 den en Vogns Kørsl mod Stenboen. Den blev truk-
 ket ind af Skovgaard.
 „Nu skal jeg nok faa Vognen i Orden, naar du
 saa vil lægge Seletaget paa Hestene, saa du kan kom-
 me af Sted i rette Tid“, sagde Anders.
 Lidt efter hørtes fra Hestestalden en Stenme, der
 kommanderede en Hest til at staa stille. Men det var
 just ikke det, den spanske træns havde ment Lyst
 til, den var frem og tilbage i Baasen, saa langt Orime-
 skuffet tillid.
 — — — Døglistuebordet stod endnu dækket efter
 det tidlige Morgenmaal.
 „Vil du ikke have noget at spise, Vilham, inden
 du rejser?“
 „Nej Tak Mor, jeg synes ikke, jeg er sulten.“
 „Det varer jo længe, inden du kommer til Fredericia.“
 „Jeg kan sagtens vente saa længe.“
 „Ja, men du kan jo ogsaa faa noget Mad med i
 et Lommeferklæde, saa kan du spise det i Toget an-
 dervæjs.“
 „To halve Stykker, det er mere end nok.“
 Rosa!
 En Stenme fra Køkkenet værnede: „Ja!“
 „Sker Vilham fra halve Stykker Mad, som han
 kan faa med paa Rejsen?“
 „Ja!“
 — — — Midt paa Døglistuebordet stod en stor Træ-
 kuffert med tilbageslaet Laag, og paa Benken laa
 en Mængde To, som Moderen med stor Omhygge-
 lighed pakkede ned i Kufferten, medens Vilham
 hørte sig Vest og Jakke.
 „Du vil vel ikke have dit bedste Toj med?“
 „Nej, det behøves ikke, det andet er godt nok at
 rejse hjem i til Finsen, hvis jeg rejser civil i Stedet for
 i Uniform.“
 „Du kommer da vel hjem som »rigtig Soldat« en
 Gang?“
 „Jo, det tænker jeg da!“
 „Saa mas det helst være den første Gang, du kom-
 mer hjem, jeg kunde have Lyst til at se dig i Uniform,
 hvorledes du tager dig ud.“
 „Er min Kuffert nu i Orden?“
 „Ja, det mente jeg, den er.“ Hun rejste sig op fra
 den knælende Stilling, hun havde indtaget foran
 Kufferten.
 „Saa er det vel bedst, at jeg faar den lænnet saa den
 kan komme ud paa Vognen.“

(Fortætt)

Førerne, der ventes paa

Fortsat fra Side 1.

Samfundssind, men naar disse smukke Ord skal praktiseres i Livets Virkelighed, saa er disse fine og høje Herrer meget sjældne, der skal spånke og spare for at faa det til at staa til, med et godt Eksempel. De politiske Førere, som skal frelse det borgerlige Samfund fra Udslergang og fri os for den nye Form for Hoveni, maa være af en bedre Kvalitet end Pio og Gelfo, som var Banebrydere for det danske Socialdemokrati, som for over 66 Aar siden lod sig købe af Magthaverne for 10.000 Kr. til at nedlægge Vaabnene og udvandre til Amerika. Det er ikke Levebudsfolk, vi trænger til, thi de bliver aldrig virkelige Følelsesmænd, i de afgørende Øjeblikke viger de, lader sig blønde af Guld og Glæmmer, glæder paa de bandede Gulve i Slotrets Sale og gyldne Palæer, de øjer ikke Tjenestindet og har ingen Offensiv over for det Folk, de skal tjene haardt i onde og gode Dage. Uden disse Egenskaber hos Samfundspartiets Førere lader Partiets Program sig ikke gennemføre, derfor er der i dette taget de nødvendige Forholdsregler for at forhindre Tilgang af Folk, der vil slutte sig til Partiet for Levebuds skyld. De rette Følelsesmænd kommer af sig selv, naar Tidens Fyldte er inde og Kaldet lyder i deres Bryst om at stille sig under Fanen og være Tjenere for det Folk, hvis Blod flyder i deres Aarer, og det Land, som de elsker og kæmper for deres Fædreland. Det er i Øjeblikket ikke de store politiske Skribenter og Følelsesmænd, der først og fremmest trænges til, men derimod de store Følelsesmænd, der kan løse den bundede Tåle, der slummer i de Tusinders Bryst, tale mere indelig og hjertesvarm paa de store offentlige Møder, end der nogensinde har lydt paa det danske Sprog til de hundrede Tusinder, som vandrer i den politiske Ørken Aar efter Aar og beovæses en stor Del af deres Livslykke, naar det fejntandede Land ligger i det fjærne, er i Besiddelse af den Rigdom, som kan hjælpe saa mange Mennesker til at blive rigere og lykkeligere end de er, som vi kan se, naar Fornødtens og de kløge Tankers Kikkert holdes for Øje.

Da vil de aandelige udvalgte Mænds Liv bekræfte, at Ligelsen om de faa og de mange Talenter ikke er som Sagn, Aeventyr og Fantasiløder, der opløses og bliver til ingen Ting, men er som det gode Sædekorn, der om Foraaret saas i den gode Jord, der sporer og bærer Frugt, der kan da med Glæde og Tilfredshed i den gode Bevidsthed om at have opfyldt sin Bestemmelse her i Verden, har været den gode og tro Tjener og modtager her i Livet en Del af Løn og Taknemligheden derfor. Det er den gamle Bogs Visdom om Tjener

indside, som op'lyder ættr og ættr, Mændene med de rette Følelsesmænd vil ikke vedblivende blive skuffet af Folket, det højer sig til at faa sine Fæder. Kom saa da og still dine betroede Pand til Raadighed for det Lykke baade i Næheden og Fremtiden. Fred være med eder.

N. J.

Dansk Retspleje

Fortsat fra Side 1.

deres Sind bittert, kænket deres Mod og Arbejdslyst og fremmisset deres Kærlighed til det Fædreland, som skulde kaldes deres, men saaledes er det, fordi Dommeren ikke har været sin Plads voksen, har været for godtroende og ikke følt sit Ansvar tilstrækkeligt for det Land og Folk i hvis Tjeneste han var.

Demom det var saadan, at det var lige saa stor Sandsynlighed for, at enhver Mand og Kvinde, der afgav Vidnesforlæring, kom til at aflægge Ed derpaa, som for det modsatte, saa vilde mange Slyngejer vige tilbage for at bruge de Ord, som de nu siger for at vinde en uretfærdig Sag. For det er nu heldigvis endnu saadan her i Landet, at langt de fleste viger tilbage for den Handling at aflægge falsk Ed foruden den store Risiko at blive straffet haardt derfor med mange Aars Fængsel, Slyngejerne har allfor frit Spillerum, for mange Chancer til at slippe fri for Straf for de Forbrydelser de udøver ved at afgive falsk Forklaring, hvorved de ofte tjener en betydelig Formue paa den ærlige Mands Bekæmpelse forinden at kunne indtage en triumferende Stilling i det almindelige Omdømme Mand og Mand mellem i lange Tider, fordi de blev de overlegne Sejtrøvere i Retssagen, indens Modparten, der tabte sin Sag, skønt de havde Ret, i Stillehed gæder sine fortvilede Tænder og knap tør vise sig paa offentlig Vej eller Gade for at undgaa Folks Stiklerer og Bøtteløbe. Det skal blive anderledes. Man det er for tidlig at faa begyndt at faa Skuden vendt den rigtige Vej, saaledes at Sandhedens Ord bliver det almindelige og Usandhed en meget sjælden Vars i danske Retssale.

Retssagen er for slap. Der har betalt sig for godt for Sagførerne at gøre surt til hvidt med hele deres Veltalenhed uden at det har kostet dem noget af deres Ansæelse i Befolkningens Øjne. Det var noget, som havde Standen til, som det naturlige, lige som Sommer kommer efter Vinterens mørke og kolde Dage. Ret skal være Ret. Mange Sagførere skærker det gamle en Tanks, hvorfor de er uddannede til denne Gerning og forløst med Bevilling af Samfundet.

Den fattige Jørgen Hattensager vil opleve en ny og bedre Verden for sig selv og sine Børn, naar Samfundspartiet gennemfører en Retspleje fra Bundens af med det Formaal at gøre Lovens og Retten lige for alle. Mange Mænd, som

kan huske saa langt tilbage som til Systemskiftet den 23. Juli 1901, da Venstre dannede sin første Regering, vil give mig Ret, naar jeg udtaler, at siden den Tid er der ingen Fremskridt at seere med Hensyn til en bedre Retspleje til Gunst for Menigmand. Vi har staaet stille her med Hensyn til at den ærlige og sande Mand kunde faa sin Ret ved danske Domstole, hvor Modparten ikke vejede sine Ord paa Sandhedens Goldvægt, fordi Dommeren og Samfundet ikke ydede ham nogen Beskyttelse ved Retfærdighedens Engel at forlange Ed-

afleggelse til Støtte for den ærlige Borger. Om at vise Samfundssind, som det tales saa meget om, men naar det skal virkeliggøres fra den øverste Ende af Samfundet, saa viser det sig at være saa værdifuld lidt med Arbejde i Tilslutning til disse smukke Ord. Vi er i Danmark gaaet langt tilbage siden Kong Erik Fjergods Dage, da der holdtes Retsregning paa Ting. Det er paa høje Tid, at der kommer et virkelig Retspleje-Systemskifte, som vil, alle kan se med det blotte Øje uden at behøve at have Billedet paa.

N. L.

Danmark fri for Arbejdsløse.

Fortsat fra Nr. 3.

være de Mænd med den lille Jordlod og mindre Kapital og ikke Proprietærer og Herremænd med de store Jordlaver og deres langt større Formuer. Og ved at Jorden blev beskattet lige højt efter sin Værdi, vilde mange store Jordbesiddere udbyde deres Jord til Salg, og saa vilde demre Værdi i Pris, og det vilde blive lettere for Småkaarfolk at købe en Jordlod end nu, og det vilde modvirke Arbejdsløsheden i Byerne, idet mange Forbrugere vilde vende tilbage til det Etabli, som de har lært som Unge, og grunde sig et Hjem paa Landet i Stedet for forgyves at trygle om Arbejde paa Fabrik og Værksted. Jorden er en Vare, der overalt i Verden bliver hellig ved Skat, og det er dog lavere Værdipris den store, arbejdsløse Befolkning trænger til haardt i Danmark og andre Lande.

I vore Købstæder og Stationsbyer ligger der Tusinder af ubebyggede Grunde, som hvert Aar stiger med mange Millioner Kroners Værdi som Folge af Samfundets Udvikling og Vækst. Naar den Dag kommer, da Grundværdisvangsloven bliver gennemført for disse Byggegrunde, saa det ikke længere kan betale sig at have dem liggende ubebygget, da vil Grundene blive udbudt til Salg og faldt i Pris, fordi der er mange flere Salgere end i Øjeblikket, hvor der er Gevinst ved at lade dem ligge ubebygget, da de naturlig stiger i Værdi. Saa vil det ene Hus efter det andet blive bygget, hvor det nu er Uvirkelighed. Lødlige Hænder, som nu bliver, vil komme i Spring, og ved at frigøre Beboelsesjendommene for Skat, vilde Huslejen kunne falde og dermed hjælpe til at bane Vejen for en lavere Arbejdsløn og mere Arbejde, og det er det, som der tiltrænges i Øjeblikket.

Saa vil Arbejdsmænd, som nu staar ved Hushjørnene og spejder efter en Dagløn, faa noget at bestille; thi der skal bruges flere Mænd end nu, hvor der ingen Føremæng er ved at orlove Huse med Løjligheder og sælge disse ind Fortjeneste, saaledes som det var Tilfældet før Krigen; thi der er ingen Forretningsmænd, der vil sætte noget i Vove, uden at han

vil regne med Gevinst, have Ud sig til at tjene en Skilling ved Arbejde, han leder udføre; og naar det igen bliver Tilfældet, saa behøver vi ikke at klage over Manglen paa Løjligheder, saa bliver der rigelig af disse igen, som i de gode gamle Dage for 15-25 Aar siden. Saa vil Arbejdsløsheden dalte, Arbejdsgiverne vil løbe efter Arbejdsmændene, som i den forbigaaende Tid, og var det dog alligevel ikke langt bedre for Arbejdsmændene i sin Helhed end i Øjeblikket; thi selv om Arbejdsløsheden var langt lavere, saa stod til Gengæld Husleje, Skatter, Tøj og Livsfornødenheder i Forhold dertil.

(Fortsættes).

Hr. Redaktør Schultz, Silkeborg Socialdemokrat har ikke ønsket at give noget Svar i Menigmands Ven paa min vinkningsfulde Artikel i Bladets Nr. 3 under Overskriften »Redaktør Schultz trog Samfundet».

N. L.

Eftertryk af »Menigmands Ven» og »Danmarks Fremtids» Artikler er kun tilladt med tydelig Kildengivelse, men for Bladet, der er startet siden 1. Oktober 1941 er Eftertryk af alle »Menigmands Ven» og »Danmarks Fremtids» Artikler forbudt, fordi jeg ikke vil give nye Blade Chance for at stæve paa mit Arbejde, for »Menigmands Ven» og »Danmarks Fremtids» kan give mig en beskedet Løn som Redaktør og som saadan kan være Tjener for Partiet og Samfundet.

N. L.

København Ø, 10. 1. 42.
 »Menigmands Ven's» Ekspedition, Frederiks St.
 Som Svar paa Deres venlige Henvendelse af G. D. beklager vi at maatte meddele, at vi desværre ikke for Tiden kan partage os Distributionen af nye Blade.
 Med Højløstels
 A/S Bladkompagniet
 et slødseligt Navn.
 Saa mange var Ordene. Jeg skal i Dag sige Stop for ikke at forgrube Begivenhedernes Gang. Jeg kommer saadantilgivet tilbage til denne Sag i et senere Nummer af »Menigmands Ven».

N. L.

Udgiver og ansvarshavende Redaktør for Menigmands Ven: Jørgen Vindelund, Silkeborg.
 Ekspedition: Frederiks St. Telefon 47.
 Tryk: Ekspeditionstrykkeri, Århus.

Menigmands Ven

Danmarks mest nationale Blad med de nye Ideer

Organ for Samfundspartiet

Nr. 5

Marts 1942

25 Øre

Samfundspartiets Program.

For at skaffe økonomisk Ligestvægt i Samfundet, som saa har for meget og færre for lidt, gennemføres følgende Program, som er i Overensstemmelse med det borgerlige Samfunds sande Interesser.

Ekammerstyret, Valgret og Valgbæthed for Mænd og Kvinder over 21 Aars Alderen. Ministerne vælges paa Tid og efter Forholdstalsværdimåden blandt Vælgere i de politiske Partier. Vælgerens Ret til at tilbagekalde deres Rigsdagsmand i den valgte Periode indføres tilligemed Folkeafstemningsprincipper om vigtige Love.

Rigsdagsmændene stemmer med det Antal Stemmer, hvormed de er valgt. Og øvrigt betragtes Mandatet som stemt paa Valg.

Folkeskolen gælder for alle Landets Børn. Alle private Børneskoler forbydes ved Lov, dog er det frit tilladt Forældrene at undervise deres Børn i Hjemmene. De bedst begavede Børn indtælles af Skolekommissionen uden Hensyn til Forældrenes Stand og Stilling, til gratis Uddannelse og vederlagsfrit Ophold ved Statens Lærerseminar. Al offentlig Uddannelse enkel- og billiggøres. Fag, som ikke kan komme den store Befolkning til gode, dettes af de højere Skolens Undervisningsplan som Samfundet uvedkommende.

Et Skoledistrikts Børnernes Ret til at antage og afskedige deres Børns Lærere indføres.

Alle ved offentlig Foranstaltning uddannede Mænd og Kvinder, Sagsførere, Læger, Ingeniører, Dyrlæger o. s. v. forbydes at praktisere privat. Det endes nærmere ved Lov, hvorledes de nuværende Sagsførere, Læger o. s. v. skal overgaa til at blive Statsembedsmænd, hvorved Befolkningen kan spare for Millionadgitter.

Af Hensyn til Almenvellets Interesser og de enkelte Menneskers nuværende Liv bibeholdes Religionen som Fag i Skolen. Uden Religion vilde Forbrydelsenes Antal stige ubetydeligt i Samfundet, og Lykkefølelsen vilde være betydeligt mindre hos Befolkningen end den er i Øjeblikket.

Kirkens Adskillelse fra Staten maa afvises i Øjeblikket, dermed gives der etbvert Kirkensamfund Individet og Forældre med umyndige Børn Ret til at få refundert af Statskassen de Beløb, de har bidraget igennem offentlige Skatter til de kirkelige Udgifter.

Alle Dagblade indskræves under Staten med Erstatning. Dagbladene indskræves til ca. 1/3 af det nuværende Antal. Folkeselige Redaktører vælges i Bladenes Op-

land. Frit Ordskifte i Dagbladene indføres ved Lov tilligemed Litetaturraad.

Arbejdsløshedsloven afskaffes. Retten til Arbejde garanteres mod Betaling efter Værdiansættelsen. Hjemmelige Prisaftaler forbydes saavel Arbejdsgivere som Arbejdere. Alle Stripper og Lock-onner ved Samfundsvirksomheder, som Jernbaner, Post- og Telegrafvæsen o. s. v. forbydes.

Alle Stovvirksomheder, som udbytter Befolkningen ved Hjælp af Kinge, Kapital o. s. v., overtages af Samfundet, og de arbejdsløse Arbejdskraft anvendes der med Betaling efter Værdiansættelsen. Alle Stovvirksomheder skal hvile i sig selv.

Indførelse af et nyt Pengesystem med Jord og Grundværdier som bærende Grundlag og med 2 pCt. som højeste Rentefod indenfor Landets Grænser. Det nuværende Pengesystem bibeholdes overfor Udlændet, indtil vor nuværende Gæld er afviklet, og det nye Pengesystem er anerkendt der som det bedste i Verden.

Staten indløser alle Aktier, som den ønsker at overtage til Dagskurs, til en Skæringsdag, som fastsættes ved Lov til nogle Aar i Forvejen, for at disse ikke skal jøbbes op i mangelsløse Højer.

Alle Hypotek- og Kreditforeninger ophæves som stridende imod det borgerlige Samfunds Interesser. Samfundsbanken indføres alle deres Obligationer til Købekurs, og det overskydende Beløb kan sættes Laantagene direkte til Gode som en Sags Bonus for lidt Tab ved Laanenes Stillelse. Samfundsbanken bevilger de nødvendige Pengemidler, som der er Brug for som Laan som første og eneste Prioritet til Kurs 100 til Ejere af Jord, Huse, Fabrikker o. s. v., som aldrig fuldt ud kan indbetales til Banken, men kun til en passende Størrelse, men vedblivende skal følge Grundværdierne, som Solen følger Jorden.

Køb og Salg af Grundejendomme kan vedblivende finde Sted som hidtil, men med den Fuskkel, at Køberne løn hælter med sine Konsumisters Hæderlighed og sin egen Person for det Beløb, som Købesummen overstiger 1. Prioritet, som ikke er betalt Sælgerne ved Overdragelsen af de købte Værdier.

Alle Banker og Pengeinstitutioner indskræves under Samfundsbanken, men fortsættes under dets Ledelse som Filialer af den, og Overskudet af dens Pengevirksomhed indgaaer i Statskassen som almindelig Indtægt, som maa ske

kan blive 240—300 Millioner Kr. årlig.

Indtil foranstående kan virkeliggøres i Samfundet, fastsættes ved Lov den højeste tilladte Udlånsrente og en lav Grænse mellem Pengeinstitutternes Ind- og Udlånsrente. Banker og Sparekasser bliver derved ogsaa interesseret i en lav Rentefod tilligemed den overvejende Del af Befolkningen.

Alle Monopoler og samfundsskabte Værdier indskræves i Statskassen.

Retten til Fædrelandets Jord anerkendes, og Arbejdet for at virkeliggøre det maa i første Række komme Byarbejderbefolkningen til Gode i Form af rigelig Jord til Byggegrunde, Haver o. s. v., til en Pris, der ligger tæt i Nærheden af Jordens Værdi som Landbrugsjord og paa gode Pengevilkår. Den nødvendige Jord stilles til Ræddighed til Udstykning og Oprettelse af store Humandebus, rigelig til en Families Arbejdskraft og Underhold og i et Antal, som Tiden og Udviklingen nødvendiggør, og i Overensstemmelse med det største Væls Interesser.

Grundværdiskat indføres med lige Skat paa lige Jord i Fuchindelse med en Formue, og Indkomstskat med stigende Skala. Af Finans- og Beskyttelsesmidler, alle offentlige Skatte og Afgifter, som ikke kan begrænses i det almene Væls Interesser, afskaffes. Ekstra Skat paa Ikke-Fossgore udenfor Landbruget indføres til Afhjælpning af Arbejdsløsheden og Begrænsning.

Forbudsspottemålet løses ved almindelig Folketælling, og indtil det bliver gennemført, vanskelliggøres Produktion og Salg af Spiritus som Nydelsesmiddel ved alle lovlige Midler.

Afrosningen gennemføres i Forholdet overfor Udlændet, hvor vi ikke kan værne, men kun konstatere vor Neutralitet. Af Hensyn til Landets indre Ro og Sikkerhed beholdes en mindre Militærstyrke, som udtages ved almindelig Lodtrækning og som lønnes ordentlig af Staten.

Al Pensionsvæsen afskaffes efterhaanden og Aldersrentesystemet udstrækkes til at gælde alle, uden Hensyn til Stod, Stilling og Formue.

Rigsdagsmændenes Antal indskræves meget betydeligt. Distrikterne nedsættes til 2400 Kr. efter Værdiansættelsen særlig og fri Rejse. De forskellige Lønningstal maa kun fastsættes som Forholdstal og vil være at regulere efter Omkostningsniveauet. Ingen Minister eller Lovgiver kan have Dinter af mere end et offentligt Hverv, de at Indløses af.

For at lette Skattestrykket og afvikle den offentlige Gæld, fastsættes ved Lov den højeste Løn

til 6000 Kroner, som nogen Enkeltperson kan erholde i Stats, Amts og Kommunes Tjeneste og 1000 Kr. som højste Løn i private Virksomheder, som han ikke er Indehaver af.

Streng Sparsonmelighed i Administrationen indføres.

Alle Stipendier og Understøttelser af en hvilken som helst Art, der ikke kan begrænses i det almene Væls Interesser, ophæves.

Alle Forretningeder, der knytter sig til Stand, Stilling og Formue, afskaffes.

6 Timers Arbejdsdag indføres i Vinterhalvåret i Fabrikker med Døgndrift.

Grundløn indføres med lige Andel i Udbyttet for Funktionærerne i Samfundsvirksomhederne efter at en almindelig Nedsættelse har fundet Sted, særlig i de højere lønnede Embedsklasser.

Bedriftsrådssystemet indføres i Stofabrikvirksomhederne med Andel i Udbytte og Underud.

Der fastsættes ved Lov en lav Forhandlingsværdi paa den store Befolkningens allervigtigste Livsforbrødsstoffer som Rugbrød, Melk, Kartoffel, Smør o. s. v.

Ingen Virksomhed maa give Tilbud til Direktør, Funktionær eller Arbejder. Pensionskasser, Statens Omsorg for gamle, fattige, syge og Invalidere omreguleres saaledes, at Menneskenes og Samfundets Interesser værntages paa samme Tid. Forsorgstillig til de levende Indtægter baade i By og paa Landet uden Hensyn til Stand og Stilling.

En Embedsmænd maa ikke have mere end et Embede og oppebære Løn af. Af al anden Virksomhed maa han ikke have Nettoindtægt ved. Alle Monopoler og samfundsskabte Værdier indskræves i Statskassen.

Retsplejen, som vækner det enkelte Menneskes Rettigheder ved Domstolene, styrkes og udvikles. Hjemmet er Kvindens naturlige Virkefelt. Af Hensyn til den opvoksende Slægt og for at modvirke Arbejdsløsheden forbydes paa Fabrik, Kontor osv, naar Manden har Arbejde til tilfredsiggørende Betaling.

Underlegede Bestyrelse for Samfundspartiet, der kan supplere sig selv til et passende Antal, lever at virke for Gennemførelse af Foranstaaendes Program og udfører alle danske Mænd og Kvinder til at gøre det samme, da det viser den rigtige nationale Gennemgængs Vej — den, som vort fælles Fædreland trænger saa hørdt til at trænde.

Humand Peter Mogensen, Ustrup Mark pr. Ustrup, Formand. Gdr. Søren Smid, Sdr. Vinge pr. Ustrup, Kasserer.

N. Lauritsen, Virklund pr. Silkeborg.

Hans Majestæt Kongens vise Raad maa følges.

For mange Aar siden sagde en Mand til mig, at han havde talt med to Gaardmandsmænd, som var svært følelsesdygtige og krigsbyggjære. Han stillede de følgende Spørgsmaal. Dersom der nu kom en indkaldelsesordre om, at I skal møde ved jeres Afdelinger, som skulde i Krig, og saa der byg paa denne Mobiliseringsbefaling var skrevet, at dersom de helst vilde være fri for at deltage i den, maatte de godt være fritaget derfor, hvad de saa vilde gøre?

De svarede begge som en, at de saa vilde blive hjemme.

Som disse Mænd er der i Dag tusinde danske Mænd og Kvinder, der taler store Ord om Fædrelandskærlighed, Kongetrokab og Afsiag, og hvad dertil hører, men deres Handlinger svarer ikke dertil, men er lige modsat deres Ord. Hans Majestæt Kongens vise Ord den 9. April om at vise korrekt og loyal Oprædsen, synes mange at have fuldstændig glemt. Sdr. Fel-

ding Sagen taler et alvorligt Sprøng om, hvor det bæver ber, og hvor lidt man tager Hensyn til Kongens Hensigt. Man vil fore Politik paa egen Haand og med de samme Midler, hvormed vore Fædre bekæmpede Hænderen for Aarhundreder tilbage, laangere er man endnu ikke naaret i politisk Kultur. Om man derved er med til at svække Danmarks Stilling som Stat under Besættelsen, skønnes ikke en Tanke, det er et underordnet Spørgsmaal i denne Forbindelse. Der er god Grund til at kalde de Folk til Orden, paa hvilken Front de end staar, saaledes som Kampen tilspidser sig, da de ingen som helst Ret har til at spille mod Danmarks Selvstændighed som Indsats i Kampen, da vort Fædreland dog ikke er deres Aker.

Faa et nationalt og demokratisk Standpunkt maa Voldshandlinger fordømmes, fra hvilken Front man anvender de saa

og brutale Midler. Da Haderslev-optøjerne fandt Sted i Slutningen af 1940 af Nazisterne, kritiserede jeg disse i de skarpeste Udtryk, og det var med Ret, at Samlingsrørgingens Dagpresse fulgte i det samme Spor. Men naar de samme Partiers Vælgere gør sig skyldige i de samme Optøjer overfor vort Land og Samfund, som Nazisterne gjorde i 1940, saa maa jeg fordomme disse som stridende mod Danmarks sande Interesser og uverdige og unationale. Den samme unationale Handling maa bedømmes efter den samme Maalestok, hvortil den er National-socialist eller Socialdemokrat og Venstremænd, der gør sig skyldige i den. Der skal ikke gøres Forskel paa Kong Salomon og Jørgen Hattestamer. „Menigmands Ven“ taler vort Fædrelands sande Sag, halter ikke paa et Ben, ligesom Vinden blæser til. Ligtens Samlingsrørgingens Dagblade Dag efter Dag i de skarpeste Udtryk fordømte Haderslev-

mændenes Optøjer i sin Tid, saa tier disse Blade saa godt som alle nu. Mange nævnedes vist ikke Sdr. Falding Overfaldet i Februar i Aar med et Ord, endskønt Optøjerne der var mere saa og brutale, end Tilfældet var i Haderslev. Det er et fuldgyldigt Vidnesbyrd om, at disse Blade mangler meget i at være 100 pct. nationale i deres Virksomhed. Man tjener ikke vort Land og Folk nok ved saaledes at bære Kappen paa begge Skuldre for at tælle deres Vælgere og Abonnenter. Der er mange Coeffits Ulfelder til i dette Land, som for Fordel og Behagligheds Skyld svigter Nationen i dens Skæbnetime. Kongens vise Ord den 9. April 1940 taler endnu med den samme Kraft og Sandhed som den sørgelige Dag. Maatte dog flere og flere danske Mænd og Kvinder slutte op om Kongens Føretak og følge hans vise Befalinger, som er Ro og Orden. Derved tjener vi Danmarks Sag som Nation bedst. N. L.

En Realitet...

I en Diskussion om, hvorvidt Renten er til Gavn for Menneskene i Almindelighed, hørte jeg en Gang en Mand udtale, at den dog maatte være til Gavn for alle dem, der har Penge staaende i Sparekasser eller andre Pengeinstitutter, da det dog er en Realitet, at man fra disse faar Renter af sine Penge.

Det er rigtig nok, at Folk faar Renter af de Penge, som de har staaende i Banker eller Sparekasser, men da hverken Papirpenge eller Metalpenge kan yngle, kan der være Grund til at tænke lidt over, hvor Renter kommer fra.

For at skaffe Indlaanernes Renter maa Pengeinstitutterne jo laane Pengene ud til Folk, der driver Erhvervsvirksomheder af forskellig Art, og da disse ikke kan skaffe Renterne paa anden Maade end gennem Forbøjelse af Værdier Pris, og da Udlaansrenten altid er højere end Indlaansrenten, bliver Resultatet altsaa, at de Moneter, der har sat Penge paa Rente til 3 & 4 pct., maa i Væ-

rdierne betale de 5 & 6 pct., som deres Købmand, Bager o. s. v. skal betale i Renter af deres Laan.

Den indirekte Rente over en utrolig Indbyrdselse paa Varepriserne, for baade Fabrikbygninger og Maskiner skal jo forrentes, og disse Renter maa vi Forbrugere betale gennem Værdierne Pris, og da der som Regel ogsaa løber Fraagt paa Værdier, og da baade Jernbaner og Fragtmænd skal skaffe Renter, maa disse ogsaa lægges paa Varepriserne, da de ikke kan skaffes paa anden Maade.

Der er mange Arbejdere i Byerne, som tror, at Rentespørgsmaalet ikke kommer dem ved, men dette er noget forkert, for en stor Del af Huslejen er jo indirekte Renter, og Byboerne maa ogsaa i Værdierne betale Husleje, altsaa indirekte Renter, til de Butikker, som de handler i, da Indehaverne af disse ikke kan skaffe Huslejen paa anden Maade.

Og for Landbrugernes Vedkom-

Begynd din Underretningsskema, der giver Resultater! — Studer ved INFORM

Verden venter --

...at du bliver udstrebet af den dygtige og samvittige. Man kan gøre sin skæbne sig selv. Du kan blive en af dem, der er i Bedstefader af de "Vandløber" og "Måler", som skal leveres.

Indlign sig selv med: OVI de i Verden frem, som hals, i Dag holder det "VIR" De i Verden frem som I, har og store Lære -- Kun skaber i Forbindelse med Pind og Udenkomst med et, hvad der kræver for at komme frem og for at man ikke bliver Malt.

GRATIS!

Send mig dette Underretningsskema gratis og uden Forpligtelse. — Foto vedlagt.

Navn: _____

Adresse: _____

Korrespondentskolen

Informos — Uldum

KORRESPONDENTSKOLEN

INFORMOS — ULDUM

ADRESSE: _____

TELEFON: _____

Blanke Daaben

Fortalt Roman af N. Lauritzen

„Var nu forsigtig; der er jo en Snes klogte Åg i Bunden og et Sigtbroel og Sinar, Kud og Pølse!“

„Jamen Mør, vi har jo fuld Forplejning, hvortor skal jeg saa have de Fodevarer med?“

„Det er jo ikke sikkert, at du har nok; saa er det jo ingen Skade til, at du har lidt Mad til Høvel.“

Faderen var imidlertid traadt rejsekødet ind i Stuen, uden at de havde mærket hans Komme, og havde saaledes hørt de sidste Ord; han traadte et Par Skridt frem og stod nu ved Siden af sin Hustru, lagde sin Haand blødt paa hendes Skulder, idet han sagde:

„Det er ikke rigtigt med disse Madvarer!“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi Soklaterne skal have fuld Forplejning af Staten, og fordi det ikke nogensinde skal siges med Sandhed om mig, at mine Sønner ikke i Haven kunde nøjes med den Kost, som jeg selv har været med til at stille Forslag om, og som jeg har stannet for i Rigsdagen!“

„Fader har Ret!“ kom Sønnens Svær hurtigt og klart.

„Tak, min Sun, fordi du har det samme Syn paa, hvad der er Ret og Uret, som jeg har!“

„Da tænkte jeg ikke paa, der var noget forkert i, at han fik nogle Fodevarer med; jeg gjorde det i den bedste Mening!“

„Det ved jeg godt, at du gjorde, og det er heller ikke for at bebrejde dig noget i den Retning, at jeg siger det.“

Han vendte sine Øjne mod hans; hun læste deri kun Kærlighed og Trofasthed; hun trykkede hans Haand blødt til Tak derfor; saa bøjede hun igen sine Knæ mod Gulvet; værdigt lagde hun Løjet saa meget til Side, at hun kunde faa Fodevarerne frem fra Kuffertens Bund, lidt efter bragte hun dem med egen Haand paa Plads i Spisekammeret, hvor alt vidnede om Orden og Propæritet.

Et højt Piskeknald hørtes overalt i Gaarden, og et Kæretøj svingede hurtigt frem foran Forstuedøren, hvor det gjorde Høllid, medens Kusklen med stærkt strammede Tommer forhændrede de flygtige Heste i at sætte Vognen i Gang paany, medens de uafbrudt stampede med deres jernbeskuede Forben i den hårde Stenbro og uden Ophør svingede Hovederne frem og til Siden, saa meget som det var dem muligt medens Kusklen Charles utaalmodigt ventede paa, at Broderen og Faderen skulde stige til Vogns, saa de kunde naa Stationen i rette Tid.

Endelig kom William til Øjne sat endnu duggede i den for at tage Afsked med Staldøren, for atter straks sætte sin Fod paa Vognens paa det bagreste Sæde.

Hans Blik gled uvilkaar Fiskekammerets Vindue, og han trak venstre Handske glemt at svare paa et Sg gjorde ham.

I Stadsstuen stod endnu et par Værn mod den li truede i Stedet for de berit

Han havde lagt sin Arm sin flade Haand ned over stille, medens han med d Haand i sin.

„Den Gang, vi blive g ikke paa, at jeg saadan sku skulde være dine det maa!“

„Det gør ikke noget; du væres i Rigsdagen, og for B her paa mig i dine ledige i Hjem, naar du er borte; d nok.“

Ønsker da aldrig, at jeg dagvirkssomhed og blive h

mende et Resultat af Andelsbevægelsen for en stor Del blevet, at denne har sat dem i Stand til at kunne forrette saa meget større Summer paa deres Ejendomme, saa en meget stor Del af den Nærindbygd, de ved Hjelpe af Andelsbevægelsen har faaet, gaar altsaa i Kapitalisternes Lemmer i Stedet

for at komme de Mennesker til Gode, der frembringer Produktionen.

Det er altsaa en Realitet, at Renten kun er til Gavn for de faa Mennesker her i Landet, som har noget større Formue, og til Skade for alle de andre.

Arvid Rasmussen,
Vestens Skov.

„Menigmands Ven“

Det nationale Blad med de nye Ideer. Organ for Samfundspartiet.

Kan bestilles hos Postvæsenet for April Kvartal for Kr. 1,00. Bladet kan købes i Enkeltstykke i Silkeborg Rastehilstations Kiosk. — Ansvarshavende Redaktør »Blanke Varnæs« Forfatter, N. Lauritsen, Virklund pr. Silkeborg. Medredaktør Forstander Nielsen, »Informas«, Uldum.

Partiet vil i April Maaned afholde et maaske to offentligte Møder i Silkeborg med to i vide Kredse kendte Mænd som Hovedtalere.

Foranstaaende Annonce har Redaktør Svend Sørensen, Silkeborg Avis, meget Opagelse i sit Blad, hvilket viser, hvor langt der er gaaet, inden Ytringsfriheden er lige for alle. Man søger med alle Magtmidler at holde alle nye Ideen inde, der kan gænsige det danske Folk fra den Forældelsestid, hvori det befinder sig i Dag. Redaktør Sørensen vil ikke anerkende, at et Mand der kan give et politisk Bidrag og som kan støtte vort Folk, har Krav paa at blive hørt offentlig og ikke skal befinde sig i den samme Stilling som vore Forældre, før vi fik Grundloven af 1849. Redaktør Sørensen betragter nærmest om Stilling og at det er hans Pligt at varetage Partiets Interesser fremfor Samfundets, trods alle de fagre Ord om Folketsret og Samfundssind, men altsaa skulde det jo ikke være i et demokratisk Samfund. Redaktør Svend Sørensen, har saavidt jeg ved ikke forsvaret en eneste Ide af betydning Verdi for Danmark, eller skrevet en eneste Artikel i Silkeborg Avis eller i noget andet Blad, der vil blive mindet med Glæde af hans Læsekreds Børnebørn. Saa har jeg dog skrevet noget i de Næste, jeg

har udgivet af »Menigmands Vens« der er Artikler, der vil tale med den samme Kraft om 100 Aar som i Dag. Men hvor mange gode Tanker og Ideer har han ikke været med til at udsætte i de mange Artikler, jeg har indsendt til ham mellem Aar og Dag, ved at nægde disse optages i Silkeborg Avis, der er intet Udtryk, at vort Folk er blevet fattig paa saa mange Områder naar det der skulde gøre det rigt bliver undertrykt.

Redaktør Svend Sørensen fortaar ikke Genløs Skaberkraft og dens Pligter overfor sin Samtid, derfor har han maaske været Danmark en Gode, ja meget dyr Men fordi han ikke kan skelne mellem Aand og Kod i den ansvarfulde Virksomhed kan han som Redaktør, naar Redaktør Sørensen og andre Mænd bruger Magtmidler for at forhindre »Menigmands Vens« i at vinde Indpaa i de Tæsnede Hjørn, for saa har de ikke lært nok af Verdenshistorien alers maatte de vide, at Diktatorer har haft den modstands Værgning af det ønskelige. Ingen Mennekehaand kan i Længden stande op naturligt Udvikling, naar Tiden er inde dømt. Med disse Ord nedlægger jeg Indsigelse imod, at Re-

daktør Sørensen nægter at optage min beskaffet Annonce, og han vil ikke offentlig være i Stand til at modkæmpe denne min motivende Protest.

Pengene.

Det, der interesserer Folk mest, er at komme i Besiddelse af en mange Penges sum endelig, derfor vil det Afsted af Samfundspartiets Program, der giver den store Befølgning Anledning til at kunne tjene 700 Millioner Kr. omgik eller mere, blive læst og drøftet Mænd og Mænd imellem mere end noget andet Punkt i Programmet, fordi det selvfølgelig løser et Spørgsmål af store økonomisk Betydning, som de fleste Hoveder fangeres har fra sin egen Hjerne med i Aaret inden at komme til noget Resultat.

Især mener noget af sin Formue ved de nye Programets Indførelse; det er kun Renten af den private Kapital, der bliver konfiskeret til Fødsel for Staten, det er det hele. — Ellers kan den enkelte Mand Hædelser fange om trent som hield. For at Folk en direkte Løstelse i ca. Halvdelen eller mere i deres Renten og Hædelser og dermed lavere Værdier i Renterne osv., og saa bliver der en Part tiloven, omkring 200—300 Millioner Kr. omgik, som kan tjene i Rentens som Indtægt, hvilket kan medføre en tilsvarende Nedsættelse i andre Skatter og Ujæfnt.

Som Overgangstil kan jeg tænke mig en 10-årig Periode, hvor private Folk kan optage en Rente ved at indskyde deres Penges i Samfundsbanken, hvorefter ingen Bæltetand kan sætte mere end 10.000 Kr. paa Rente til 10 pCt. Med den, der har 15.000 Kr. i Bank kan få 1 pCt., og stillet med en lignende maaske holdt Eksempl. af 10.000 Kr. nr. derover er det den samme Indtægt som Samfundsbanken tager som Udværgning mellem 5 og 2 pCt. — Dermed vilde de om 50 Aar i Overgangsperioden optage ca. alle økonomisk Gælden i dette Tidens, men dermed skulde det ogsaa være det med at Privatpersoner kan få Renten af deres Penges.

Man kan ogsaa ændre Samfundsbankens Overførsel paa en anden Maade ved at overføre disse til Staten. Saa har man med, at Renten i et Aar har indtægt 100 Millioner Kr. i Overførsel, og Danmark har 4 Millioner Indbyggere, og man saa dette dato store Blad i sin store Aand til at alle, saa kunde enhver

Person i Landet fra 75 Kr., en Familie med 4 Børn 450 Kr. omgik.

Det vilde være som en Slags Bonus — ligesom Blandet fra Overførsel for Især Medl. af Andelsbevægelse, naar Andelsbevægelse bliver gjort op. Overensstemmelse Blad vil være en større Hjelpe til Husmanden og Arbejderen end til Proprietæren med det samme Antal Børn.

Den store Befølgning behøver ikke at mangler Penges sum læst, blot der bliver gænsindet et rigtig Program. — Samfundspartiets Valider har været med til at kluge, naar de bliver færdige, de har kun den Lem, de har fortaget.

Er det for tidligt, at samfundspartiet var Danmarks eneste politiske Parti og »Menigmands Vens« det indflyttede Repræsentation — ser det derfor ved at tage Afskrift — det betyder sig.

N. L.

Polinsk Møde i Silkeborg

Senest den 18. April vil Samfundspartiet afholde et offentlig politisk Møde i Silkeborg med fri Diskussion med de i vide Kredse kendte Mænd, Cdr. Svend Smal, Sdr. Ving og Statsmandsmand-Forskeren Formand William Villumsen, Sdr. Ving og Hovedtaler.

Til næste Nummer af »Menigmands Vens« vil Mødet blive bekendtgjort.

Der skal afholdes flere Protestmøder i Jylland, for Eksempel at Møde i Viborg den 11. April af Statsmandsmandsformningen indad Udslykningen 6/10 store Rantekrav.

Eftertryk af »Menigmands Vens« Artikler er kun tilladt med tydelig Kildereference, men for Bladet, der er startet siden 1. Oktober 1841 er eftertryk af alle »Menigmands Vens« Artikler forbudt, fordi jeg ikke vil give nye Bladets Chance for at støtte paa mit Arbejde, for »Menigmands Vens« kan give mig en betydelig Lem som Redaktør og som sænket kan være Tjener for Partiet og Samfundet.

N. L.

Reklame.

»Blade« Værdier ulken 5 Aar har den første Forordning. Det nye af Statistikkens foregår paa Folkestilling, Skolestatistik, Landstatistik, ved de gamle Grænser, Skolestatistik og den gamle Aand, Lovde ind for dem. Statistikkens Villiam og Charles var beholdt 21 og 17 Aar, Danmarks Aand og Mary var 23 og 19 Aar, indtil den Forordning kom, som var at Aar alle de Charles, Villiam og Rose blev beholdt, Altsaa for den nyere ind som Sælder til Indførelsen.

lyrne paa Trappen; hans han gik hurtig over Gaas- ed Forkæfning, som stod i efter at vende tilbage og i Trindbrødt og tage Plads

ligt søgende hen mod saa tankeløs var han, at paa den høje Haand og pangsmaal, som Hovederen

i Forældrene som et sil- onhed, det nu snart vilde dragende.

en hendes Skulder og hendes Kind — ganske en anden holdt hendes

afte, tænke jeg rigtig nok alde rejse fra dig, saa du e af den lange Vinter.

i kan jo ikke godt und- lænne ved jeg, at du tæn- limes og længes efter dit let er mig mere end Lem

r vilde opgive min Rigs- jønnen hos dig?

„Ikke hvis du derved svigter din Pligt overfor Fædrelandet!“

„Tak for da Ord!“
Han bøjede hendes Hoved ind til sit Bryst, uden at hun gjorde Modstand og med den Haand, hun havde fri, famlede hun fæstløst ved hans Urkænde. Saa vendte hun sit Ansigt mod hans og smilede af Lykke og Glæde; han bøjede sit Hoved let og trykkede ømt og kærligt et Kys paa hendes Læber til Altsked.

„Farevel, Astrid! — Farevel, farvell!“
Da han i Døren vendte sig om, nikkede og smilede hun til ham saa varmt, at han ikke modstod Følelsen, men gik tilbage og tog hende endnu en gang i Favnen, inden han forlod sit Hjem for at rejse til København.

Da Hærens i stærkt Trav svingede ud paa Hovedlandsvæjen, vendte Villiam sig om, uskyldig nok til udførte Gaarden at se en Kvindekikkende vinke med et hvidt Lemmetørkle i Luften; der gik en Strom af Lykkefølelse gennem ham derved.

Det var hendes Afslørdtheden til ham; men saaledes var jo ogsaa Aftalen imellem dem.

Morgenstunden mod og vest fra bragte talrige rejsende ind til Fredericia. Den overvejende Del var de indkaldte Rekrutter med deres Familier. Ved Middagstid prægede disse unge Landboere for en stor Del Bryns Gadeliv.

Hemmod Klokken Jølv et om Eftermiddagen be-

gynkede Strømmen at gaa imod Eskervehuset, ved hvis Port der var postet en uabelbevaaret menig af det gamle Mandskab for at passe, at ingen uvedkommende fik Adgang.

Lidt efter lidt fyldtes Pladsen foran Eskervehuset med unge Karle, som idlygsvis samtalede saa ivrigt, som om de havde kendt hinanden i mange Aar, mens Sandheden var, at de mødtes her for første Gang.

Næppe var Klokken et, før de Befalingsmænd var fuldtalige til Stede, som havde faaet Ordre til at møde til Tjeneste. Lidt efter begyndte det unge Mandskab at aflevere deres indkaldelsesordre, hvorpaa der blandt andet stod deres fulde Navn og Stilling, og at velkommende skulde møde til Tjeneste ved 72. Batallions 4. Kompagni 12. April Kl. 1 Elm.

Efterhaanden som Befalingsmændene fik Korporalskabene nogenlunde samlet, gik det i Gaasgang til Vaabenkammeret, hvor en halvgenet Befalingsmand med et høstet Udseende og med alle andet end venlige Ord udtalte, hvor enkelt Rekrat Fyldte, Benklæder og Hue uden synderlig at bryde sig om, hvorvidt det passede eller ikke.

En ryk Grossererson fik en Frakke, som maagtede et lille Kvært i at kunne knappes, medens en Skrad- dersvend af gæstret Udseende havde faaet en Frakke, som næsten kunde saa halvanden Gang omkring ham.

(Fortsættelse)

Danmark fri for Arbejdsløse.

(Fortsat fra Nr. 4)

Statens Indgreb i Produktionen.

Tvætnæringen mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne vil altid vedvare; snart er den ene Part ovenpå, snart den anden, lige som Konjunktursene er til; men Rebsen kan ogsaa blive spændt for høardt, saa at begge Parters Kræfter svækkes i Kampen, og saa maa Samfundet betale, i Øjeblikket i Form af Arbejdslededsundersøttelse til Arbejderne og i formidlet Skattevæne hos Arbejdsgiverne. Og saa maa Samfundet som en tavns Tibuker til Skuespillet, ligesom en anden Per Tot med Hændene i Bukse-lommerne og ser til og maa udrede den indenlandske Krigs Byrder i Form af større Skatter. Her maa en Kærandsning til, Staten maa være den fæste Haand, der styrer Produktionens Skib i Havn, naar Arbejderne og Arbejdsgiverne svigter Samfundets Ret, Almenvellets Interesse, naar der er Nød paa Færde, naar Samfundskibet, hvorpaa vi alle har Plads, stoder haardt mod Løstarriffens stenhænde Klipper, Uvejret rasar, og Bølgerne paa Samfundets Hjørn af lvide af Skum. Saa maa Arbejderne og Arbejdsgiverne pynte Interesser vige øjeblikkelig, og Statens Haand gribe om Røret paa Kommandobroen ved at overtage Fabrikkerne af Arbejdsgiverne mod Erstatning, og lide Arbejdet udføre af de arbejdsløse efter Værdimaaleren, Regulatoren paa Produktionens Ur. Det skulde

nok være den Samfundsløse, der vilde holde Hjulene i Gang i noget sænt ved at betæne Arbejdsgiverne et Indtægt af Produktionen og Arbejderne Løn efter Englorensingens Forsikring. Hvor der nu er kamp mellem Mestre og Svende, Fabrikanten og Arbejdsmand, vilde man forhandle sig til Kette og ryge Fæsboksen for at komme under Saatlundets dobbelte Geværild, som kun vilde bringe økonomiske Tab for begge Parter.

Der er noget uretfærdigt i, at Sæsonarbejdere i 8 Maanedre tjener cirka 1000 Kr. mere end Landbrugere, Smalhandlere og Haandværkere o. s. v. med maaske dobbelt saa mange Arbejdstimer i hele Aaret, at de lavest-lønnede Folk igennem deres Bedrag i Form af Skat skal være med til at understøtte de Mennesker, blot fordi disse staar i en Engforening med en Arbejdslededs-kasse med økonomisk Støtte af Staten.

Samfundet skal staa Arbejdsgiverne og Arbejderne lige nær og fjære som sandanne, den skal holde sig paa neutral Grund, ikke stille sig paa Arbejdernes Side, blot fordi de tilhører denne Stand, naar de faar deres Ret, saa maa det være nok, de skal ingen Forrettigheder have paa Arbejdsgiverens Bekostning eller omvendt. Det er den lige Vej brolagt med Samfundsmen, her smører Hjulene under Produktionens Vogne let med de tunge Lars, som nu sidder i Mulderet eller snejler sig laagsomt og brydsomt afsted. (Fortsættes)

Invaliderne og Samfundet.

Enhver Mand og Kvinde, som har sit Helbred i Behold og ikke behøver at søge Invaliderente, maa være glad og tilfreds derved. Mange, mange har halet en fattig og glædeløs Ungdom og Alderdom, fordi de har været Invalider fra Barndommen af. Samfundet har søgt at raade Bod herpaa ved at tilstaa disse Mennesker en Invaliderente. Men under de Vilkaar, det er sket paa, har det ikke altid været tilfredsstillende, hverken for Invaliden eller Samfundet, fordi Reglerne, hvorefter Understøttelse ydedes, har været alt for ugunstige for den Mand eller Kvinde, der har 100 pCts Invaliditet, i Forhold til de Mennesker, som har været til Understøttelse flere Gange for at optaa Invaliderente, og kun opnaar den ved at simlere overfor Lægen, som dog ikke er alvidende og kan se, om et Menneske har mistet Halvdelen af sin Arbejdsverme eller 2/3 af den. Resultatet er blevet, at mange Invalider har faaet for meget og andre for lidt i Invaliderente. Det er for lidt med 1 eller 2 Sæts for Invaliderente, naar Virkeligheden er den, at Invalideren gaar lige

fra 1 Grad til 100 pCt. Derfor maa Invaliderenten fastsættes til en bestemt Sum til de forskellige Afslut af Invaliditeten. Det er saa ligetil og rigtig indlysende, at alle, som har deres sunde Forstand i Behold, kan forstaa det. Der er mange Mand og Kvinder, der i Dag faar Invaliderente, som er nogenlunde arbejdsdygtige, medens andre Mennesker, hvis Arbejdsverme er langt ringere, er udelukket fra at faa Invaliderente. Denne Uretfærdighed maa ophæves. Det er en haardhændet Fremgangsmaade over for de Folk, det gaar ud over. Denne Uret maa opbæres, saa vidt menneskelig Magt er i Stand dertil. Der sker ved at indføre forskellige Sæts i Invaliderloven, for Eksempel 8 saaledes:

Fra 10 til 30 pCt. Inv. 25 Kr. mull.
30 - 40 - - - 50 - - -
40 - 50 - - - 75 - - -
50 - 60 - - - 95 - - -
60 - 70 - - - 110 - - -
70 - 80 - - - 125 - - -
80 - 90 - - - 150 - - -
90 - 100 - - - 200 - - -

Vi kan vist alle være enige om, at der er sæntig hærsk for de Invalider, der Dag ud og Dag ind

Aar efter Aar, skal ligge i Seegen og bæres derfra og der igen en Gang daglig. En glædeløs Tilværelse, som nogen ønsker sig, som kan blive fri derfor — og saa samtidig at skulle lade sine Tanker formerke af økonomiske Sorger — hvordan han eller hun skal faa sin Invaliderente, 70—80 Kr. eller lidt mere maanedlig, til at slaa til, til Hæseje, Ildbrændsel, Fødemidler og andre nødvendige Livsfødselsheder af forskellig Art. Men der er ret mange, som er normalt tænksomme Mennesker, der vilde misunde saadan en Stakkel, selv om han kunde optaa en Invaliderente af 200 Kr. maanedlig af Samfundet. Det er dog ikke her paa dette Telt, at det skal spinnes og spores af de offentlige Midler.

Det er indlysende, at naar Invaliderenten skal hæves til 200 Kr. mull. for de haardst modtagne Invalider, og et større Antal Mennesker vilde kunne faa Invaliderente, end Tilfældet er i Dag, saa vil der modgaa langt større Summer det end det nu er Tilfældet.

Førend jeg gaar videre, vil jeg tillade mig at henvende Opmærksomheden paa, at meget store Beløb, som i Dag udbetales til Invaliderne, kunde spares, hvis disse Invalider blev oplyst til at gøre Kontorarbejde paa de offentlige Kontorer og forstuvne blev antaget der. Mange Invalider har ikke Kræfter til at lære et Haandværk, som de fleste af disse er i Stand til med Haanden at føre en Pen henover et hvidt Papir paa et Kontor, og Invaliderens Livsindhold vilde være mere lykkelig, naar de selv kunde tjene til deres Udkomme, i Stedet for gratis at modtage det af Samfundets Haand.

Millionerne.

Det er en god Regel, naar man læserve dybtgående Reformen, som koster Penges, ta at give Anvisning paa disse, i Stedet for at læse Byrderne over paa den skattebetalende Befolkning. Jeg skal tillade mig at anvise en Del af Millionerne til Invaliderne, uden at de Folk, som de skal tages fra med nogen rimelig Grund kan klage over, at de er blevet uretfærdigt behandlet.

I 1940—41, i disse to Aar har Torve- og Brænkulproduktionen været meget stor. Ved alle Stationer, hvor der er opstillet en Brøvgæst, har den paagældende Forstander eller Stationsmester denne som sin private Forretning, undtagen i Byerne, som lgl. Vejer og Møller uden Vedetlag af Samfundet. I Kraft af, at han er den højeste Embedsmand ved den paagældende Station. Det har tidligere for Krigen været betragtet som en Slags Biforeningstil 61 hans Løn paa 7—8—5000 Kr. aarlig, men ved mange af Landets cirka 900 Stationer er det blevet Hovedforretningen med en ekstra Indtægt paa 10—15—20,000 Kr. eller mere aarlig ved Vejning af Brunkul, Torv, Kartofler, Halm o. s. v. Man har altsaa oprettet flere Dobbelt-

stillinger paa et Tidspunkt i Samfundets Liv, hvor man ofrer det ene Hundrede Millioner Kr. efter det andet for at skaffe Arbejde og sysselrette saa mange som muligt, som ellers vilde gaa ledige paa Torvet. Denne Tingens idiotiske Tilstand er ubohåbet, fra hvilket Synspunkt man end vil betragte den. Disse lgl. Vejer og Møllerbevillingen maa indføres af Samfundet, for at det selv kan frugtbyggere disse. Der ofres store Summer paa Vandføringsnetene i København og Aarhus for at oplære Invaliderne til Haandværkere, hvilket er rigtig. Der kunde beskæftiges maaske 7—8—400 Invalider som lgl. Vejer og Møller i Danmark ved Stationerne i By og paa Land uden nogen Udlandsfor, hvorefter de kunde tjene til deres eget Underhold og samtidig indtjene mange Millioner Kr. i Overkud til Dækning af de forøgede Udgifter, som en tidsvæsende Invaliderløsning af arbejdende Renter vilde koste Samfundet. Her gaar en af de lige Samfundsvæje, som Samfundspartiet vil brolægge uden at gaa nogen Enkeltperson for nær, som er i fuld Overensstemmelse med Partiets Program, naar det siges.

Statens Omsorg for gamle, fattige, syge og Invalider omreguleres, særlig af Menneskers og Samfundets Interesser varetages paa samme Tid.

Men det er for tidligt at faa begyndt. N. L.

Hvad kan jeg tjene?

Enhver Mand kan togetande regne ud hvor meget han kan tjene direkte naar Samfundspartiets Program om det nye Pengesystem bliver gennemført saa den højeste Udlånsrenten bliver 2%. Er Hundens aarlige Renter 700 Kr. vil han spare cirka de 400 Kr. Gældsrentens Renteudgift paa 1600 Kr. vil falde 61 langt over Halvdelen af den Beløb Naar Grundloven i Byen kan slippe med 2% Renter istedetfor 4½-5%, kan Haandværkeren slippe med 25 Kr. maanedlig indtægt for 50 Kr. Da Købmændens Bank ikke mere er saa dyr, kan han sælge sine Vaser med mindre Fortjeneste end det nu er Tilfældet og saaledes overat, det er let forstaaeligt.

Jeg skal i det første Nummer af »Menigmands Ven« i April Kvartal bringe en Artikel med Titlen »Landinspektør Kristiansen og hans Tilhængere«.

Menigmands Ven

Organ for Samfundspartiet
Udgiver og ansvarshavende Redaktør overfor Presseloven: xlfænke Væbøns Forfatter, N. Lauritsen, Virklund p. Silkeborg.
Medredaktør: A. Nielsen, »Informa«, Ulum.

Bladet kan bestilles hos Postvæsenet 1 Kr. for April Kvartal. Betalning kan betales til Postkonto 87042.
Tryk: Ekspresstrykkeriet, Havn.

Menigmands Ven

Danmarks mest nationale Blad med de nye Ideer

Organ for Samfundspartiet

Nr. 6 April 1942 Nr. 6

Landinspektør Kristiansen

og hans Tilhængere

I en Del af »Menigmands Ven« Nr. 2 og i Nr. 3 fandtes en Artikel med Overskriften »Landinspektør Kristiansen som Statsminister«, hvori jeg udfærdiger ham til et dømt og et politisk Parti for at gennemføre sine Ansøgninger af Lovgivningens Vej, da som han ikke kunde støttes sig til Samfundspartiet.

Det er forstaaeligt, at Landinspektøren var tavst overfor disse to Artikler, da der i disse ikke var gjort Rede for det nye Pengesystem, saaledes som jeg forklarer mig det gennemført. I »Menigmands Ven« Nr. 5 findes det nye Pengesystem i Samfundspartiets Program, og her findes det klarlagt simpelt og ligetil, hvorledes det kan gennemføres, stillet af en Artikel i samme Nummer under Titlen »Pengene«.

Landinspektør Kristiansen har lidt Nøderlag overfor Statsmagten Gæng efter Gæng, og med de begrænsede Midler der staa til hans Raadighed, er der ingen som helst Udset til i Kampen mod Kapitalen, at denne har noget nærværdigt at frygte af ham til Trods for hans store Agitationsarbejde i Befolkningen for sine Ansøgninger. Der skal skærpes Væbnet til, end han hidtil har benyttet, da som han vil opnå et tilfredsstillende Resultat, — det kommer man ikke uden om.

Der skal mere til at pløje, end at sige »Hvis«, og saaledes er det med Kapitalisternes Fæstninger, de læser sig ikke storme i et eneste Angreb, der til de alt for stærke. Hvorfor 2 pCt. Rente? Rente! Rente! er bedre, som en Abonnent skriver. Men Omkost og Virkelighed er ikke det samme — det har Landinspektøren jo erfareet i faldt Med, og det har vi alle.

Hvællet Fremskridt vilde det ikke være, dersom al Rente kun var 2 pCt., og disse indgik i Statskassen

og blev bragt til at udbringe de offentlige Udgifter, eller de saaledg blev uddelt i lige store Andele, ca. 60—75 Kr., til ethvert Barn og voksen Person i Kongeriget Danmark. De fleste af os vilde være rykket et betydeligt Stykke nærmere det jordiske Paradis, da som det var sket. — Og ved, at der blev en Omsættelse paa 10 Aar, inden Privatrenten blev afskaffet uden Erstatning, vilde man ogsaa, at mange af de smaa Kapitalister vilde stemme for dem, hvorved denne store Samfundreform kunde gennemføres langt hurtigere, end det ellers vilde være Tilfældet uden deres Støtte og Hjælp.

Ligesom der man pløjes Fure for Fure inden Ageren bliver vandt, saaledes maa Jorden i Mennekehjernerne forberedes i flittigt Arbejde til Privatrentens Afskaffelse, som ikke sker i en Hændelse fra Sol staa op i Øst, til den gaar ned i Vest.

Naar vi kom dertil, at Samfundspartiets Program var gennemført om det nye Pengesystem som skitseret, saa kunde vi lettere gennemføre Omvæltningerne som omstødt, da som vi til den Tid kunde se, at det var en store økonomisk Fordel for Befolkningen, særlig den mindre-bemidlede Del.

Det er et stort Bidrag til Privatrentens Afskaffelse paa et nyt Grundlag, som har lydt Landinspektør Kristiansen og hans Tilhængere, og som vil finde Støtte og Tilslutning langt, langt uden for disse Kredse.

Maa de Hr. Kristiansen være en Maad af at man staa Forman, at han ikke vil vise en hjælpende Haand tilbage, men hvide paa, at ingen af os har forpagtet al Verdens Visdom, naar at vi skal tjene vort Land med de Evner, der er givne os tilfødt.

N. L.

Edet jeg optager nedenstaaende Artikel af Hr. Joh. Nielsen, Hærskovhøj pr. Ballerup, der vil strække sig over flere Numre af Bladet, skal jeg udsæle, at der er lagt et meget stort Arbejde i dette Indlæg, som indeholder mange nye Tanker og Ideer, som fortjener at komme offentlig frem, men jeg gaar ikke ind for alle de Ansøgninger, som Hr.

Nielsen gør sig til Talsmand for, men derfor har han alligevel Ret til at komme offentlig til Orde, fordi han bringer positive Forslag, der kan støtte Nationen haardt i Nutiden og Fremtiden.

Andre Meninger end mine egne kan ogsaa fra Bladet i »Menigmands Ven« Spalte.

N. L.

Dansk Produktionsplan

Ofte hører man udsæle, at det er ligegyldigt, hvem der har Regeringsmagten, fordi ingen jo alligevel kan afskaffe Arbejdsledigheden paa en nogenlunde naturlig Maade, langt mindre gode det paa en Maade, der frembringer foretaget Produktion af Føde til Mennesker og Dyr. Det

er jo netop tilstrækkeligt af Mad, de titusinder af Befolkningen mangler, og det er derfor saaledg, at man først og fremmest tænker paa i Forbindelse med politiske Overvejelser. — En saa pessimistisk Optatelse maa selvfølgelig skabe en ligegyldig Indstilling overfor enhver

Person eller Parti, der paastaa at kunne ordne Tingene bedre end det nu skal. — Man har lovt skitserende Produktionsplan, skal derfor være et Forsøg paa at vise disse Modløse, at vi endaa har store Muligheder for hurtigt at skabe varigt Arbejde til alle og rigeligt med Lønsmidler til ikke blot de fleste, men til alle. Mange tror vel kaap saa meget som tidligere paa politiske Programmer, og vil man derfor bevare Stemmeretten var det maaske værd at overveje, om ikke man i Stedet gav Adgang til at stemme paa bestemte Planer, der ved opnaat Flertal skulde gennemføres, i Stedet for eller Sideordnet med politiske Programmer. Herved blev Rigsdagen i højst Grad bundet til at udføre, hvad Befolkningen ønsker.

Det er dog min bestemte Optatelse, at saadanne gennemgribende Produktionsplaner eller overhovedet revolutionerende Planer af nogen Art til Arbejdsløsheden varige Afskaffelse ikke vil kunne gennemføres under vor nuværende Regeringsform, selv om jeg ikke tvivler paa nogens gode Vilje. — Den nu eksisterende Kapital er udviklingsfjænk, og herved gør Kapitalen langt større Skade end ved at knæve Udbytte. Grunden til, at Kapitalen er udviklingsfjænk er den, at alt Nyt har en Mulighed for at formindke Sikkerhed eller Udbytte for den nuværende Kapital til Fordel for en ny opstaaende Kapital, og derfor sætter Kapitalen

og dem mange Organer sig oftest mod alt nyt. Det er altsaa i en Slags Svaldorsvar, at Kapitalen er udviklingsfjænk, og da dens Magt efter Sigende er større end al anden Magt, selv Regeringsmagten, er det forstaaeligt, at Udviklingen paa mange Omraader sker saa langsomt. En Produktionsplan, der gør Samfundet sigt paa Værdier, behøver imidlertid ikke at lade det gaa ud over de nuværende Kapitalistenes herberes af Nyt. Der kan blive Raad til at betale passende Erstatninger.

Ekstraordinære Planer som disse, kan naturligvis ikke gennemføres alle i saa hurtigt Tempo som under andre Forhold, men paa den anden Side er der ogsaa Muligheder for, at Arbejdsledigheden endaa hurtigere kan afskaffes. — Jeg tænker her paa den Mulighed, at Danmark skifter sig til Akseer omvendte Fællesskab, og herved arbejder en god Mulighed for at fra tildele en velfordt Koloni i Rusland eller Afrika eller manke begge Steder.

De store Pengeløb disse Planer Gennemførelse kræver, vil ikke være nogen Hindring, men dette vil naturligvis blive paastaaet af det økonomiske Livs nuværende Ledere, thi de fleste af disse repræsenterer ganske forældede og udviklingshemmede Optatelser af Pengemagten. Planerne tager Sigte paa fuld Udnyttelse af de Muligheder Landet frembyder, til Frembringelse af Mad og Kraft.

(Fortættes)

Ministerpensionerne!

Der ruges med stor Hemmelighed over, hvad de forskellige Ministre faar i Pension, men det i mange Retninger udmærkede Blad »Skatteborgeren« saa sig dog i Stand til i April 1925 at bringe følgende Liste:

Pension efter Pensionsloven fik følgende Ministre.

Lensbaron Rredtz Thott	3600 Kr.
Lensgreve Raben-Levetzau	2400 Kr.
Godejser Hannibal Schested	1200 Kr.
Slæbseder Joh. Hansen	1200 Kr.
Dirleor Vejnann	2866 Kr.
Godejser Rulbold, a. Portef.	1200 Kr.
I. C. Christensen	9000 Kr.
J. J. Jensen	1200 Kr.

Pension i Henhold til særlig kgl. Resolution tog:

Gdr. Ole Hansen	6000 Kr.
Provst Nielsen	6000 Kr.
Højesteretsogf. Balow	6000 Kr.
Thomas Larsen	6000 Kr.
Dir. Jensen Sønderup	6000 Kr.
Godejser Grev Allefeldt	6000 Kr.
Laurvig	6000 Kr.
Redaktør H. F. Hansen u. Portef.	9000 Kr.
Pastor Povlsen	9000 Kr.

Redaktør Ove Rode	9000 Kr.
Pastor Kejer Nielsen	9000 Kr.
Gdr. Chr. Petersen	9000 Kr.
P. Munch	9000 Kr.
Gross. Christoffer Hage	9000 Kr.
Edvard Brandes	9000 Kr.
Dir. Haaning Jørgensen	9000 Kr.
Stammng u. Portef.	9000 Kr.
Erik Svævenus	9000 Kr.
Zahle	9000 Kr.

Ved Ministerskiftet 1924 fik bl. a. følgende Mand Pension:

Borssen	2400 Kr.
Jørgen Christensen	2400 Kr.
Appel	7200 Kr.
Kragh	9000 Kr.
Kyrtter	9000 Kr.
Slæbseger	9000 Kr.
Madsen-Mygdal	9000 Kr.

De to sidstnævnte har ved særlig kgl. Resolution sikret sig den højeste Pension, og for hver Ministerpension paa 9000 Kr. udfordte de forskellige Tillæg ved henved 2000 Kr.

Under de ovennævnte Konger i gamle Dage fastsatte disse Ministerpensionerne ligesom for deres andre Embedsmænd ved særlig kgl. Resolution i hvert enkelt Tilfælde. Faktisk er denne Ret ikke hos Kongen mere. Virkeligheden er nærmest den, at Mini-

(Fortættes Side 4).

Samfundspartiets Program.

For at skaffe økonomisk Ligestyrelse i Samfundet, saa faa har for meget og færre for lidt, gennemføres følgende Program, som er i Overensstemmelse med det betydelige Samfunds sande Interesser.

Efterskolevæsen, Valgret og Valghed for Mænd og Kvinder over 21 Aars Alderen. Ministrene vælges paa Tid og efter Forholdstalevalgloven blandt Vælgere i de politiske Partier. Vælgernes Ret til at tilbagekalde deres Rigsdagsmænd i den valgte Periode indføres tilligemed Folkeafstemningsprincipper om vigtige Love.

Rigsdagsindtænte stemmer med det Antal Stemmer, hvormed de er valgt. Og lovgivning betragtes Mandatet som straaende Valg.

Folketskolen gælder for alle Landets Børn. Alle private Børneskoler forbydes ved Lov, dog er det frit tilladt Forældrene at undervise deres Børn i Hjemmene. De bedst bevagede Børn indtælles af Skolekommissionen uden Hensyn til Forældrenes Stand og Stilling, til gratis Uddannelse og vederlagsfrit Ophold ved Statens Lærerseminar. Al offentlig Uddannelse enkel- og billigere. Egg, som ikke kan komme den store Befolkning til gode, slættes af de højere Skolers Undervisningsplan som Samfundet uvedkommende.

Et Skoledistrikts Børners Ret til at antage og afskedige deres

Børns Lærere indføres

Alle ved offentlig Foranstaltning uddannede Mænd og Kvinder, Sagførere, Læger, Ingeniører, Dyrslæger o. s. v. forbydes at praktisere privat. Det ordnes nærmere ved Lov, hvorledes de nuværende Sagførere, Læger o. s. v. skal overgaa til at blive Statsansatte, hvorefter Befolkningen kan spares for Millionudgifter.

Al Hensyn til Almensvellets Interesser og de enkelte Personers nuværende Liv bibeholdes Religionen som Fag i Skolen. Uden Religion vilde Forbydelsesens Antal stige uhyre i Samfundet, og Lykkeløsheden vilde være betydelig mindre hos Befolkningen end den er i Øjeblikket.

Kirkens Adskillelse fra Staten maa afvises i Øjeblikket, derimod gøres der ethvert Kirkensafsnits Individier og Forældre med usyndige Børn Ret til at faa refundert af Statskassen de Beløb, de har bidraget igennem offentlig Skatter til de kirkelige Udgifter.

Alle Dagblade indlægges under Staten med Erstatning. Dagbladene indskrænkes til ca. 1/3 af det nuværende Antal. Folketsalgtv Radaktører vælges i Bladernes Opplad, Fri Ordskifte i Dagbladene indføres ved Lov tilligemed Litteratursaad.

Arbejdsløshedsløse afskaffes. Retten til Arbejde garanteres med Betaling efter Værdimåleren.

Hemmelige Pensionsforlybdes saavel Arbejdsgivere som Arbejdere. Alle Strejker og Lock-outter ved Samfundsvirksomheder, som Jernbaner, Post- og Telegrafvæsen o. s. v. forbydes.

Alle Størvirksomheder, som udbytter Befolkningen ved Hjælp af Ringe, Kapital o. s. v., overføres af Samfundet, og de arbejdsløse Arbejdskraft anvendes der med Betaling efter Værdimåleren.

Alle Statsvirksomheder skal hvile i sig selv.

Indførelse af et nyt Pengesystem med Jord og Grundværdier som bærrende Grundlag og med 2 pCt. som højeste Rentefod indenfor Landets Grænser. Det nuværende Pengesystem bibeholdes overfor Udlændet, indtil vor nuværende Gæld er afviklet, og det nye Pengesystem er anerkendt der som det bedste i Verden.

Staten indløser alle Aktier, som den ønsker at overtage til Dagkurs, til en Skæringsdag, som fastsættes ved Lov til nogle Aar i Forvejen, for at disse ikke skal jages op i meningsløse Højder.

Alle Hypotek- og Kredittøremønstre ophæves som stridende imod det borgerlige Samfunds Interesser. Samfundsbanken indløser alle deres Obligationer til Køberkurs, og det overskyldende Beløb kommer Laantagene direkte til Gode som en Slags Bonus for lidt Tab ved Laanenes Stiftelse. Samfundsbanken bevilger de nødvendige Pengemidler, som der er Brug for som Laan som første og eneste Prioritet til Kurs 100 til Lyre af Jord, Huse, Fabrikker o. s. v., som aldrig fuldt ud kan

indbetales til Banken, men kun til en passende Smækkelse, men vedblivende skal følge Grundværdierne, som Solen følger Jorden.

Køb og Salg af Grundjendomme kan vedblivende finde Sted som hidtil, men med den Forskel, at Køberne kun betaler med sine Kontanteres Hædelighed og sin egen Person for det Beløb, som Købesummen overstiger 1. Prioritet, som ikke er betalt Salgernes ved Overdragelsen af de købte Værdier.

Alle Banker og Pengeinstitutioner inddrages under Samfundsbanken, men fortsætter under dets Ledelse som Filialer af den, og Overskuddet af dens Pengevirksomhed indgaaer i Statskassen som almindelig Indtægt, som maaske kan blive 240—300 Millioner Kr. aarlig.

Indtil foranstaaende kan virkeliggøres i Samfundet, fastsættes ved Lov den højeste tilladte Udlånsrente og en lav Grænsel mellem Pengeinstitutionernes Ind- og Udlånsrente. Banker og Sparerkasser bliver derved ogsaa interessert i en lav Rentefod tilligemed den overlevende Del af Befolkningen.

Alle Monopoler og samfundsskabte Værdier indtages i Statskassen.

Retten til Fædrelandets Jord anerkendes, og Arbejdet for at udvikle det maa i første Række komme Byarbejderbefolkningen til Gode i Form af tilgæld Jord til Byggegrund. Haver o. s. v., til en Pris, der ligger tæt i Nærheden af Jordens Værdi som Landbrugsjord og paa gode Pengeværdier.

Blanke Vaaben

Fortsat: Roman af N. Louisen

Almindelig Munterhed iblandt de omkringstaaende hilste denne lojelige Fordeling af Mundering.

Men et nordaende: „Hvad gaier I al?“ fik dem hurtigt til at holde op eller vende deres Ansigt bort fra Vaabenkammeresteren.

„Min Frakke passer ikke“, svarede Skreddersvendten at indvende.

„Hvad gør den ikke?“

„Net den er meget for stor.“

„Sludder og Vævel! Frakken er god nok, det er bare Dem, der er for lille. Kom saa med den og faa en anden i Stedet!“ brolede han med den samme brosse Stemme som før.

Lidt efter kom der en Frakke flyvende gennem Luften. Det var et sikkert Kast, Frakken blev hængende paa Skredderens ene Skulder.

„Dem skal passel! Hvad glar I aaske efter! Parvind! Dette her er ingen Cirkus!“

Ben-seks unge Mænd løb frem med ad Trapperne med det udløvede Tøj paa Armen.

„Hvad nøler De efter?“ henvendte han sig til den tykke, nordens han grænsede vendske sig fra ham.

„Mine Broklæder er for korte og Frakken ...“

Befalingsmandens høje Stemme afbrød ham:

„De er for tyk! Tøjet er godt nok! March ned til de andre!“

„Jeg kommer til at have en anden Frakke først.“

„Hvad siger De!“

„Jeg kan ikke bruge Frakken!“

„Det er den største, jeg har! March ned til de andre! For De ikke, at jeg har andet at bruge. Føden til, end at holde Foredrag for Dem.“

Et nyt Hold Mandskab traadte i det samme ind i Salen, og den samme Forestilling begyndte paany.

Da den tykke naasde udenfor Bygningens, stift Frakken, som han havde faaet knappet med det bedovende Resultat, at den var revnet ned langs hele

Ryggen, modtoges han med en Lattefuld af det indkaldte Mandskab, selv Befalingsmandens undlod ikke at le med, skønt det skete paa en mere stilfærdig Maade.

Efterhaanden fik det indkaldte Mandskab udløvet det militære Tøj, som de florte sig dels paa Trapperne i Depotbygningen dels paa en Græsplæne udenfor. Med det civile Tøj paa Armen fik de Cykler til at træde ind i Delingen, hvor deres Nummer blev zaabt op.

Porten til Pladsen gik op, og ind traadte en Sergeant med to Efterløbere.

„Hvorfor kommer De ikke før?“ henvendte Stabssergenten sig til de indtrædende.

„Jeg kom for sent til Tøjet“, bemærkede en frejdig Stemme.

„Op De?“

„Min Cykle parkerede mellem Løsning og Daa-gaard.“

„Undskyldninger gælder ikke her; I kan vist blive et Par rare Soldater.“

Han vendte nu Ryggen til den lille Trap, som fortsatte sin Vej ind paa Depotet.

Klokken var næsten fire, da den tjenstgørende Premierløjtnant gav Befaling til Stabssergenten om Tælling af Mandskabet. Han gik nogle Skridt frem foran første Deling, mens de underordnede Befalingsmænd tog Stilling ved Fløjens.

„Til Højre ... net!“ lod en kraftig Kommando.

Hele Kompagniet kom i Bevægelse ved disse Ord.

„Iæk! Måven lidt ind, De der!“ lod der fra Oversergenten. „Se her op. De demode paa venstre Fløj, og staa ikke der og glo til den anden Side! Der er ingen Fjert at se efter her, Enhver maa staa bag sin Formand!“ — To — fire — seks — — — Saa, De der! Kooi bøg Dtres Formand!“ — Hele Rækken bølgede frem og tilbage; Sergenten maatte be-gynde hverfra paa Optællingen.

„Hvorlangt skal det vare, at faa dem tali!“ kom det utaalmodigt fra Stabssergenten, mens han tog en stor Lommebog frem fra den indvendige Frakkelomme.

Fire Befalingsmænd slog Kreds om ham efter Militærtraad.

„Roi!“

„Jeg melder, at der er 47 Mand i første Deling.“

kom det fra Oversergenten paa højre Fløj. Det blev hurtigt noteret med Blyant. Paa samme Maade blev

der gjort Rapport over An- andre Delinger.

„Paa Plads!“

De forte Haanden til Ha-

„Roi!“ kommanderede St-

han trak sin Sabel af Skæd-

„Til Højre ... net!“ Se-

Han vrodte sig om mod

og hilste med Salten paa si-

„Jeg melder Hr. Premie-

Mand til Stede; 13 er udel-

Forfald.“

„Det er godt, lad Mand-

„Javel, Hr. Premierløjtnant-

Nogle Minutter efter ha-

niet Front mod 3, og 4. D-

mentrikke saa meget, som

Befalingsmandene havde

de tilbage. Paa den aabne I-

Halvdele begyndte Premier-

tilbage med en veimfærd-

hen over de unge kraitige

Maaned i Tjenestetiden

skulle være under hans I-

paguists Navn byder jeg I-

haaber, at den Tid, vi skal

blive til Gavn for os alle,

der er lovet eders Udlaan

skal løses. Jeg forventer de-

en god Vilje til at gøre sin

beholdt, maa efterkomme

enhver det, vi der fra Ko-

alt for at lette Tjenesten, a-

vet han mindes sin Solde

saa meget oppe i vore Dage

Broderskab allevegne; nei

tomme Ord, som ikke har

hæden. I det civile Liv be-

Den nødvendige Jord stilles til Ræddighed til Udtugtning og Opærelse af store Husmandsbrug, rigelig til en Families Arbejdskraft og Underhold og i et Antal, som Tiden og Udviklingen nødvendiggør, og i Overensstemmelse med det almindelige Væls Interesser.

Grundværdiskat indføres med lige Skat paa lige Jord i Forbindelse med en Formue og Indkomstkort med stigende Skala. Al Finans- og Beskyttelsestilstand, alle offentlige Skatter og Afgifter, som ikke kan begrænses i det almindelige Væls Interesser, afskaffes. Ekstra Skat paa ikke-Forsørgere udenfor Landbruget indføres til Afhjælpning af Arbejdslosheden og Bølgæden.

Forbudsspørgsmålet løses ved almindelig Folketalestemning, og indtil det bliver gennemført, vanskelliggøres Produktion og Salg af Spiritus som Narkotikum ved alle lovlige Midler.

Afrøstningen gennemføres i Fasholdet overfor Udlændet, hvor vi ikke kan værne, men kun konstatere vor Neutralitet. Af Hensyn til Landets indre Ro og Sikkerhed beholdes en mindre Militærstyrke, som udtages ved almindelig Lodstrækning og som lønnes ordentlig af Staten.

Al Pensionsvæsen afskaffes efterhaanden og Aldersrentesystemet udskrækkes til at gælde alle, uden Hensyn til Stand, Stilling og Formue.

Rigsuldsmyndighedens Antal indskrænkes meget betydeligt. Diarierne nedskrives til 2400 Kr. efter Værdimæssig Lovgivning og fri Røge. De forskellige Lovningstal må kun for-

taas som Forholdstal og vil være at regulere efter Omkostningsniveauet. Ingen Ministre eller Lovgivere kan løvne Diarier af mere end eet offentlig Hverv, de er Indehavere af.

For at lette Skattestrykker og afvikle den offentlige Gæld, fastsættes ved Lov den højeste Løn til 6000 Kroner, som nogen Enkeltperson kan erholde i Stats, Amts og Kommunes Tjeneste og 4000 Kr. som højeste Løn i private Virksomheder, som han ikke er Indehaver af.

Streng Sparomedlighed i Administrationen indføres.

Alle Stipendier og Understøttelser af en hvilken som helst Art, der ikke kan begrænses i det almindelige Væls Interesser, ophæves.

Alle Forretigheder, der knytter sig til Stand, Stilling og Formue, afskaffes.

6 Timers Arbejdsdag indføres i Vinterhalvåret i Fabrikker med Døgn drift.

Grundloven indføres med lige Andel i Udbyttet for Funktionærerne i Samfundsvirksomhederne efter at en almindelig Nedskæring har fundet Sted, særlig i de højere lønnede Embedsklasser.

Bedriftsstatssystemet indføres i Størfabrikvirksomhederne med Andel i Udbyttet og Understad.

Der fastsættes ved Lov en lav Forhørlønsavance paa den store Befolkningens allevigtigste Livsfornödenheder som Rugbrød, Mælk, Kartoffler, Svine og s. v.

Ingen Virksomhed må give Tilskud til Direktør, Funktionær eller Arbejders Pensionskasse. Statens Omvorg for gamle, fattige,

syge og Invalider omreguleres saaledes, at Menneskenes og Samfundets Interesser varetages paa samme Tid. Forsørgertilæg til de laveste Indtægter bæres i By og paa Landet uden Hensyn til Stand og Stilling.

En Embedsmand må ikke have mere end et Erhævede og oppebære Løn af. Af al anden Virksomhed må han ikke have Netto gevinst ved. Alle Monopoler og samfundsskabte Værdier inddrages i Statskassen.

Retplejen, som værnere det enkelte Menneskes Rettigheder ved Domstolene, styrkes og udvikles.

Hjernen er Kvindens naturlige Virkefelt. Af Hensyn til den voksende Slægt og for at modvirke Arbejdslosheden forbydes det

ved Lov en Hustru at arbejde paa Fabrik, Kontor osv, naar Manden har Arbejde til tilstrækkelig Betaling.

Undernævnte Bestyrelse for Samfundspartiet, der kan supplere sig selv til et passende Antal, lovrer at virke for Gennemførelse af foranstaaende Program og opfordrer alle danske Mænd og Kvinder til at gøre det samme, da det viser den rigtige nationale Gennemgænges Vej — den, som vort fællede Fædreland trænger sig hørdt til at betjene.

Husmand Peter Mogensen, Ulstrup Mask. pr. Ulstrup, Formand.
Gdr. Søren Smed, Sdr. Vinde pr. Ulstrup, Kasserer.

N. Lauritsen, Virklend. pr. Silkeborg.

Politisk Møde i Silkeborg

SAMFUNDSPARTIET

Afholder Lørdag den 18. April Kl. 15.30 offentlig politisk Møde i Søndersport, Silkeborg, med de i vide Kredse kendte Mænd: Gaardejer Søren Smed, Sdr. Vinde, og Vilborg Amis Statsuldsmyndighedsformand, Hørmand P. Villumson, Sdr. Vinde, som vil tale over Emnet:

Er Samfundspartiet nødvendigt i en ny Samfundsordning?

Gratis Adgang for alle.

Resume af Romanen «Blanke Vaaben»

«Blanke Vaaben» udgives 5 Aar før den første Verdenskrig. Det er et af de bedste og mest populære Bøger af den Tid. Det er skrevet af den danske Forfatter og Journalist, som var en af de bedste og mest populære Forfattere i den Tid. Det er en af de bedste og mest populære Bøger af den Tid.

Den var indholdt i 21 og 17 Aar. Den var skrevet af den danske Forfatter og Journalist, som var en af de bedste og mest populære Forfattere i den Tid. Det er en af de bedste og mest populære Bøger af den Tid.

«Her i Byen»

«Ved De så ikke, at der ikke må tales i Geledet?»

«Javel!»

«Men De gør det alligevel!»

Han svarede ikke.

«Er De døv?»

«Nej.»

«Hvorfor svarede De så ikke, naar jeg spurgte? Sød Dem frem mod Ryggen der og Front til denne Side!»

En ny Bevægelse mod Armen, og Stillingen var ansat. Ti Minutter efter var han færdig.

«Befalingsmand» kaldte Premierløjtnanten; Stemmen var hofrens klingende.

Underofficererne kom løbende med Haanden om Sabelen.

«Føjene ... tilbage! — Første Halvkompani ... ret!»

— — — Første og anden Deling ... om-kring!

Nogle fik sig hurtigt vendt; andre kom langt bagefter og var færdige at komme et Skridt foran eller bagefter den Ketsingslinie. Delingen havde indtaget.

«Hvad skal dette betyde, men skulle næsten tro, at det var Gæst, der vendte sig og ikke unge raske Karle, saadan gik det. Det må vi kunne gøre meget bedre!»

Det var Premierløjtnanten, som gav sin Umlidhedsed Luft.

«Første Halvkompani ... om ... kring!»

En Aflossningspatrolle paa to Mand og en Fører, som i det samme gik forbi, kunde ikke holde et Smil tilbage ved Synet af de Øvelser. Rekrutterne levede og i Samfundet da en Mand i første Deling gjorde omkring med en Iver, saa Haan fløj ham af Hovedet.

Et Vindpust var netop saa villigt at føre den tabte Beklædningsgenstand med sig paa Eventyr hen imod Skuldeburet, hvor den for et Øieblik lagde sig til Hvile, indtil den paapasselige Skildvagt fangede den, netop som den var parat til at fare ud paa sine egne vilde Veje.

Et Kvarter efter var Pladsen ved Vaabenkammeret tom for Rekrutter; kun Soldaten ved Skuldeburet gik langsomt frem og tilbage med afmaalte Skridt paa den grusbægtede Jord; men Ansvare overkørs storede han Gæstret paa den høje Skulder.

(Fortsættelse)

lallet af Mandskabet i de

en og truede af

afsværgenten igen, medens

lige ... ud!

Rygtet mod Kompagniet

o overordnede

løjtnanten, at der er 197

levende, deraf 2 med lovligt

kabet tør!

et

de i Høvid af Kompagniet

fløig, og Føjene var sam-

det var muligt

faae Tilladelse til at træ-

de ind i Kompagniets

løjtnanten at gaa frem og

Vine og lod sig Blik glide

Karle, som i de nærmeste

for den overvejende Del

omstaaende. — «I Kom-

panier enkelt velkommen og

arbejde sammen her, saa

Det er kun en kort Tid,

ulse, og der er noget, der

for, at enhver møder med

Pligt. Alt, hvad der bliver

til Punkt og Prikke; gør

kompaniets Side blive gjort

to Iver endnu senere i Li-

entid med Glæde. Der er

i der raabes paa Lighed og

i det skal siges, at det er

noget Indhold i Vælgel-

lignar de ikke deres Prove-

med. i Militærordenen

g Indsidderen staa Side

dere det samme Arbejde,

saa den samme Løn. Her

Samfund har ikke noget

Broderskabet angaar, er vi

et gode Eksempel til Efter-

et ofte lader det deilige

aan til sidst næsten bliver

a. Haandværkeren og Fa-

bikantens Sin, saa her dele det samme Soveværelse, omgaa hinanden som Ljægmænd; her er ingen Klasseforhel, saa den ene ser ned paa den anden som i det civile Liv; her bliver ingen fornavn paa Grund af hans sociale Stilling; ingen vil faa Anledning til Beklagelse i den Ketting; her er vi først og fremmest gode Kammerater; ikke alene i Tjenestetiden, men ogsaa udenfor, udvikles Broderskabet i en stærkere Grad end i nogen anden Stilling i Samfundet. Kammerater og Brosde, det er de Ord, der binder os sammen, gør os til gode Mænd og giver os den rette Fædelandskærlighed i Modsetning til de mange, der i vore Dage ikke ved, hvad dette skønne Ord betyder, men efter Evne skjule og aabenhjert angre at forplumre dem for ikke at bruge et stærkere Udtryk.»

Han var i Færd med at vende sig om til høje Føj, da der paa venstre pludselig lod højrøstet Samtale.

«De må forholde Dem roligt! Hvorn var det?» — Han holdt inde et Øieblik og vendte paa, at der skulde komme et Svar. Men der kom intet; alt var Tavshed.

«Det var altså ingen, der sagde noget?»

Venstre Fløjmand i tredje Deling vendte sig smilende bort for at straks igen at indtage den rigtige Front.

«Saa De tror, at De kan faa Lov til at lave Pest her som hjemme hos Deres Mor?»

«Nej!»

«Og De vover at svare igen! Træd frem og staa ret med Front mod denne Deling!»

En pegende Gestus gav tilstrækkelig Anvisning; langsomt fjernede han sig fra sin Plads.

«Naa lidt hurtig! Det skulde ikke være en hel Dag. — Hvad Nummer har De?»

«146.»

Det blev noteret.

«Lydlighedspligten er Soldaternes vigtigste ...» begyndte han igen sit Foredrag, da fornyet højrøstet Samtale brød den Alvor og Opmærksomhed, som Op-

blikket krævede, men nu var han saa heldig at opdage Opmærksomheden i anden Deling.

«De der! Kom her hen!»

En Mand traadte hurtig ud af Geledet, lede hen imod Premierløjtnanten og staaende i to Skridts Afstand foran ham i Retstilling.

«Hvad er Deres civile Erhverv?»

«Murersvend!»

«Ja, at De er Haandværker, kunde jeg tænke; hvor er Deres Hjemstav?»

stene i Majestatens Navn til lægger sig selv Pension efter deres eget Skøn og Forgøldbeliende. Det er en nem Maade at komme til Penge paa, naar man selv maa bestemme, hvor meget man maa faa af de offentlige fælles Kasser. De fleste af disse Mænd har ikke vist os noget godt Eksempel til Efterfølgelse. Er det Spor af suud Fornuft eller Mening i, at mange Tusinde Arbejdere og Husmand skal spinkle og spæte og ofte mangle det nødvendige for at skaffe disse mange Penge til Veje. Det er det glæde Vanvid. Madsen-Mygdal opfandt Slagerdet „Spænd Livrens omind“; men han glemmer at demonstrere sin Opfindelse, naar han hæver sin Ministerpension. Mon de fhv. socialdemokratiske Ministre aldrig har erindret de-

res Ungdoms-Lærdom, og som de saa mange Gange har faaet opfrisket paa de politiske Møder, naar de har hævet deres Ministerpension i Arbejdet og Kilden til al Rigdom, og at Ufædyt bør tilfælde, dem som arbejder. Ministrene kunde ved lidt Sparksomhed lægge meget til Side af deres store Løn til deres senere Liv, og kunde det ikke slaa til paa deres gamle Dage, kunde de faa deres Aldersrente lige som andre Folk. Her gaa den lige Samfundsvæj, som Samfundspartiet vil brødlægge, og som fører til det jordiske Paradis, og hvor Lovgivningsarbejdet er noget af den Aand, at vi alle er født med lige Ret til Samfundets fælles Goder uden Hensyn til Stand og Stilling.

N. L.

Genrejsernes Saga er ude!

— Under denne Ovrskrift har Forfatteren Arne Sørensen i Tidsskriftet »Vort Varnes omendtil Landskov Hansens Kommand, Genrejser« i en længere Artikel, og i denne faldt han en meget hørd Dom over alle de nye politiske Partier, der forsøgte at vinde frem med deres Amloudise i Krisenåret 1930—40 til Gavn for det danske Folk, og Arne Sørensen priser Landet lykkeligt, at det ikke kom al med de gamle Partiers Politikere og fik disse erstattet af „Genrejser“. Venstret pressen har ikke været saa til at optrykke Forfatterens Ord, og tage disse til Indtægt, at det var et Held for gamle Danmark, at alle de mange Genrejsningspartier, at de gik ned og og hjera færend de kom til Magten og fik anrettet Ulykke i Løbet af bare tre Maaned. Jeg ser ikke rettere, end at Arne Sørensen ogsaa er med til at holde en Slags politisk Ligtale over sig selv, og det politiske Parti han var med til at starte for nogle Aar siden, og gik til Valg med som en af dets Færene, idet han fik en socialdemokratiske Folketingsmand til at anmelde Partiet, hvorved man blev fritaget for at skaffe de 10.000 Vælgerunderskrifter, der skal til for at anmelde et politisk Parti for at faa Del i Tillægsmandaterne, densom det faar Stemmer, han gjorde sig til Talemand for, jeg beklager, at han ikke har de politiske Meninger, som »Menigmands Ven« forsvare, da jeg har hørt, at han er et særskilt Tale, hvor meget kunde han saa ikke indrette for Samfundspartiet og det danske Folk; nu spilder han sin Kraft paa en politisk Ager til liden Nytte for det bor-

gerlige Samfund. Maake kan »Menigmands Ven« omvende ham til den rigtige Politik, saa vi engang kan se ham i Samfundspartiets Rækker, han skal være hjertelig velkommen.

Arne Sørensen skriver: En kort Tid efter den 9. April som det ud til, at Genrejserne skulde faa større Chancer, der opstod endda flere nye Grupper, hvoraf enkelte kunde sænke meget store Sale i København stuvende fulde, men nu er de forsvundne. Forfatteren opkaster Spørgsmaalet, hvad var Grunden dertil, og besvare det selv, det var ikke manglende Vidm. Kritik, Særlig, Godhed osv, det kvalde disse nye Partier saa hurtigt, men deres Uklarhed i Forholdet til Tyskland og National-socialismen, og at de havde hentet alle deres væsentlige Grundsetninger fra National-socialismens almindelige Grundsetninger, Raceteori, Antisemitisme osv. Saa urettede en ublid Skæbne disse Sørensen af nye Initiativer, og ingen vil sænke dem, saa er alt det daarlige nye kvælt, og vi, det gamle politiske Partivæsen, sidder ganske uanfægtet tilbage. Ikke lykkedes det for Hundevalge at vælte Rædetsnaam. Det er Arne Sørensen egne Ord, men overfor Samfundspartiet har han ikke Spor af Ret, det vil ikke falde over disse Ben. Intet Ord i Programmet er impeteret fra det nationalsocialistiske Parti; det er udtænkt i en dansk Mands Hjerne, som det bedste for vort Folk, naar det blev gennemført. Programmet blev offentliggjort i et Blad 1926; først i Vinteren 1941 læste jeg en Bog, som var udgivet om Tysklands Fører, Adolf Hitler, hvori der blev offentliggjort de 25 Punkter, som han oplæste paa det første store Møde, som Partiet afholdt i München i Tysvorne, og fik vedtaget der. Og nu efter dette Tidrum er de fleste af disse

Punkter gennemført. Er det ikke underligt at tænke sig, at 2 Mænd i forskellige Lande, naar de skal skrive et politisk Program for et nyt Parti, der skal give deres Land og Folk, saa er deres Ansættelse omfremt ens paa mange Felter, der gælder blandt andet Skolespørgsmaalet. Samfundspartiets Program er 100 % dansk, hverken mere eller mindre.

Arne Sørensen kommer ind paa, og vedkender sig, at Landet trænger til Genrejsning, men at det var de forførte Folk, der satte sig i Spidsen derfor i Krisenåret fra 1930 til 40, og derfor blev det ikke til noget med deres Program, der var udansk paa nogle Punkter, og paa andre ikke fyldestgørende nok. De kunde derfor ikke samle det store broede Lag om deres Fane, med Begejstringens bellige Ikl, med forklaret Glans i Øjnene, og med den klippede Tro i Hjernerne paa, at Genrejsningspartiet var i Stand til at føre Landet til det jordiske Paradis, hvor der var Velstand og Lykke at hente for alle danske Mænd og Kvinder, naar de selv vilde hjælpe til dermed.

Naar min ærde Modpart mener, at ingen af de nye Partiers Mærk har fastet lønnelige Tanker, saa maa der siges stop. Jeg skrev den 27. Februar 1940 en ca. 3 Spalter lang Artikel i „Aarhus Amtstidende“, de ledende Mænd gik ind paa de Krav, jeg krævede af Hensyn til Landbruget, i Radioen ved Tiden om Aftenen samme Dag. Og Udvekkelsen i de følgende Uger viste, at jeg havde faldkommen Ret. Jeg fik senere Lejlighed til i Bladet at komme ind paa samme Emne, men mit sidste Indlæg, hvori jeg takkede Hr. Redaktør Martin, fordi han gjorde Plads for mine Artikler, kom ikke offentlig frem, men jeg gør det her, fordi i de Dage blev Landet besat af de tyske Tropper, og saa var der jo andet at tale og skrive om. Og i Februar kom jeg lejlighedsvis ind paa andet, og skrev, at ingen vidste, hvornaar det hvorledes Krigen sluttede, disse Ord har i Dag mere end 90 % Oplidighed. Bemærk Tyskland Sørensen Fører hjem, da vil Danmarks Stilling være stærkere over for denne Stormagt, dersom vi saa har en anden Regering, der kan henføre til, at meget af det den nationalsocialistiske Verdensmagt har gennemført, har vi gjort endnu bedre i vor Lovgivning, men som national Nation efter dansk Mønstre.

Og sejer England, kan vi med Stykke indse dette Land om, at vi som Nation ikke har deltaget i Diskussionen, hvilket Land, der er Hovedårsagen til Krigen, der har vi holdt os neutral, men at den Vending, som Krigen tog, ved at England allierede sig med Sovjet-Rusland, og derved støttede Verdensrevolutionens kulturfæjndlige Ideer, som vil lægge afrede i den gode Samfundsbygning, som vi med Møje og stort Ofre har bygget op igennem Aarene, saa følte vi det ikke alene

som en Ret som Nation, men ogsaa som en Pligt at slutte os til Antikomintern-Tagten sammen med andre Lande for at bekæmpe den fælles Fæse, men at vi er et mere demokratisk Land og med en bedre social Lovgivning end nogen anden Stat i Verden, men at vi først og sidst føler os som danske Mænd og Kvinder, med Ansvar overfor Danmark, vort Modersmaal, dyrebare Flag og højhelstede Konge, og handlede derefter i Krigens Aar, men at vi demagtet vilde være villig til Samarbejde som før under lige Vilkaar, og efter Evne bidrage til at helbrede de mange smertefulde Saar, som de bitte Kampe slog i Aarens Løb.

Danmark skal være et selvstændigt Land, og med en Lovgivning, der er ferud for alle andre Stater, saa Nationen kan være stolt deraf, og dens Borger- og Borgerinder glade og tilfredse dermed, saa vi kan give et stort Bidrag til Europas og Verdens Genrejsning efter denne adslæggende Krig. Men det sker kun ved at gennemføre Samfundspartiets Program; men saa er alligevel Genrejsernes Saga ikke ude, og Forfatteren Arne Sørensen har ogsaa bidraget med sin Skæve dertil, ved at have givet mig en god Anledning til denne Artikel, som vil styrke »Menigmands Ven« Stilling, hvor min Røst naar frem i vort fælles Fædreland. Min Tak derfor paa Partiets og Landets Vegne.

N. L.

Eftertryk af »Menigmands Ven«s Artikler er kun tilladt med tydelig Kildeangivelse, men for Blads, der er startet siden 1. Oktober 1941 er eftertryk af alle »Menigmands Ven«s Artikler forbudt, fordi jeg ikke vil give nye Blade Chance for at starte paa mit Arbejde, for »Menigmands Ven« kan give mig en beskedn Løn som Redaktør og som sådan kan være Tjener for Partiet og Samfundet.

N. L.

Samfundspartiet!

BLIV MEDLEM!

Medlem Aarsbidrag 50 Øre, kan sendes til Kassereren, Godt Søren Sand, Blø, Vinge pr. Uthøje, alle til Postkonto Nr. 57975.

Menigmands Ven

Organ for Samfundspartiet

Udgiver og ansvarshavende Redaktør overfor Presseloven: »Blanke Vauhenes Forfatter, N. Lauritsen, Virkelund pr. Silleborg. Medredaktør: A. Nielsen, »Informa«, Ulfhø.

Bladet kan bestilles hos Postvæsenet, 1 Kr. for April Kvarter. Betalning kan betales til Postkonto 43042. Tryk: Ekspresstrykkeriet, Bøst.

Menigmands Ven

Danmarks mest nationale Blad med de nye Ideer

Organ for Samfundspartiet

Nr. 7

Maj 1942

Nr. 7

Det nationale som bærer gennem Tiderne

Det er i store Kredse i vort Folk blevet en Modtagelse at være national. Voksene, der inden den 9. April var ved internationalt har fuldstændig gjort dette Ord og tiler nu i høje Toner et nationalt Sprag og synger Fædrelandets Sang og fuld Hals, som om der aldrig har været andet, der har fyldt deres Byst. Tanke og Sind. Saaledes har Besættelsen vendt op og ned paa meget og meget, som man ikke skulde tro muligt hos danske Mænd og Kvinder. Men undersøges man det nationale nærmere, viser det sig, at det ikke stikker ret dybt, der mangler meget i, at Samlingsregningens Partier og Valgere er 100 % national. Der er ikke sket store Ting under Samlingsregningens Forberedelse, som er holdbar og kan føres med fuld Musik, naar vi faar vor fulde Selvstændighed igen efter Krigen. Løsningspolitikken og den store Skatteudligning hos Befolkningen til Dækning af en Række Lovs for at skaffe Arbejde i Landet, kan ikke opretholdes, naar Tiderne bliver normale herjemme. Det er ingen Kæmpe for en Mand at lære sig, saa længe han kan læse og have Gid, men den Dag Sammen skal afregnes, vender Vinden sig, og det bliver anderledes, saaledes ogsaa med de markante nationale politiske Partier, skues de ud i Fremtidens Land ser de kun Færdighed hos den store Befolkning, den som har haaret det haardt økonomiske Tryk under Krigen skal ogsaa efter denne følge den samme Vej ind i den store tekniske Udvikling, der her fundet Sted indenfor Landbrug, Haandværk og Industri o. s. v. Det er ligesom Haabshedens Mørke vedblivende skal hvile evigt og altid over den fattigste Del af den danske Befolkning, som ikke har noget godt at vente af de gamle politiske Partier, som fuldstændig synes at have tabt Troen paa et jordisk økonomisk Paradis i Fremtidens forjættede Land. Et Lands Ungdom bliver meget fattig ved et saadant Livssyn.

Ser vi Resultaterne af den Politik, der er ført, saa viser det sig, at den er mere eller mindre unational. Folketingsrådets nationale Sædvaner er kun spiret svagt paa den danske Folketage, saa længe det er saadan, at ca. 90 % af de akademisk uddannede Mænd og Kvinder, som bliver Sagførere, Læger, Arkitekter, højere Embedsmænd er fra Overklassens og hødre stillede Folks Hjem i Forhold til Befolkningstallet, saa længe Adgangen ikke er lige

med lige Løst for rige og Fattig-folks Børn til at betænde Universitetets Læresale, er vi ikke 100 % national. Der er tal Gang efter Gang i Radioen om at vise Samfundssind, men hvorledes har de Folk praktiseret disse smukke Ord, som sidder i høje Stillinger og med Indtægter paa 20-30-50,000 Kr. eller mere, har de givet nærværende Afkald paa nogen Indtægt, som de en Gang er kommet i Besiddelse af, og det paa en fattig Tid for mange Hjem med flere Børn, hvis ugenlige Tænestal og Løn er skåret ned for at arbejdsløse Kammerater kunde faa Beskæftigelse. En Politik, der ikke har de laveste Indtægter, er ikke som den skal være. Det nationale, der ikke gaar til Bunds og midlre de økonomiske Modanstninger i Berikningen, er ikke fyldestgørende nok i det burgerlige Samfund. Det nationale skal kunne bære og løfte selv den svageste Mand og over Skyerne, saa han fuldstændig kan glemme sig selv ved Glæden i sit Indre

over det Folks Fremgang hin tilføjer, og hvis Sprag han taler, og som han har lært som Børn paa sin Moders Skole.

Man det er i Overensstemmelse med national Politik, at det udelukkende vandt Kørn til Lukus-hæste i Rigmænds Stalde og til det ødelæggende Spiritus som Nydelsesmiddel i Landet paa en Tid, hvor store Børn i tusinde Hjem gæst søgte til Sengs, fordi Næringsmidlerne gik den forkerte Vej. Der kan føres mange Beviser paa, hvorledes de ledende Mænd og Bladene, som støtter disse, fører unational Politik, disse Eksempler man være nok denne Gang. En 100 % national Politik findes ikke hos de gamle politiske Partier, naar de vejes, er de for lette, man vælger ikke et Folk sammen til en Enhed ved at svaje hid og did ligesom Vinden blæser til.

Det fuldyldige nationale i et Folks Liv er det, som bærer en Nation i dens Natidgangsmaade i onde og gode Dage og styrker det i Besiddelsen om, at det Arbejde, der gøres, er med til at gøre den Slagt rigere og lykkeligere, som i Fremtiden skal pløje og høste Jordens Frugter.

Det er det nationale baade i Nutiden og Fremtiden.

N. L.

Dansk Produktionsplan

Af Joh. Nielsen, Hareskovhøj, Balleup

(Fortset)

1. Saaest muligt bygges (indt) 5 store Glasværker til Fremstilling af Garmenglas, Henskogningsglas, Synglas etc. — Anlægssummen anskues til ca. 55 Mill. Kr. — Foruden ved Optørelsen vil Solget give varig Beskæftigelse til mange.

2. For i betydelig Grad at forøge Produktionen af Gremtsager af enhver Art paalægges det enhver, der driver mindst 1 ha øget Jord (naturligvis ikke bestaaende Høvanlæg) Pligt til aarligt at anskaffe det Antal Mistbanke eller Drivhuse, der bestemmes af Myndighederne, saaledes at man efterhaanden kan faa betydelige Arealer under Glas. Løsningen kan det bestemmes, hvad der skal avles for at faa de mest egnede Afgrøder.

Det er en kendt Sag, at Anvendelsen af Mistbanke giver tidligere, sikrere og større Avl - ofte end- og 2 aarlige Afgrøder. I Drivhuse uden kunstig Varme kan der ligeledes produceres mere end paa tilsvarende Jordstykker uden Glas, og der kan avles mange Ting, vort Klima ellers ikke tillader at producere, og som vi indtil har ind-

ført fra Ulandet. — Naar man endog har indført Tomatpære fra Canada via London, vil man forstaa, at der paa dette Omraade er noget at indbringe. Regner man med, at 60,000 Land- og Havebrug aarligt gennemsnitligt kan faa mindst 20,000 Drivhuse til en Gennemsnitspris af 3000 Kr., vil enhver kunne forstaa, at dette

maa betyde en *hvert Aar stærkt stigerde Forøgelse af Produktionen af Havesager*. Naturligvis skal bestaaende Gartnerier sikres og have en Forret, ligesom det vil blive god Brug for Folk med Gartnerforstand som Vejledere. Den forøgede Produktion vil efterhaanden give Muligheder for Eksport af friske eller konserverede Gremtsager. De betydelige Mængder Affald vil kunne anvendes som Foder og saaledes kunne bidrage til Stigning i Antallet af Kvæg, Svin, Kanner, Høns etc. Det fulde Aankaffelsesbeløb til Mistbanke, Drivhuse, Fod, Redskaber etc. laanes til en Rente af 5 % og afdrages med 2 % aarligt af Hovedstolen. Gennemførelsen kræver aarligt mindst 120 Mill. Kr., men hver Øre er her, som i de øvrige Forslag anbragt i varige produktive Ting.

3.

For at kunne tilfredsstille det Forbrug af Frugt og Bær samt Produkter af disse Raavarer (Saft, Marmelade etc.), der er til Stede, hvis alle skal have heraf, hvad de ønsker og sundt er, samt til Eksport, skal enhver Jordbruger og Haveejer have Pligt til at plante Frugttræer og Frugtbuske i det Antal, der paalægges velkomment. Desuden skal Veekommenter, hvor ikke Dispensation gives, efterhaanden rydde indtil 25 % af Arealer og deri plante Frugttræer. Der bliver desuden god Brug for Træer, og Arealer Skoehed og Rentabilitet bliver ikke mindre derved — tværtimod. I Blomstringstid og Frugttid angestillet frembyder jo Frugttræer en spændt Skønhed. Langs Biveje og i Markskud kan der med Fordel plantes Masser af Frugttræer og Buske. Regner man med, at der hvert Aar af 250,000 Jordbrugere og Havebrugere plantes 20 Frugttræer og 20 Frugtbuske gennemsnitligt, vil en saadan Forøgelse aarligt i nogle Aar give en kompenserende Forøgelse af Avlen, foruden at Landskabet i høj Grad vil blive forøget. For Tiden faar ogsaa mere end 25 % af Befolkningen hele Aar Frugt i det Omfang, man ønsker det, saa selv en betydelig Produktion vil kunne anvendes herjemme, men naturligvis vil der efterhaanden blive en Del til Eksport. Helt Udgiften til Træer, Buske, Sprøjtning, Gødning etc. laanes til en Rente af 5 % og afdrages efter nogle Aars Forløb med 1-3 % af Hovedstolen. Den svarørende Frugtavlens Økonomi sikres, ligesom der bliver Anvendelse for Frugtavlkyndige som Vejledere. Anslaget til 20 Mill. Kr. aarligt.

4.

Klimats Usikkerhed med Hensyn til Regn vil de rigtige Tider og tilstrækkelige Mængder indvirke i meget høj Grad paa Produktionen (og Hømøret) af alle Mark- og Havesager. For i størst mulig Grad at bidrage til betydeligt større og konstante Afgrøder, fornyes enhver Land- eller Havebrug, der ønsker det, med Vandingsskåler, naturligvis først og fremmest til Vanding af Havesager og Frugttræer, men hvor Forholdene gø det muligt ogsaa til Vanding af Markafgrøderne. Man maa her erindre, at det væsentligt kan drøjes sig om en Udgift en Gang for alle, idet Udgiften til Driften og til Vedligeholdelse er meget ringe i Forhold til Merudbyttet og den økonomiske Stabilitet, det medfører. Et rigtigt Vanding giver betydeligt større Udbytte ved enhver, der har dyrket Jord. Det er dog meningsløst at fortsætte med at bande over manglende Regn eller bøde Gud

derom, naar der næsten overalt fra Meter ned i Jorden er Vand nok. Saa dan betydelig større Afgrøde vil tillige medføre større Produktion af Smør, Høsk og Æg m. v. Ikke mindst for de mindre Landbrug Vedkommende. Rognen man med at kunne skaffe Materiale til mindst 30.000 Vandingsanlæg aarligt, vil disse Anlæg give betydeligt Arbejde, og regner man med, at Udgiften gennemsnitligt bliver 5000 Kr. pr. Anlæg, vil den aarlige Anlægsomkostning blive 150 Mill. Kr. Hele Beløbet lægges til en Rente af ½ % og afdrages i Løbet af 30 til 60 Aar. Saa hurtigt Forholdet stiller sig, her alle Jordbrug forenes med Vandingsanlæg, Brandløren formindres ved ogsaa en Del ved saadant Anlæg. Staten udsætter aarligt 2 Mill. Kr. til Præmier for nyttige Opfindelser og Egnerde paa Vandingsområdet, for staadigt at faa det bedst mulige frem.

(Fortsættelse.)

Vejen til Lykken.

Ikke sjældent kan man høre Folk give Udtryk for den Tanke, at er man blot rask og sund og har nok at leve af, saa kan man sagtens være lykkelig. Betydningen af Sundhed og Velstand skal naturligvis ikke undervurderes; men paa den anden Side maa man heller ikke glemme, at Mennesket består af mere end blot Legemet, og at det ikke lever af Mad og Drikke alene. Den sande Lykkeløselie opnaas ikke ved blot at tilfredsstille de fysiske Krav, som Legemet stiller.

Heller ikke Dyrene kan altid nøjes med Tilfredsstillelsen af de rent legemlige Behov. En Hund kan snerge sig ihjel over Savnet af sin Herre, selv om dens Staal er fyldt med lækre Søger. Den der ikke paa Grund af legemlig Svan, men fordi den har mistet det kæreste, den ejede, og derfor ikke har noget at leve for.

Det Menneske, der har mistet sin dyreste Skat, har ogsaa mistet det virkelig livsbetegnende Grundlag for sin Tilværelse. Hvor uformasteligt er det derfor ikke, at saa mange Menigheder odelægge deres Liv og Lykke ved deres rastløse Jagt efter Penge og opdraget deres Børn til samme flittige Mammondyrkelse. For Penge kan man ganske vist købe sig alle Livets Behageligheder — ostentat da; men man kan ikke for Penge erhverve sig den Livsformødenhed, der kaldes Lykke. Man kan fylde sit Pengeskab med Værdipapirer og sit Bord med gode Sager, man kan besætte sine Stuer med komfortable Møbler og omgive kostbare Malerier paa Væggene, men købe sig Aand, Kærlighed og en god Samvittighed det kan man ikke.

Enbrøder, der bruger sine Øjne, kan se, at det ikke er Penge eller Jværd der har Penges Værd, som gør Mennesket lykkelig. Thi vil

man finde lykkelige Mennesker, saa de søges blandt dem, der ikke higer efter Rigdom, men hellere giver end tager, hellere bærer andres Byrder, end søger at gøre sig Livet behageligt paa andres Bekostning. Vi kender sikkert ogsaa alle Historier om „Verdens lykkeligste Mand“, der var saa fattig, at han ikke engang ejede en Skjorte.

Ganske vist ser det ud til, at mange Mennesker befinder sig udmærket ved at „nyde Livet“. De møder sig paa Restaurationserne og boltrer sig i Forlystelserne, de smanner Glasset, svinger sig i Dansen og bruser af „Livsglæde“. Men mon disse Mennesker alligevel kan betragtes som lykkelige — næppe. Menneskets Lykkeløselie findes ikke i den Slags, men kun i den Harmoni, som findes ved at følge Livets „hellige“ Lov. At kænde og følge disse Lov er den sande Lykke.

Vænnen vi os til at følge disse Lov, der byder os at være sande og retfærdige mod vor Næste, da er vi inde paa den rette Vej, som med Rette kan kaldes Lykkens Vej. Og vi vil da ogsaa i højere Grad finde Mening i Tilværelsen, ogsaa med vor Liv og alle dets Sorger, Bekymringer og Kæmpe. Vi er ikke alene mere; men Kræfter, som er stærkere end nogen af Jordens ansejeste Herskere, omfatter os og leder os. Derfor kan vi være trygge og lykkelige.

Men Sandhedens og Retfærdighedens Stemme maa adlydes ikke blot i det store, men ogsaa i Smaa ting. Den byder os ikke alene at arbejde paa vor Sjæls Vækst og Frelse; den byder os ogsaa at arbejde for det daglige Dønt. Købmanden kan ikke blive et fuldt ud lykkeligt Menneske, hvis han sælger daarlige Væser til Overpris, og Haandværkeren faar kun den fulde Glæde af sit Arbejde, naar han ved, at det er gjort godt. Man maa gøre sit Arbejde saa godt som muligt og tage saa lidt som muligt for det. Den, der tager for meget for sit Arbejde, foretrækker andre.

I de færdige Smaating har vi altid Valget mellem det gode og det onde — Valget mellem et venligt Ord eller et haardt Ord, Valget mellem at hjælpe eller ikke hjælpe, mellem at gæve eller skade. I smaa som i stort er Lovens Kærlighed. Gennem den sande Kærlighed gaar Vejen til Lykken, til den usynlige Verden, hvor den sande Livsformøden findes.

Al Eensindede A. Nielsen,
Aalborg, Ulfen.

Virk for „Menigmands Ven's Udbredelse“

og styrk dets Indflydelse ved at tage Abonnement og faa disse Venner og Bekendte til at gøre det samme. Naar Bladet har gaaet den nærmeste Organisationsraad, send det til fjernstående Familie, for at det ogsaa der kan gøre en Tjener Gerning for vor Folk og Fædreland.

Fremtidens Statsminister!

Naar en Landmand søgte en Karl, en Borger i Byen en Pige, var vi ofte i Bladens Annoncepager, at der fortløbende Arbejdsfælle til disse Pladser; men vil sikre sig, at man faar den rette Arbejdskraft, forsaavidt det kan lade sig gøre.

Men hver langt vigtigere er ikke en Statsministers Stilling, og til denne Plads Indehaver maa der stilles Krav, der er større end til en Embedsmand, fordi Landets øverste Minister maa staa paa et højere Trin, maa være personlig ansvarlig, være et Hoved højt end al Folket, maa mist have Samfundets Trivsel for Øje og ikke først og fremmest være Talsmand for sit Parti Interesser. En Statsminister maa have en opdragende Indflydelse paa Landets Ungdom; dens Øjne maa indre af Gode og Anerkendelse, selv paa de søge som ikke politisk er øst med ham, naar de ser hans med samfundens Brøder udførte uregnyttige Handlinger. Befolkningens Lykkeløselie maa blive større, dens Ansvarlighed overfor Samfundet skærpet, dens Interesser for Landets offentlige Anliggender stige med en saadan Mand i Statsministerstolen.

En Statsminister maa ikke kun være sin Slægt, sine Venner eller sit Parti Medlemmer ved Embedsbetjening, og han maa gøre sin Indflydelse gældende overfor sine Ministerkolleger, at de gør det samme. For Kvalifikationerne lige mellem 2 Assessorer til en offentlig Embede eller en lignet Stilling, maa den Mand vælges, som stør Ministeren tjener; det maa ikke være et Plads for en Mand til et nok saa lille Embede, at han er Partifælle med eller Slægtning af Ministeren, men det modste.

En Statsminister maa være varsom, naar det gælder offentlige Penge. Han maa være den første til at gå ned i Løn, naar Samfundets Interesser og Tjener kræver det; han maa forgive Embedsmændene med et godt Elmsenp. En Politiker er ikke kvalificeret til at blive Stats-

minister, selv om han har været en udmærket Partifører og Partiets handgangs, trofaste Mand i de mange større Aar, indtil dens voksende Børn til det store Parti. Han maa føle sig kaldet dertil med den andre Overbevinnings Stemmene og den klippede Taa paa, at der ikke er Spor af Tvivl om, at han er kun han alene er den eneste rette Mand i Landet til denne Stilling paa det Tidspunkt han træder til, og at han kan gøre sit Fædreland mere Gavn ved sin Arbejde end sine Konkurrenter til Statsministerstillingen. Det sker ofte i det daglige Liv, at det trofaste Tyrinde bliver løst i sin Plads, længe før end den skal tiltrædes. Men lige som det var i Kejser Wilhelm's Tid, at den øverste Soldat kunde sørges til kommanderende General i den syde Her og andre høje Embedsstillinger i Kæmperriget uden kostbare Eksaminer som her i Danmark, men blot ved sin Dygtighed, saa opstod der herved Stillinger som fremtidig Statsminister, naar Samfundspartiet bliver stærk nok til at overtage denne Post, til kvalificerede Assessorer med lige Adgang og under lige Vilkaar for alle dets Medlemmer, som har tjent Partiet trofast og Særførdet med det rette Tjenerind i vor fælles Gavn. Danmark.

Overmestrets og Enevæltets Tid maa ikke være forbi; det sker af og til, at et trofast Tyrinde, som har tjent i en Gavn i mange Aar, arver den som Belønning for sit Tjenerind. Det lyser lige som op i mange Menneskers Sind, naar det bliver offentligt bekendtgjort. Skulde det saa ikke sige i denne Artikel, at Statsministerpostens Mærkeliste findes i Brynet af enhver Mand og Kvinde, som har tjent Partiet og vor Fædreland med det rette Samfundssind, naar Dagen oprinder, da Samfundspartiet griber Regeringens Tøjler for at gennemføre sit Program.

Til Lykke for vor fælles Fædreland og dets Tilværelse til Hjem!
Vægn er søben! Kom!

N. L.

National Samling sker kun om Samfundspartiet!

Den 9. April er en Dato, som aldrig nogensinde vil blive glemt af rullevende danske Mand og Kvinde og af de Slægter, der i de kommende Aarhundreder taler vor Modermaal i Sorg og Glæde. Denne Dag hændt mange, mange Mænds og Kvinders politiske Ansættelse sammen, da de stod overfor den hvide og hvide Virkelighed og skulde staa deres Penge.

Som ung Mand omkring 20 Aars Alderen sad jeg paa Folketingets Tilhørsplads i Frederiksberg i København — det var i 90'erne — og herte I. C. Christensen, da han som ung Folketingsmand og som Væbner Odfører gjorde sig til Talsmand for den Ansættelse, at vi ikke skulde sørges, men kun kom-

statens vor Neutralitet — den Politik, som han siden forlod. Jeg udgav i 1911 en antimilitaristisk Roman „Blanke Vaabene. De Anskuelser, jeg deri gjorde gældende, udsjede den 9. April. Vi maa være vor Konge og Regering taknemlig for, at de kaphalsede overfor Tyskland denne Dag, forand vi havde brugt Børn systemen Ofre. Hoved Danmark oprejist over Evne, og var der opslidte 30 — 40 — 50.000 Soldater ved Grænsen for at forsvare denne, vilde Resultatet være blevet det samme, men hvilken Jammer og Elendighed vilde det ikke havde været, om vor Her og vor Byer var blevet bombarderet fra Luften, indtil vi havde strakt Gæser. Vore Starbedsdrømme om,

at Danmark skal være en krigsførende Magt, man vil lægge paa Hjelde. De Dage er ugenkaldelig løb og kommer ikke mere igen som selvstændig Sæt.

De Hundrede Millioner af Kroner, som i Aarene er givet ud til vort Militærvæsen, kunde have faaet en bedre Anvendelse og gjort mere Nytte i Folket sammen med de mange, mange Millioner Arbejdsdage, vor Ungdom har spildt. Og saa begynder man allerede nu at starte en Agitation i Befolkningen for at rejse og styrke Forsvarsloven i Folket med blanke Vaaben. Hvilken Vindstød er det ikke —! Denne Krig faar vel en Gang Ende, og Danmark bliver igen et selvstændigt Land, hvor vi faar Lov til at være os selv og leve vort Liv, som vi vil. Da er det ingen som helst Udset til, at vor Fædreland kommer i Krig med Norge, Finland, Svejs og Portugal eller andremaa Riger, hvor vi maaske kunde have nogle Chancer for at bringe Segen hjem for de danske Farver, men overfor en krigsførende Stormagt med Tusindvis af Flyvemaskiner er det lidet som Spil paa Færdighed afgjort, naar man vil bruge sin sunde Fornuft. — Kan vi forsvare at lade 60 Mand, der i mange Aar i Regering og Rigsdag har styret Land og Rige, som tog saa grundig Faj, som den 9. April konstaterede, vedblivende at forrette det samme vilde Spil og lade som det ingenting er det med Hensyn til vort Militærvæsen. Kræver vort Fædrelands sønde interesser ikke, at de bliver sat paa Bortan som udsatte Tjenere.

Vi har læst en Samlingsregning, men alle de Partiers Mand, der sidder i den, har en Brøde at sone overfor vort Fædreland fordi de, lod det staa til den 9. April, hvorved Hjem og Slægt i Dage og Uger maatte bopride deres Sønners Død og Invaliditet, derfor man Regeringens restatist med Mord, hvis Anskuelser rejste den sorgfulde April-dag, som at Danmark ikke skal være men kun konstateres sin Neutralitet.

Det er de fælles Farer, der har knæet den nuværende Regering; Medlemmer sammen. Men naar de fremmede Tropper har forladt Landet, har vi det samme politiske Spil gaaende som før Besættelsen. Denne Regerings Chef taler om at vinde Samfundsløst, men hvorledes har man selv praktiseret disse smukke Ord. Man har skåret i tusindvis af Arbejdere ugentlige Timetal med og derved fornediget deres Løn, medens man samtidig bibeholdt højtlønnede Dobbeltskiftninger i Landet uden at gøre det mindste Forsøg paa at forandre det. Man springer, ligesom man altid har gjort, stadigvisk over dem, hvor Gærdet er løvet uden Hensyn til Regeringens politiske Farver.

Igen af de gamle Partier med deres Program kan kalde til national Samling med et fyldstøgende Resultat og blive det store Folkeløst, som kan føre den nye Samfundspolitik til Gavn for os alle, høje og lave; der skal være til. — Venster kan ikke nøgesside vente at faa ret mange Tusinde Stemmer fra Arbejdernes ved at Folketings-

valg, fordi Partiet har skamret ned fra den forkerte Ende af Samfundet under Maden-Mydals Føreskab. — Socialdemokratiet faar aldrig nogen stor Tilslutning til Bondestanden, fordi det svigede Landbruget under Krisen i Begyndelsen af Trudvirne, da saa mange Tusinde danske Landmænd maatte vandre fra Hus og Hjem mere færdige, end da de kom til Verden. — Det konservative Folkparti har alt for ofte gaaet Hoffjanssens og Steriandriens Ariade i Mæstestrød med Befolkningens og Samfundets Interesser. — Det radikale Venstre har ikke gjort noget navnsværdigt for at gennemføre sit Program, men det Repræsentant har ofte i Rigsdagen staaet i mod det og frasket i Helene paa Socialdemokratiet uden at vise en selvstændig Optænkning.

Men for alle disse Partier gælder det, at de omkræft i sluttet Flok stemte for det udemokratiske Løsningslovgivning i Trudvirne, der gav de største Tilbæj til de højeste Arbejdslønninger paa et Tilspunkt, hvor de kunde købe alle Fødemidler: Smør, Fløsk, Æg og Mælk af den fattige Husmand langt under Produktionsprisen.

Om National-Socialismen skal jeg kun sige, at de opnaar aldrig Flertal blandt danske Valgere; deres

Program er for ringe og deres Arbejdsmaade og Optreden stemmer ikke med dansk Tænk og Sindslag.

Det meste af Verden vander sig under denne Verdenskrigs Ulykker og Rødder, og kunde Bolchevismen blive nedkæmpet, saa Europas Omløbning og Kultur ikke havde noget at frygte af denne asiatiske Pest, kunde det saa ikke tænkes, at der kunde komme en anden Aand ud i Verden, naar Freden er sluttet og Vaabnene nedlagt, og Europas Gensrejning kunde begynde, at der da fandtes et Land, som kunde være et Mønstreland til Efterfølgelse, ved sin Lovgivning var lagt forud for de andre Lønde at det var i Stand til at vinde det forludte kommunistiske Partis Vælgere ved sin Forsætt og Samfundspolitik for det højere Samfund. — Vilde vi da ikke være glade som danske Mand og Kvinder, at der fandtes en saadan Regering i dette Land, som kunde give saa stort et Bidrag til Europas Genspaaing. Den og kan den alene kan samle det splittede danske Folk til national Samling om Samfundspartiets Politik, vor Konge og vort Flag.

Læsere og Læserinder gav de eders Bidrag til, at det kan ske. Vi skal tjene vort Land.

N. L.

En Redaktørs Pligt.

En Redaktørs første Pligt er at skrive Sandhed i et Sprog, saa at almindelige Folk kan fatte og forstå det. Der skal ikke dækkes over noget eller læses mellem Linjerne, saa kun et Misforstaaelse af Læsere og Læserinder kan gætte sig til, hvad Meningen er med den Linie eller den Sætning i Bladet, for saa gaar det over Hovedet paa Folk, og gør ikke Indtryk i det menneskelige Sind, frembringe ingen Resultater, er som de tunge, mørke Regnskyer en Sommerdag, naar Jorden tønder efter Væde, enkelte Draaber faldet, saa skilles Skyerne, det hele bliver til ingenting i det virkelige Liv.

Hvad er Sandhed?

Det, som en Redaktør føler dybest inde, er det det bedste af sig selv, det virkelige Liv uden at lade sig Spise som Folks Dom, Haan eller Bifald. Det er Sandhed.

En Redaktør man ikke være en Løjesvend ligesom Kogteren og Jærdearbejderen med Skoel og Spædt, der graver en Groft paa Bondens Ager, og er Arbejdet faldt, Dagkonen tjent naar Solen synker paa den vestlige Himmel, og han tager Værktøjet paa Nakken, og vander til sit Hjem.

En Redaktørs Arbejde naar noget længere ud, har et større Formaal, en videre Synskreds end Daglejerens med sin Beskæftigelse; thi han maa ikke rette sig, som Svenden efter sin Mesters Vilje og Befaling. Han maa uden Hensyn til Abonnenterne Ønsker optræde, som Arbejderen, der søger at passivise sin Arbejdsgivers Anskuelser, forandre hans

Tænkning og Handlemaade, altsaa i det omvendte Forhold af, hvad der praktiseres i det daglige Liv mellem Tyendet og Husbonden.

Derre Standpunkt maa en Redaktør fastholde under de skiftende Forhold, han maa ikke være en Vendeknabe, der vender Ryggen til, der ikke vil kæmpe, naar det gælder, men vil følge Strømmen den Vej, Vinden blæser, for at faa det behageligt, sikre sig et songfrø økonomisk Udkomme, og ofrer derfor sin Overbevisning, svigter sig selv personlig, at Blads Læsekreds, og dermed vort Folk og Fædreland. Og foruden, hvad han taber indadtil, i sin Sjæls underste, sin Personlighed, mister han Evnen til at kunde skrive offentlig, dersom den har været ham tilfaldt i Vuggegrav. Og bekræfter Erlæringen det ikke fuldst. Mange danske Redaktører har maattet bøde haardt, fordi deres Samfundsforsyndelser er

saa store. De har i deres unge Aar flakket fra det ene Blad til det andet med forskelligt politisk Standpunkt. Og de gav Alkald paa deres politiske Mening for at støtte Bladet, i hvis Tjeneste de var, som Journalister. Disse stadige Tagdryp har til sidst udklaret Stammen, taget Kraften og Marven af deres Pen, den Dag de sad paa en Redaktørsol. De har ikke taget deres Livsgjerning alvorligt nok, de har betragtet det som et andet Erhverv, et Levebød, som man skulde have sit Udkomme ved, derfor er Straffen kommet, det er Gængældens rensfærdige udskræve Lov, som fuldbyrdes, ingen slipper udenom. Det er en Redaktørs Pligt, naar han naerz Tveid om de stærke Ord Sandhed og Usandhed, at moderere sine Udtalelser for at være paa den rigtige Side af Bankovarket. En Redaktør maa ikke tage personlige Hensyn med sine Skrivelser, men være villig til at give Venskabsforbindelser og Slægtskabsskab til at tjene den Sag, hvis Talemand han er. Er det nødvendigt, maa en Redaktør sætte sin Person ind for sine Ansættelser, og i de afgørende Øjeblikke ikke vige tilbage for at sætte en Sag paa Spidsen, for at skaffe sig Ørenlyd, være som det flammende Lyn, der rammer den lumre offentlige Samfundsløst.

Og saa til aller sidst, man en Redaktør ikke glømske, naar han trods alt ser saa lidt Frøget af sit Arbejde, saa liden Daarløshed af sin Virksomhed, at det gode Ord, han har saaret er ligesom Sædekornet, som Bonden saar paa sin Ager, det spiret, og det kommer en Dag, da den sige Host er der, men maaske i den Tid, hvor Sæden skulde udvildes, skyder Aks, og de enkelte Kærner modnes i Solen, er Sædemanden vanderet til andre Egne, hvorfra der ikke gives Rotm. Sæden er ogsaa en Redaktørs Livsgjerning, de synlige Frøget af hans Virke kommer maaske først senere; thi Tidens Hjul gaar ustandsløst, den Slægt, som da er i Verden, og de som fødes senere, modtager med Lidenlighed den gode Sæd, som er saet i Folkegrænen, som nu bærer Frøgt. Det er Evangeliet Sandhed. Vredensordningens Fuldkommenhed, som Menneskenes tusindaarige Erfaringer bekræfter fuldst, som det purreste Guld.

N. L.

Gør Danmark til et rigt Land.

Da Krisen brød ud blev det netvæ vanskeligt og dyrt at faa Tilførsel af Rawmaterialer til den danske Industri, men efter den 9. April standede England Transporten over Nordseen paa Skibene fra U. S. A. og andre Lande. Denne Materielknangel var vi færdig paa vilde skabe en stor Arbejdsledshed i mange Fabrikker,

naar deres Varelager efterhaanden slap op, som ogsaa er sket. For at bøde og avertere den nationale Ulykke, som en ukyrte stor Arbejdsledshed vilde være for de Hundredtusinde danske Hjem, i Forbindelse med de meget forholds Prier paa Færdvar og andre nødvendige Ting til en Familys Forbrug, satte Re-

geringen en Række Love i Kraft med Beskæftigelsesindsatninger, som er rigtig og samfundsnødvendig; men naar man ser paa hvorefter disse mange Milioner er anvendt, saa kan man ikke sige, at Regeringen altid har haft en heldig Haand, tværtimod, der er sket uhyre Feilgreb Menigmands Vens Politik, ogsaa som Oppositionsblad, vil altid være at støtte Landets og Samfundets Interesse som Nr. 1, ogsaa naar den derved kommer til at støtte Regeringen, viser, at den er en Modstrøning til langt de fleste af de Oppositionsblade, der hidtil har set Lyset i Danmark. Jeg udgav allerede i 1908 en Pjece „En ny Politik“, i denne anbefalede jeg, at vi skulde plante den danske Jord, for at Kvaestet kunde give mere Mælk og Kød, man ikke paa den gammeldags Maade med de store Skove, men med Løbølser og andre Plante, saa der, hvor Jorden eguede sig dertil kunde oprettes Humusbrug, efterhaanden som Træerne voksede til. Var mit Raad blevet fulgt siden i alle disse Aar, var Danmark rigere end det er i Dag, og kunde bedre komme igennem den svære Tid, vi er inde i nu.

Staar man paa Amundsovejen Viborg—Vejle ved Klode Mølle i Engsvang Kommune, og laaer sig Blide glæde med Øst og Vest, da ser man store Mossesøer, som med godt Udbytte kunde kultiveres og opdyrkes til Korn og Græs, og mange Bakkeskæringer, hvor ingen Plov kan gaa, og hvor Jorden er af en saa ringe Kvalitet, at selv om den havde en jævn Forløb er for god til at plante, og vil man tage med Rædbilen til Skive og cykle tilbage over Karup, da vil man se det samme Syn atter og atter, og vil man tage med Toget fra Herning til Skov, og langs Banerne paa Jyllands Vestkyst, og fra Trølløhede—Stokroge og videre efter Grøndsted og længere mod Syd, da vil man see milevisde Arealer, saa store, at det vilde være mange, mange Aar at faa opdyrket og plantet, ligesom Jorden eguede sig dertil, hvorved Danmark efterhaanden, som Tiden gik, fik tilført store Rigdomme. Og saa taler man endda om at skaffe Arbejde, hvilket Naavid har det ikke været i 20—30 Aar at omtrent Milioner i Hundrevis ud til Understøttelse paa en Tid, hvor der saa haardt trængtes til Arbejdskraft paa den danske Jord. Nu er Ulykken over os, sa sætter Regeringen ind, men ofte fra den forkerte Ende med sine Beskæftigelseslove. Cirka 175 Milioner Kr. er sidste Aar givet ud i Arbejdsløshedsunderstøttelse, og naar Staten vil anvende henved 600 Milioner for at skaffe Arbejde i Aar, og faar maaske ikke virkelige Værdier for mere end 200 Milioner Kr., er det, saa til at undres over at store Dele af Befolkningen bliver fattig, da disse Penge ikke er gratis, men skal forrentes og tilbagebetales hvoerfor det maa udskrives store Skatter. Den tungeste Ende væ-

der nu, som den altid har gjort, nedad mod den fattigste Del af Befolkningen med de mange Børn. Naar en privat Mand har 2 forskellige Jordarealer af lige stor Størrelse, men opdyrket, og naar de bliver sat i ydedygig Stand vil have lige store Afgrøder, men den ene Jordlæs kræves dobbelt saa mange Arbejdsdage for at faa det fuldført, som den anden, og han har en bestemt Som Penge, han har Raad til at anvende dertil, hvad pop-den fornuftige Privatmand, selvfølgelig at opdyrke den Jordlæs, som kun kræver det halve Antal Arbejdsdage for at opura den samme Værdi, gjorde han det maaske, vilde han af sine Naboer og andre Medborgere blive betragtet som en stor Idiot, som maatte leje noget i den ovennævnte Etage. Men kan man ikke med samme Ret sætte det Stempel paa Samfundet med mange af sine Beskæftigelseslove, hvor det gælder om at faa mange Arbejdsdage uden nærværende Hensyn til deres Værdi. Har vi ikke i den sidste Tid set i Dagbladene, naar store offentlige Arbejder skal udføres, som og saa mange Arbejdsdage mener man det kan beløbe sig til, jo mere det kan koste i Penge, jo bedre er det næsten for Samfundet, man spørger sjældnere om dets Værdi, det er underordnet i Forhold til det andet. Hermed er L. A. B., som har gjort et stort samfundsnyttigt Arbejde for at fremme Arbejdsledigheden, rigtig indfaldet, idet den søger at faa Arbejdet til, saa vidt muligt at være sig ved Spildfødsal og Stødtøgning osv. L. A. B. har jo heller ikke det Monopol at kunne udskrive eller lindre ubegrænsede Midler til at sætte sig Underskud med, som Staten har. Landbruksministeren har i Aar købt en Del Hele og andre Arealer til Plantning, det skal anerkendes og er pædagogisk værdigt. Men man skulde gaa en anden Vej for at faa al den Jord, der ikke er for god dertil, plantet, Staten skulde tilbyde at plante Arealerne, men de skulde blive, saa hidtil, de nuværende Ejeres Ejendom, og efter 20—25 Aars Forløb skulde der begyndes at afdrage de Summe, som Arbejdet havde kostet at udføre, samt noget som 2—3 % Renter i disse Aar. For at fremskynde Plantningen skulde Husmænd og smaa Gærdmænd have Ret til at udføre mindst 10 % Arbejde af det samlede Areal, som de skulde have den samme Betaling for, som de tilhørende Arbejdere, men skulde til Gjengæld forpligtige sig til at have en Del af disse i Indkvartering paa rimelige Vilkaar.

For at skaffe Beskæftigelse til nogle Hundrede Mand, bygges der for Tiden en Vejdemning over Vadehavet til Romø. Hele Arbejdet er andaset til at koste den uhyre Sum af 8.000.000 Kr. Og for at faa det til at blive saa mange Arbejdsdage som muligt, er det forbudt det Firma, som har Arbejdet i Entrepris at benytte Gravemaskine, dette kostbar

Jordarbejde er isærnesat for at gøre en lille Klits, hvis Befolkning, som det er oplyst offentlig, ikke overstiger Tusinde Mennesker, landført med Jylland. Jeg føler mig overbevist om, at langt de fleste af mine mange Tusinde Læsere og Læsereinder er enig med mig i, at disse mange Milioner Kr. kunde have faaet en mere samfundsvirksom Anvendelse.

dersom de var blevet brugt til at beplante store Strækninger af den ydedygige Alhed, eller kultivere afgravede Moser til frogløst Græs- og Kornarealer, såret for at smide disse i Vadehavet. Man tjener ikke sit Fædreland ved saldes af misbrugte de offentlige Midler, som de Folk der frembringer Værdierne maa skaffe tilveje, det kan ikke siges for tit.

N. L.

Danmark fri for Arbejdsløse

(Fortsat.)

Værdimaaleren.

Ligesom Samfundet nu tager Stikprover hos forskellige Handlende for at faa en Gen-ersnitpris for de forskellige Vares og sættes fra det rigtige Priser, saa vil man ogsaa med sine mange Maner som man tager Prover hos en Række Grøntvare- og Landmand, som udgives af Kommunalbestyrelserne eller ved Ledelse, og som førte Rognskab og personlig daglig deling ved deres Bedrift, saa vilde man for at se, hvor stor en Gennemsnitspris disse Landmænd fik for deres Arbejde, og paa Grundlag deraf skulde Tidsloosen fastsættes for det af Staten garanterede Arbejde efter Værdimaaleren. Saa fik Arbejdere, hvad han kunde tilkomme af Produktionens Udbytte, hvis Salgspris skulde fastsættes efter Omkostningerne, maadedes at Samfundets Arbejdere ikke skulde drives med Underskud; gjorde de det, maatte de forsvares eller overgaa i privat Eje paany.

Samfundets Opgave.

Det er ikke Statens Pligt at drive Teater, Skolefabrikker, Farverier, Bomuldsvarerier eller andre Virksomheder af lignende Art i al Almindelighed, det kan Samfundet ikke paa lige Fod med de private Foreningsskoler og Fabrikker, Staten skal kun give Fabrikvirksomhed, naar Arbejdere ved Hjælp af deres Organisation driver Tarellenen for højt op i de enkelte Paa og udlever de brode, uorganiserede producerende Lag i Samfundet, naar Arbejdsgivene ved Hjælp af Kapital og Trøstendomme udnytter Befolkningen, til det yderste hæver Produktionen ved for høje Priser, for Eksempel naar Tagværkerne tager 45—50 Kr. for 1000 Mursten, naar de kan produceres for 25 Kr. pr. 1000 Sten, saa overtages et Tagværk med Erstatning, og de arbejdsløse Arbejdskraft anvendes der med Betaling efter Værdimaaleren, og Summe sælges saa for 25 Kr. pr. 1000. De arbejdsløse har ikke Ret til at forlange Betaling efter Prisloosen, som kun efter Værdimaaleren for Købmænd, som har en Vare til Salg, har ikke Ret til at forlange en Overpris for denne Artikel af Samfundet, naar det har Forpligtelse at købe denne, naar han ikke kan selge denne i sin Butik til den opvandede Pris. Det er selvfølgelig, Lønsarbejdere skal have Betalinger for at tjene mere i Arbejdsfærd end Husmænd, der dyrker sin Jord under mere fordelagtige og lykkelige Forhold end Lønsarbej-

deren, der maa skaffe Arbejdsløse flere Gange i Aaret Løn; han maa have den Chance at kunde sælge sin Arbejdskraft til en Overpris, ligesom Bonden, der kører til Turus med et Læs Karred, og sælger sin Del i Slæppevis til en forbeholdt Pris, og naar Tørvæden er omme, sælger han de usolgte Karred til Høkkøbsmanden til Dagprisen.

(Fortsættelse.)

Ligesom Kjøbmand i Krig bliver benyttet Gang efter Gang både til Forvar og Angreb, maadedes at det ogsaa med det skæddige Ord, det er nærløst, ikke til benytte gode Artikler mere end en Gang for at vinde nye Tilhængere for de Anskuelse, der gør sig til Talemand for.

Det er i dette Nummer af »Menigmands Vens« flere Artikler, som har været optrykt for i Bladet, men som denne Gang naar frem til at blive læst af Tusinder af Mennesker, som ikke tidligere har set disse Ord paa Tryk. Mange af disse Læsere og Læsereinder kan med fuld Overbevisning slette sig til de Tasker, som Artiklere repræsenterer. Paa denne Maade samles der en Hær, der marcherer frem mod Munket, »Menigmands Vens« Hovedopgave: En bedre Samfundsforsøg og den nuværende. — De stadijske Tagtejer udhuler blødt Staten.

N. L.

Menigmands Ven kan føre sendt gratis til Udvalgte, og Bladet kan ogsaa blive ekspederet direkte til egne Adresser. Udlever Bladet, send mig det et Brevkøst deraf, og manglende Numre skal blive eftersendt.

N. L.

Eftertryk af »Menigmands Vens« Artikler er kun tilladt med tydelig Kløberingelse, men for Bladet, der er startet siden 1. Oktober 1941 er eftertryk af alle »Menigmands Vens« Artikler forbudt, fordi jeg ikke vil give nye Blad Chance for at starte paa mit Arbejde, for »Menigmands Vens« kan give mig en beskedent Løn som Redaktør og som sendes kan være Tjener for Partiet og Samfundet.

N. L.

Menigmands Ven

Organ for Samfundspartiet

Udgiver og ansvarshavende Redaktør overfor Presseloven: aBianke Væbøvs Forfatter, N. Lauritsen, Virksomhed pr. Sikkøborg. Bladet kan bestilles hos Postvæsenet, 1 Kr. for April Kvartal. Bladet kan bestilles til Postkonto: 83042. Tryk: Ekspresstrykkeriet, Ikast.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk